

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 7

Dimecres, 14 de febrer de 2007

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 7 i 8, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 7

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 39/2006, del 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 212-00001/08) (p. 3)

Sessió núm. 8.1

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) (p. 22)

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00001/08, 234-00002/08, 234-00003/08, 234-00004/08, 234-00005/08, 234-00006/08, 234-00007/08, 234-00008/08, 234-00009/08, 234-00010/08, 234-00011/08, 234-00012/08, 234-00013/08 i 234-00014/08) (p. 23)

Projecte de llei

de serveis socials (debat de totalitat) (tram. 200-00003/08) (p. 23)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre un possible ajornament del desplegament de l'Estatut (tram. 317-00015/08) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre la posició del Govern davant l'ofensiva contra l'Estatut (tram. 317-00013/08) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre les opinions recents del conseller de la Vicepresidència (tram. 317-00016/08) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre les iniciatives per a defensar l'autogovern de Catalunya (tram. 317-00014/08) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre l'evolució de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana (tram. 317-00018/08) (p. 39)

→

al president de la Generalitat sobre la defensa de la integritat de l'autogovern de Catalunya
(tram. 317-00017/08) (p. 40)

al Govern sobre la regulació del procés d'admissió d'alumnes en centres escolars per al curs vinent
(tram. 310-00025/08) (p. 42)

al Govern sobre la normativa que té impacte en la salut pública (tram. 310-00026/08) (p. 43)

al Govern sobre les polítiques de prevenció de la sinistralitat laboral (tram. 310-00021/08) (p. 44)

al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la sobreocupació dels habitatges de lloguer
(tram. 310-00019/08) (p. 45)

al Govern sobre la contractació de serveis privats de seguretat en les urbanitzacions allunyades
dels nuclis urbans (tram. 310-00022/08) (p. 46)

al Govern sobre la legalització com a associacions juvenils de les bandes de joves llatinoamericans
(tram. 310-00023/08) (p. 48)

al Govern sobre l'objectiu del Departament de Salut pel que fa a la regulació de l'exercici de determinades
teràpies naturals (tram. 310-00024/08) (p. 49)

Projecte de Llei

de l'Agència Catalana de Turisme (debat de totalitat) (tram. 200-00004/08) (p. 49)

Projecte de Llei

de regulació del servei públic d'atenció de trucades d'urgència i de creació de l'entitat de dret públic
Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 Catalunya (debat de totalitat)
(tram. 200-00007/08) (p. 59)

Proposta

per a retirar la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat, del 8 de juny de 1957,
sobre el Registre Civil, presentada davant el Congrés dels Diputats, i la Proposició de Llei
d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social
aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994, presentada davant el Congrés dels Diputats
(tram. 270-00001/08 i 270-00002/08) (p. 65)

Proposta

de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei
orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial
(tram. 271-00005/08) (p. 65)

Interpellació

al Govern sobre la seguretat en els centres penitenciaris (tram. 300-00011/08) (p. 66)

Interpellació

al Govern sobre el canvi climàtic (tram. 300-00012/08) (p. 70)

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El Diari de Sessions reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 7

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 39/2006, del 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 212-00001/08). Més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 3302 i 3363). Debat i votació.

El president

Comença la sessió.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 39/2006, del 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 212-00001/08)

El primer i únic punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 39/2006, del 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, presentades per més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. El debat es regirà per l'article 155 del Reglament.

Té la paraula, per defensar la proposta, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, conselleres i consellers, l'Estatut d'autonomia de Catalunya manifesta clarament que el poble de Catalunya ha mantingut al llarg dels segles una voluntat constant d'autogovern encarnada en institucions pròpies com la Generalitat; voluntat d'autogovern que respon al nostre sentiment nacional: una nació, un país que vol exercir el seu autogovern i que l'entén també com un servei a les persones, que s'ocupa de la gent, que els atén en les seves necessitats. És des d'aquí que es crea sentit de comunitat, consciència col·lectiva. És aquest l'autèntic catalanisme social.

Convergència i Unió l'ha practicat de sempre. Hi ha molts exemples: el paper clau del nostre grup en tota la legislació estatal més progressista en polítiques socials –per exemple, fa vint-i-cinc anys en Ramon Trias Fargas va promoure la Lismi–; des del Govern de la Generalitat, una política social de progrés impulsada durant més de dues dècades, amb programes pioners com el programa «Vida als anys», o l'elaboració, molt abans que l'Estat, d'un llibre blanc de la gent gran amb dependència.

Va ser precisament Convergència i Unió qui va instar, en les recomanacions del Pacte de Toledo, l'octubre de 2003, la necessitat de configurar un sistema de protecció a la dependència. Tanmateix, però, tot i aquesta clara aposta per la creació d'un sistema català de protecció a la dependència, no vàrem donar suport a la llei que es tramitava a les Corts Generals en considerar que no podíem aprovar un model que limitava, i molt, la capacitat d'actuació i de decisió de les institucions i entitats catalanes.

Des de Convergència i Unió som conscients que el Pacte de Toledo diu que s'ha de crear un sistema únic de protecció a la dependència, però no estem d'acord que les bases del model català de protecció a la dependència, que afecta matèries que són competència exclusiva de la Generalitat, hagin de supeditar-se totalment al sistema definit per l'Estat.

Per això instem aquest Parlament a donar suport a una proposta de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 39/2006, anomenada «Llei de la dependència», popularment.

Què qüestionem en aquest debat? La construcció de la quarta pota de la societat del benestar? No, no estem qüestionant això. Venim aquí a qüestionar si aquesta llei, tal com està plantejada, serà útil o no a milers de catalans i catalanes; és això el que posem en qüestió avui.

L'Administració central de l'Estat no té cap competència en matèria d'assistència social ni de serveis socials. El legislador estatal no té cap títol competencial per regular aquesta matèria. Per això, la Llei de la dependència invoca l'article 149.1.1 de la Constitució, que atorga competència exclusiva a l'Estat en «la regulació de les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals» –cita textual d'aquest article.

La invocació d'aquest article ja està desenvolupada per la jurisprudència constitucional, especialment per la Sentència 4/2004, que indica que la invocació d'aquest article possibilita, en el millor dels casos, establir el que s'anomena «contingut essencial del dret», i mai una regulació detallada i acabada, que és el que fa aquesta llei, que ho regula absolutament tot, sense excepció. Per tant, el que regula no té referència constitucional, sobrepassa el que permet l'article 149.1.1, i, a més, fa una invasió massiva de les competències autonòmiques.

Si s'aplica aquest article 149 com a competència transversal sense límits, permetrà a l'Estat entrar a regular qualsevol matèria, serà com una clàusula oberta que fa desaparèixer les competències exclusives de les comuni-

tats. Els agradi o no reconèixer-ho, genera un precedent que buida de contingut la competència exclusiva en matèria de serveis socials de Catalunya. Aquest és el primer acte de deslleialtat al nou Estatut de Catalunya. Però pel que sembla i veiem aquests dies és el principi del començament. Només cal veure el darrer projecte de llei de regulació de les adopcions internacionals i tantes altres disposicions del Govern del *talante* del PSOE.

El Consell Consultiu de la Generalitat ha dictaminat que trenta-quatre, dels quaranta-set articles, i sis de les seves disposicions addicionals, de la Llei de dependència, envaeixen les competències de la Generalitat. Això vol dir que un 70 per cent de la llei és inconstitucional. Segons un periodista reconegut, «un dictamen demolidor».

Al senyor Montilla li agrada de dir que les lleis són per complir-les. Però no només quan es tracta de la bandera espanyola, també quan es tracta de respectar i fer respectar el nostre autogovern, les nostres competències en serveis socials. O potser aquí ja va bé la renúncia?

Ens trobem davant d'una ofensiva claríssima del Govern espanyol contra la capacitat d'autogovern, capacitat reconeguda en el nostre Estatut. És coherent estar més de tres anys explicant a la gent la necessitat d'un nou estatut per després renunciar a decidir des de Catalunya quines polítiques socials volem?

Lamentablement, per enfrontar-nos a aquesta ofensiva comptem amb un govern de la Generalitat dèbil, molt dèbil; un govern tripartit que claudica, que renuncia a defensar un projecte de país; un govern dèbil des de la seva formació, que no té ni tan sols capacitat de reacció.

Aquests dies, per part d'aquest Govern de la renúncia i la claudicació, hem sentit de tot. El president Montilla diu: «La nostra ambició nacional és, per sobre de tot, ambició social.» Si la social és la que es demostrarà avui, ja ens podem imaginar quina és la nacional.

El senyor Carod deia en una conferència que gir social i impuls nacional són dues cares de la mateixa moneda. Ni gir social, ni impuls nacional. No ens poden fer creure que hem d'escollir entre nous drets socials o respecte a l'autogovern, ambdues coses són compatibles i podem fins i tot afirmar que van unides. Perquè defensar les competències exclusives en serveis socials és defensar l'autogovern, és ambició nacional, és catalanisme social i és, al mateix temps, garantir els drets socials dels catalans i catalanes; és reclamar una política de proximitat a les persones; és fer política en benefici de la gent del nostre país, a la mida de les necessitats de cada persona, necessitats específiques, concretes i diferents.

Des de Convergència i Unió no entenem com es poden fer conferències sobre el patriotisme social, motor de construcció nacional, i després decidir no interposar recurs contra una llei que no respecta l'Estatut de la nostra nació. Al país li calen fets i no conferències.

La Llei de dependència respon a un gran pacte del Govern del PSOE amb el Partit Popular, subscrit per Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, entre d'altres. Quan es va debatre i votar la llei a Madrid, un informe de l'Institut d'Estudis Autònomic ja advertia i alertava de la invasió competencial. Des de Convergència i Unió vàrem in-

tentar signar un acord amb el Govern del PSOE per millorar les bases d'aquesta llei, perquè el model d'atenció depengués de cada comunitat, amb una cartera pròpia de cada comunitat, que en el Consejo Territorial es reforçés la participació de les comunitats i el respecte a les seves competències exclusives, que es reconegués la implicació del tercer sector i de l'economia social –ara veurem què haurà de fer la Generalitat per signar un conveni per a aquests temes–, garantir també la suficiència financera, etcètera. Però el PSOE no va permetre que Convergència i Unió millorés aquesta llei per a Catalunya i també per al conjunt de l'Estat.

El recurs que ara proposem està basat en el dictamen del Consell Consultiu. No qüestiona la llei ni els drets socials –que reconeix–, sinó únicament la invasió competencial. En cap cas pot significar una suspensió cautelar de la llei, no hi ha cap disposició que ho permeti. Diguem-ho ben clar: hi ha qui juga amb l'engany de dir que la presentació d'aquest recurs significa deixar sense drets les persones amb dependència –això és una greu falsedat–, que el recurs endarrereix la implantació de la llei i l'arribada de les ajudes –és un engany, és mentir. No es pot dir, com afirma el tripartit, que es prioritza l'atenció a les persones amb dependència davant de les competències; aquests no són aspectes que entrin en contradicció.

Però, a més a més, aquesta llei comportarà molta frustració, perquè té, doncs, moltes mancances. És un projecte que oblida les persones amb rendes mitjanes. Nosaltres hem fet una anàlisi dels preus d'un habitatge a Catalunya i a la resta de l'Estat, o hem fet una anàlisi sobre l'índex de preus de consum, i com que se'ns tractarà igual, quedarem fortament discriminats. No es garanteix la llibertat d'elecció. Tampoc permet cobrar una prestació econòmica. Recordem titulars en diaris, del senyor Caldera: «Les persones que tenen una persona amb dependència a casa seva tindran una prestació econòmica»; es va deixar de dir el que posa la llei: «Excepcionalment.» Duplica competències i estructures administratives, i això farà que arribin menys diners, menys recursos a la persona amb dependència. No és una llei que s'apliqui sobre la totalitat de persones dependents; hi ha incògnites sobre l'aplicació sobre els discapacitats psíquics lleus, sobre els malalts d'Alzheimer. La Federació Catalana de Familiars de Malalts Mentals va denunciar que el 95 per cent de les persones amb algun trastorn mental greu quedarà fora de la llei segons els barems actuals.

La composició i reglament del Consejo Territorial també deixa la Generalitat com a convidada de pedra. I tot el tema del finançament, doncs, és l'altre greu problema: l'Estat aporta el 50 per cent; la comunitat, l'altre 50 per cent. I la Generalitat d'on ho traurà? De recursos que en l'actualitat està donant? Hi haurà retallada de serveis socials?

Tanmateix, des de Convergència i Unió considerem imprescindible la presentació d'aquest recurs, perquè farà millorar, i molt, el sistema de protecció a la dependència i ens permetrà un sistema català de protecció.

El Govern tripartit ha anunciat que no presentarà cap recurs, que no defensarà l'Estatut ni els interessos de

Catalunya; per tant, no defensarà els interessos de les persones amb dependència, sinó els interessos del senyor Zapatero i del PSOE, perquè no es malmeti el seu projecte estrella de la legislatura: no volen que «s'estrelli», el senyor Zapatero, amb el seu projecte estrella.

Creuen que el Govern de la Generalitat hauria de defensar aquesta llei estrella o els interessos dels ciutadans i ciutadanes del país? Si volen dir la veritat, saben que el recurs d'inconstitucionalitat no atura res, no atura cap termini, no atura cap ajut; no hi pot haver cap suspensió cautelar, amb un recurs presentat des de Catalunya a una llei estatal. L'únic que faria, en cas de prosperar, és ordenar l'adequació dels articles incorrectes a l'Estatut i a la Constitució. Cal dir-ho a la gent, cal dir-ho a les entitats; no els vulguin seguir enganyant.

Per tot això, demanem als grups parlamentaris que donin suport a aquesta iniciativa parlamentària que farà que hi hagi a l'Estat espanyol uns drets per a les persones amb dependència, més recursos, més prestacions, en els terminis establerts a la llei, però, això sí, respectant les competències que l'Estatut ens atorga. I hi ha un govern que vol passar d'aquestes competències per no assumir la seva responsabilitat. Siguem lleials al nostre Estatut i sobretot siguem lleials al nostre país i a la nostra gent. Defensem els drets dels nostres i especialment aquells que més necessiten el suport del seu Govern i de les seves institucions; un govern que, una vegada més, ens demostra que és incapaç de defensar els interessos de Catalunya i la seva gent. Davant la LOAPA social de la Llei de la dependència, els demanem que reaccionin; ja sé que és difícil, però els demanem que reaccionin.

Ahir, el portaveu d'Esquerra Republicana demanava energia i coratge al president Montilla, deia que de vegades s'han d'ensenyar les dents, i va parlar fins i tot de promoure una mobilització popular. Caram, dimiteixen al Parlament de la seva responsabilitat de defensar l'autogovern de Catalunya i de defensar les persones amb dependència, no donant suport a aquest recurs, i en canvi volen que els ciutadans i ciutadanes els treguin les castanyes del foc. Nosaltres els demanem que se les treguin vostès. Vostès tenen la responsabilitat, com a diputats i diputades, de defensar l'autogovern de Catalunya. Avui, segons quina sigui la votació, veurem un ple on el tripartit demostrarà la seva renúncia i la seva claudicació. Qui vulgui defensar els interessos de Catalunya i de la seva gent des de la responsabilitat que ens dóna ser membres d'aquest Parlament, ara i aquí té oportunitat de fer-ho, amb energia i coratge, no ensenyant les dents, ensenyant el nostre bagatge, tot el que nosaltres ens comporta...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...el nostre autogovern –acabo, senyor president.

Per tant, els demanem el suport a aquest recurs d'inconstitucionalitat, per fidelitat al nostre Estatut, però sobretot per fidelitat a la nostra gent.

Moltes gràcies.

El president

Poden manifestar ara la seva posició els grups parlamentaris. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ho pot fer l'honorable senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, el posicionament del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi serà de rebuig de la proposta que ens fa Convergència i Unió de presentar el recurs d'incostitucionalitat a la Llei de l'Estat de promoció de l'autonomia personal i d'atenció a les persones en situació de dependència. Hi votarem en contra amb el convenciment que aquesta és la posició que més els convé als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I els nostres motius són clars.

Primer, la llei d'autonomia personal i d'atenció a la dependència consagra un nou dret fonamental, conjuntament amb l'educació pública, la sanitat i el sistema de pensions, un dret que ja esdevé imprescindible. Ha arribat l'hora d'ampliar els trets fonamentals del nostre estat del benestar, amb la cobertura d'una necessitat que ja és essencial, que és la de garantir un servei públic que proporcioni suport i atenció a les persones grans que tenen dificultats per realitzar soles les activitats normals de la vida diària, com també ha arribat l'hora de garantir el suport i l'atenció a les persones amb discapacitat física o psíquica o amb malaltia mental, per tal que puguin assolir el màxim d'autonomia personal; un suport i una atenció que es donaran amb menor o major mesura en funció, únicament, del grau de dependència, i no de la capacitat econòmica de cadascú, que quedi clar. Cal recordar que, pel que fa a la gent gran, en l'actualitat les classes mitjanes estan excloses del sistema de protecció social. Ara només tenen cobertura, fins i tot a vegades escassa, aquelles persones que estan per sota d'un determinat nivell d'ingressos –més aviat baix, aquest nivell, per cert. Amb el nou sistema ningú en quedarà exclòs, senyor Cleries.

Segon motiu, i molt important. Aquesta llei de l'Estat no limita l'exercici de les nostres competències. (*Remor de veus.*)

Tercer: no suposa en cap cas la creació d'un sistema paral·lel –no el limita, senyora Rigau, i ara li diré perquè. No suposa en cap cas la creació d'un sistema paral·lel a la xarxa única de serveis socials de Catalunya. No limita en cap cas les actuacions de la Generalitat en matèria de serveis socials. Res no impedeix a Catalunya tenir un sistema potent i sòlid de serveis socials. Tant és així, que d'aquí a una estona aquest Parlament té prevista la presa en consideració de la nova llei de serveis socials de Catalunya, que comportarà la creació i consolidació a casa nostra del quart pilar de l'estat del benestar, el dels serveis socials. La llei catalana que debatrem després, exercint plenament les nostres competències, regularà el conjunt dels serveis socials, dels quals l'atenció a la dependència és una part força significativa.

Quart motiu. Es tracta d'una llei que comportarà un esforç econòmic molt important del conjunt de les administracions públiques. Amb aquesta llei, l'Estat pren el

compromís de finançar íntegrament les prestacions bàsiques d'aquest nou dret fonamental. Aquest nou sistema requerirà enormes recursos financers i comportarà un gran increment del nombre de persones que treballin en l'atenció a les persones dependents, unes quaranta mil a Catalunya.

Cinquè motiu. S'estima que a Catalunya hi ha unes dues-centes mil persones en situació de dependència. Moltes d'elles no tenen cobertura actualment o la tenen insuficient. D'aquestes, unes trenta mil seran grans dependents i se'ls haurà de garantir el dret a l'atenció a la xarxa de cobertura pública aquest mateix any 2007. La xifra de persones amb dependència s'ha incrementat molt en els darrers anys per l'envelliment de la població. D'altra banda, els canvis en les estructures socials i la incorporació de la dona al mercat de treball en condicions d'igualtat amb els homes fan cada vegada més necessari proporcionar des dels estaments públics, des del conjunt de la societat en definitiva, serveis que alleugereixin les càrregues familiars que comporta tenir en el si de la família una persona dependent. Res no ha d'impedir que aquestes persones puguin tenir garantida la cobertura pel nou sistema des del primer moment.

Si bé un recurs d'inconstitucionalitat no paralitza l'aplicació de la llei des d'un punt de vista tècnic, a la pràctica no s'entendria ni seria fàcil d'aplicar si Catalunya recorre aquesta llei davant del Tribunal Constitucional. En tot cas, interposar recurs no facilitaria la comprensió dels ciutadans a l'entorn d'aquest nou dret que s'està implantant.

Tant és així, que són diverses les peticions rebudes per part d'entitats representatives dels sectors afectats que les picabaralles polítiques o els temes competencials no posin en qüestió aquest avenç social tan important. Vostès també han rebut aquesta petició, senyors del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. La comissió executiva del Consell de la Gent Gran de Catalunya ens ha reclamat a tots els grups parlamentaris que no es presenti recurs d'inconstitucionalitat; ens diuen que es considera molt important i prioritària l'acció de suport a les persones amb dependència..., que la qüestió competencial. De manera similar s'ha manifestat el Comitè Català de Representants de Persones amb Discapacitat (Cocar-mi), l'entitat més representativa que agrupa diverses federacions i, per tant, associacions del sector de les persones amb discapacitat.

En definitiva, la discussió no és competencial, sinó política. Nosaltres donem prioritat als beneficis que comportarà la llei. Els ciutadans i ciutadanes de Catalunya necessiten aquesta llei, i un tema competencial no pot anar en contra de les persones que ho necessiten.

Amb relació al nou Estatut de Catalunya, senyor Cleries, no fem demagògia. (*Remor de veus.*) Vostès saben molt bé que en aquest cas de la Llei de la dependència no es tracta d'una nova invasió competencial en no tenir en compte canvis essencials en el nostre sistema competencial introduït amb el nou Estatut. Els articles de la llei que puguin ser inconstitucionals ho serien de totes maneres amb l'Estatut de l'any 79. El nou Estatut no ha modificat les competències exclusives de Catalunya en

matèria d'assistència social. Això és veritat; poden protestar tot el que vulguin. (*Persisteix la remor de veus.*)

D'altra banda, la cooperació Estat - Generalitat és voluntària amb l'Estatut del 79, era voluntària amb aquest Estatut i és voluntària també amb l'Estatut del 2006. Siguem seriosos i rigorosos, i no barregem les coses. No vulguem fer aparèixer altre cop, ara pel que fa a aquesta llei, l'argument que l'Estat no té en compte el nou Estatut de Catalunya. Aquest no és el debat pel que fa a la Llei de la dependència.

Passo ara a fer un seguit de consideracions amb relació al dictamen del Consell Consultiu.

En primer lloc, vull deixar palès el respecte del nostre grup, com no pot ser d'una alta manera, a les consideracions del Consell Consultiu.

Dit això, cal recordar que el dictamen no és vinculant. El Parlament és del tot sobirà per prendre la decisió que consideri més convenient per als interessos dels ciutadans de Catalunya.

La llei que ens ocupa tracta d'un tema molt nou al nostre ordenament jurídic. La Constitució del 78 no parlava de l'atenció a la dependència. En aquells moments el nostre estat del benestar estava molt distant de les cotes de benestar assolides a l'actualitat. La Constitució del 78 no podia preveure la dependència, l'atenció a la dependència, com a dret fonamental. Si fem una lectura restrictiva de la Constitució, estarem impeding un avenç social molt important. La llei amplia els drets fonamentals previstos a la Constitució. «Amplia», que no «retalla». És de sentit comú que no pot ser un problema l'ampliació de drets.

En rebutjar la interposició del recurs d'inconstitucionalitat, no serà la primera vegada, ni molt menys, que el Parlament de Catalunya no interposa recurs, tot i que el Consell Consultiu hagi advertit de causes d'inconstitucionalitat en lleis espanyoles. La llista de lleis que el Parlament va rebutjar interposar-hi recurs, malgrat que el dictamen del Consell Consultiu advertís de vicis d'inconstitucionalitat, és llarga: l'any 83, la Llei d'eleccions locals; el 85, la Llei de règim electoral general; el 85, la Llei d'aigües; el 86, la Llei de Fuerzas y Cuerpos de Seguridad; el 88, la Llei d'enjudiciament criminal; el 92, la Llei de mesures urgents de reforma processal; el 2000, la Llei de mesures urgents de liberalització del sector immobiliari i transports; l'any 2000, sobre els drets i les llibertats dels estrangers a Espanya i llur integració social; l'any 2001, la Llei d'universitats –cal recordar que aquest recurs va ser rebutjat amb els vots de Convergència i Unió i del Partit Popular, en contra de tota l'opinió de la comunitat universitària catalana–; la Llei 2002, de mesures de reforma del sistema financer, i a la darrera legislatura també, la Llei 2004, d'horaris comercials; la del 2005, de finançament de la formació contínua, i la del 2005, de mesures urgents en matèria d'incendis forestals. N'hi ha més; els n'estalvio la lectura.

Per tant, que ningú faci alarmisme, que ningú es posi les mans al cap perquè el Parlament de Catalunya no interposi un recurs a pesar que el Consell Consultiu adverteixi inconstitucionalitat. Siguem seriosos. El dicta-

men del Consultiu ens dóna arguments tècnics i jurídics; ara bé, el Consell Consultiu no entra ni ha d'entrar en qüestions d'oportunitat. És el Parlament qui, a l'hora de decidir si presenta o no recurs, té l'obligació d'entrar en qüestions d'oportunitat política, en qüestions de beneficis per als ciutadans de Catalunya.

És fonamental que puguem disposar d'un instrument únic de valoració de la dependència. Una altra cosa seria impensable i del tot inoperant en el nostre sistema autonòmic. Així es reconeix clarament en el vot particular de tres consellers del dictamen del Consell Consultiu. És essencial que el barem de valoració del grau i del nivell de dependència sigui únic per a tot l'Estat espanyol. Si no fos així, es posaria en qüestió el contingut d'un dret subjectiu, d'un dret universal, com es preveu que sigui el de l'atenció a la dependència. És més, el que caldrà en el futur serà acordar uns barems únics, també de valoració, a nivell europeu.

D'altra banda, considerem del tot indispensable, com es diu també en el vot particular del dictamen del Consell Consultiu, la implementació dels adequats mecanismes de col·laboració i de cooperació a través del Consell Territorial del Sistema d'Autonomia i Atenció a la Dependència. Independentment de tots els fonaments jurídics i qüestions competencials, hi ha un tema que és de calaix: tot el sistema es fonamenta en mecanismes de cooperació i col·laboració entre l'Estat i les comunitats autònomes, i si bé el consell territorial ha de debatre i prendre decisions comunes, l'assumpció o no d'aquests acords està supeditada en tot cas a la signatura d'un conveni entre l'Estat i la Generalitat. Un conveni és un instrument de col·laboració estrictament voluntari; per tant, no hi ha imposició estatal quan el sistema aplicat a Catalunya, tant per a les prestacions mínimes com per a les complementàries, dependrà en tot cas de l'acord previ entre l'Estat i la Generalitat, de la signatura d'aquest conveni.

Vull referir-me en aquest moment a l'afirmació que he fet abans, que, si bé el recurs no paralitza formalment l'aplicació de la llei, si que ho faria *de facto*. Com es pot signar un conveni entre l'Estat i la Generalitat, que –ho recordo– és estrictament voluntari, si la mateixa Generalitat ha recorregut contra la llei davant del Tribunal Constitucional? I sense conveni podrien desenvolupar la llei?

Finalment, i per anar acabant, vull manifestar des d'aquesta tribuna que el Grup Socialistes està plenament satisfet de l'actuació del Govern de l'Entesa, com abans del Govern catalanista i d'esquerres, pel que fa a la col·laboració de la Generalitat amb el Ministerio de Trabajo y Asuntos Sociales en tots els treballs per a l'elaboració dels criteris de baremació, en aquells en què hem participat activament i en aquells en què caldrà seguir participant per tal que responguin a les justes reivindicacions dels col·lectius afectats. S'ha tingut, en tot el procés de tramitació de la llei, i ens consta que s'està tenint en el seu desenvolupament, una col·laboració estreta amb els representants del sector de la discapacitat, dels malalts mentals i de la gent gran per anar elaborant i corregint les disfuncions.

D'altra banda, les aportacions, conclusions i consideracions que es desprenen del Programa per a la promoció de l'autonomia personal i l'atenció a la dependència, el Prodep, en el qual ha participat activament el món local, han estat i seran en el futur molt valuoses en l'establiment d'aquest nou dret a Catalunya i també a la resta d'Espanya.

El que esperen de nosaltres els ciutadans i ciutadanes, possibles beneficiaris d'aquesta llei, és poder presentar la sol·licitud de valoració de la dependència a partir del dia 22 d'abril, que estiguem preparats per portar a terme les valoracions i que, amb la col·laboració dels ajuntaments, es doni la resposta en el termini de tres mesos elaborant un programa d'atenció individual, tal com la llei preveu. Això és el que esperen els ciutadans i ciutadanes i no les picabaralles polítiques a què malauradament el grup de l'oposició de Convergència i Unió ens està acostumant.

L'objectiu de la Llei de serveis socials que debatrem després, el de la creació d'un sistema fort de drets ciutadans amb relació al conjunt de serveis socials de Catalunya per a l'atenció a la dependència, però també per a l'atenció a les persones i famílies més vulnerables, per atendre els drets dels infants i per combatre l'exclusió i la pobresa, aquest és l'objectiu que més ens ha d'esperonar. Per construir aquest quart pilar de l'estat del benestar, per fer-ho bé i per fer-ho en el menor temps possible necessitem la llei estatal, necessitem també la implicació de l'Estat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

Acabo, senyor president. Necessitem també la implicació de l'Estat, necessitem participar del sistema general d'implantació d'un nou dret fonamental subjectiu i necessitem el finançament estatal que la Llei de la dependència comporta.

I per això i per tots els arguments que he exposat, no volem recórrer la llei davant del Tribunal Constitucional.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula... (*El Sr. Cleries i Gonzàlez demana per parlar.*) Senyor Cleries...?

El Sr. Cleries i Gonzàlez

... sobre la demagògia que ha fet amb l'Estatut. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor Cleries, senyor Cleries... Aquest és un debat que tindrà diverses al·lusions, vostès saben que hi ha previst un segon torn, jo crec que seria molt més raonable que féssim tots plegats un segon torn i en aquest torn les al·lusions poden ser respostes, perquè serà un debat permanent d'al·lusions i contraal·lusions.

El Sr. Cleries i González

D'acord, president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Senyor president... Senyores i senyors diputats, representants d'entitats del món de la discapacitat, de la gent gran, benvinguts i benvingudes novament aquí al Parlament de Catalunya.

Efectivament, el nou Estatut de Catalunya, que també fixa drets socials per primera vegada, fixa garanties per al seu exercici per primera vegada i jo avui els vinc a parlar bàsicament de drets, d'aquests drets socials i de les garanties per exercir-los, i de l'ambició necessària perquè això sigui així.

La Llei estatal de dependència, i de suport a l'autonomia personal, representa de manera absolutament indubtable, i no em cansaré de dir-ho, un pas endavant pel que fa a la implicació de l'Administració general de l'Estat en aquest àmbit prioritari per a l'increment de l'estat del benestar. Els serveis socials, saben molt bé que són competència autonòmica, que nosaltres i el món local els hem hagut d'assumir històricament sense cap suport econòmic o, en tot cas, congelat del Govern central, més enllà d'aquella famosa valoració a la baixa dels costos de les transferències a mitjans dels anys vuitanta. I jo també puc citar Trias Fargas, perquè podríem parlar perfectament, com deia Trias Fargas, d'un finançament que era una asfíxia premeditada, i la història es repeteix i la història retorna i la història, certament, ens passarà comptes a tots plegats.

La Llei 13/2006 –la Llei 13/2006– té un doble objectiu: d'una banda, crear un dret subjectiu reivindicable –reivindicable– i garantit a tot l'Estat espanyol, i ho fa mitjançant una projecció dels drets constitucionals per donar efectivitat al que de fet és només un principi rector. I aquesta llei fixa un primer nivell mínim de protecció per mitjà de convenis, pel que fa al segon nivell. Al primer nivell ho fa mitjançant criteris objectius i igual per a tothom, visqui a on visqui en la geografia de l'Estat. El segon nivell –ho repeteixo– s'articula per cooperació, per mitjà de convenis, que cal veure si imposen requisits o exigències que condicionin de forma no raonable la voluntat del que a la llei s'anomena «comunitats autònomes».

I d'altra banda, aquesta llei estableix un sistema basat en els principis de cooperació i de coordinació que s'incardin en els serveis socials existents. I a través d'aquests serveis socials i d'aquest sistema de cooperació se'n garanteix el dret.

Certament, la llei representa de manera indubtable una passa important endavant. I el caràcter garantista del sistema queda clar en la mesura que es fixa que ningú no en podrà restar exclòs per raons econòmiques. També queda garantit pel reconeixement del dret universal i subjectiu rebre per part de totes les persones que siguin reconegudes com a dependents les prestacions i

els serveis que s'incorporin. És garantista per la creació d'un sistema de dependència que té com a característica fonamental el caràcter públic, que és subsidiari de l'execució de les competències exclusives en serveis socials que tenim nosaltres, i un caràcter basat bàsicament en els serveis, no en els xecs, perquè garanteix un finançament per part de l'Estat d'aquest primer nivell i del 50 per cent mitjançant convenis voluntaris bilaterals entre l'Administració general de l'Estat i les comunitats autònomes.

Aquesta llei, tal com ha quedat, no tal com va sortir del primer forn del Ministeri, aquesta llei és un pacte entre administracions per avançar en benefici de les persones amb necessitats de suport a l'autonomia i a les seves famílies. Un pacte entre dues administracions que s'han conjurat per abordar el nou risc social de les situacions de dependència, que s'han conjurat per treure de l'existencialisme, de la discrecionalitat, de la feblesa pressupostària, del desequilibri territorial, del caràcter absolutament subsidiari de l'atenció familiar i de les dones de les famílies en l'atenció de les persones dependents i amb necessitats de suport a l'autonomia. I un pacte en què hem participat molt activament Esquerra Republicana des dels parlaments i també des del Govern de la Generalitat. Una Esquerra al Govern que ha estat capaç de desplaçar en tres anys dels darrers llocs de l'Estat en pressupost del departament responsable dels serveis socials... –la Fundació Arrels ens ho recordava en la seva compareixença parlamentària a la legislatura passada precisament–, ha sigut capaç de dur el Departament que ara es diu d'Acció Social i Ciutadania dels últims llocs, amb la resta de departaments de l'Estat, als llocs intermedis i primers. Perquè tenim l'ambició –i aquesta és la paraula clau en què jo baso avui el nostre posicionament–, perquè tenim el compromís i, sobretot, perquè tenim la confiança en el camí iniciat i en les nostres prioritats envers les persones amb necessitats de suport social d'aquest país.

I Esquerra vam pactar per escrit la necessitat de consensuar el desplegament de la llei, és a dir, tot allò que es desprèn pel que fa als reglaments de l'àmbit organitzatiu, perquè ja són molts anys de pràctica Romanones –«tu haz las leyes, que yo hago los reglamentos»–, i últimament hem vist bastants exemples d'això. I és per això que el Govern de Catalunya, a través de la conselleria encapçalada per Carme Capdevila, ha negociat el reglament que ateny a la creació del Consejo Territorial –que els recordo que és un òrgan de pacte entre administracions, no és el Govern central qui decideix criteris, sinó el Consejo Territorial–, que ha de prendre les decisions per majoria qualificada. I és un òrgan en què finalment, gràcies a aquesta feina, els governs autònoms en som majoria i el ministeri està en minoria. I és un òrgan on finalment els governs autònoms en tenim la vicepresidència; això no era pas així. I ara s'estan negociant els decrets sobre el Consejo Consultivo, els barems zero-tres i els barems d'adults, i deixin-me dir, amb la participació des del primer moment de les entitats representatives del sector. Catalunya, el Govern de la Generalitat hem estat els únics de tot l'Estat que així ho hem fet. I aquesta és la garantia de l'aplicació *respectuosa* en l'àmbit organitzatiu de la llei, aquesta és la garantia.

El Consell Consultiu reconeix l'existència d'un dret i legitima l'Estat per regular les condicions bàsiques d'aquest dret, en virtut de l'article 149.1, punt 1, tot respectant les competències autonòmiques en matèria d'assistència social. El Consell Consultiu tanmateix ha considerat que diversos dels preceptes de la llei dictaminada van més enllà de la regulació de les condicions bàsiques del dret que fixa aquest article i que per la seva concreció i detall deixen sense marge les competències de la Generalitat que sobre aquesta matèria tenim. El dictamen es basa principalment en els aspectes organitzatius de la llei.

Senyor Cleries, vaig llegir-me, com no podia ser d'una altra manera, ben atentament la seva proposta de llei, l'esmena a la totalitat, perquè l'esmena a la totalitat no era de retirada, era un projecte de llei amb tota regla estatal que reconeixia en el preàmbul la necessària col·laboració de l'Estat davant de la feblesa i el poc finançament dels sistemes de serveis socials. No repetiré el preàmbul, però hi és. La seva era una llei alternativa que justificava la intervenció legislativa des de l'àmbit estatal, doncs, i incloïa també un sistema d'atenció a la dependència. La seva llei, que he llegit atentament, advocava per acordar conjuntament ministeri i comunitats autònomes, criteris per a la distribució territorial dels recursos, criteris de valoració de costos, criteris per al sistema de valoració i un sistema de valoració comú, per altra banda, com el que aplica des del 2000 el que ara és el Departament d'Acció Social i Ciutadania amb referència a les persones amb discapacitats, el Decret 1971/1999. La seva llei creava un comitè consultiu i un sistema d'informació comú, passarelles a altres sistemes de valoració de discapacitats, traspassos de quantitats econòmiques a les comunitats autònomes sense tenir en compte el cost de la vida o els costos del servei. En la seva llei això tampoc no hi era. Incloïa una prestació econòmica per a l'assistència personal, el copagament, etcètera. I en les funcions de participació de les comunitats autònomes –dic «comunitats autònomes», perquè la seva llei parla de comunitats autònomes–, el paper de les comunitats autònomes era pràcticament idèntic al de la llei que es va aprovar al Congrés de Diputats, amb una excepció, que vostès hi afegien que s'incorporessin en la cartera de serveis de la Generalitat les prestacions de la llei estatal. Que no havíem quedat que la nostra llei era la de serveis socials i que la confegíem com millor ens semblava a Catalunya? Doncs bé, senyor Cleries, li he de comunicar que, segons el criteri del Consell Consultiu, la seva llei era inconstitucional i envaïa competències de la Generalitat amb bona, boníssima part del seu articulat. (*Remor de veus.*) Com ho eren també, siguem seriosos –siguem seriosos–, com ho eren també la catorzena de recursos d'inconstitucionalitat subsegüents a dictàmens favorables del Consultiu, que no s'han interposat per aquesta canvia per vots contraris de Convergència i Unió. Qui ha renunciat aquí? La història passa factura, passarà factura. Ahir recordava en Joan Ridaó, una catorzena de recursos d'inconstitucionalitat.

I no entraré a parlar del molt a punt que van estar de signar un acord amb el ministeri de suport a la llei si es garantia l'exclusivitat de l'acord, segons fonts del mateix ministeri, jo no m'ho invento. Avui no toca. O

la dimissió de Convergència i Unió d'exercir les seves competències per tirar endavant el canal Segarra - Garrigues o el desdoblament de l'eix Transversal. Això és dimitir de fer tu i deixar que et facin els altres. Perquè estem parlant de raonaments polítics i d'interès general, sense oblidar els jurídicocompetencials, en els quals ja s'ha entrat en el decurs d'aquest debat. Estem parlant de política i d'autoritat política per reivindicar els esforços esmerçats.

Convergència i Unió, a banda de «soflames», ha basat l'anàlisi bàsicament en dues qüestions poc rigoroses i errònies: u, que la llei impossibilita un model d'atenció pròpia a la dependència, i dos, que la llei constreny els recursos econòmics imposats per l'Estat. La llei no intervé en absolut en les polítiques en matèria de serveis socials, s'hi incardina, i a més a més, va en la línia política del Govern de la Generalitat: universalitza els serveis socials, dona drets subjectius, pivota sobre els serveis públics i reconeix el paper del tercer sector i de la iniciativa privada. No es tracta només que la legislació no impacta en l'autonomia per fixar i tirar endavant les polítiques que el Govern català i els governs locals decideixin, a diferència, per exemple, del Decret d'ensenyaments mínims, per citar un cas recent i viu, sinó que no hi perden res, ans al contrari, hi surten guanyant les més de 200.000 persones amb dependència i necessitats de suport a l'autonomia que hi ha a Catalunya, perquè tindran dos marcs legals: un de troncal, primari, la futura –futura–, però molt pròxima llei de serveis socials, que ja hauria d'estar aprovada, i un altre de subsidiari i de compromís ferm de l'Estat, la Llei estatal de dependència, i dos compromisos econòmics que van en la mateixa línia i orientació, i que es reforcen mútuament.

Ahir el Govern es va adherir a l'Any Europeu d'Igualtat d'Oportunitats per a Tothom. Per aquest any europeu, les polítiques públiques han de promoure la consecució d'una Catalunya en la qual la cohesió social sigui efectiva, tingui en compte tota la ciutadania, amb totes les seves diferències i situacions específiques al llarg de tot el seu cicle vital i en tots els diferents àmbits de la vida quotidiana. Doncs, comencem aquest any 2007 amb dues bones lleis sobre la taula i l'aplicació d'una altra llei, amb drets subjectius, la de prestacions econòmiques. I Esquerra les ha fet possibles totes tres. Aquesta és l'ambició i aquest és el compromís.

La llei espanyola ha estat treballada per part d'Esquerra amb el Govern espanyol, en paral·lel a la formulació, presentació i debat de la llei catalana de serveis socials. Aquest treball paral·lel –parlaments, conselleria i grups parlamentaris– ha obligat a mantenir un contacte molt estret amb les entitats del tercer sector, amb les patronals..., les quals en tot moment ens han empès a aconseguir l'aprovació d'una llei el més garantista possible, tot aprofitant la conjuntura política per condicionar-ne el contingut.

La responsabilitat d'Esquerra ha estat la d'empènyer el Govern espanyol i el Grup Parlamentari majoritari al Congrés dels Diputats a legislar una llei el màxim de respectuosa quant a les competències estatutàries, per minimitzar-ne fins a zero la intervenció en les polítiques en matèria de serveis socials del Govern de la

Generalitat mitjançant el risc que volguessin fer una llei bàsica de serveis socials estatal.

És una llei progressista quant als drets, que alhora permet la necessitat de cobrir les necessitats de la ciutadania, accelerant l'enfortiment de l'aparell públic. Les competències es defensen exercint-les. Amb ambició i amb equitat. Ho repeteixo: la legislació espanyola no comportarà una alteració de la llei catalana que abasta, altrament, altres àmbits, altres objectius i altres persones usuàries que no estan incloses en la llei espanyola, i, a més, no la distorsiona en la mesura que no significa una suplantació o una creació de serveis paral·lels.

Per tot això exposat i per l'ambició, el compromís i la confiança en les pròpies forces i en la de les entitats, les organitzacions i els professionals que treballen als serveis socials a Catalunya, i per la confiança en les nostres responsabilitats governamentals i de servei al país i a la seva gent, que no hem defugit ni defugirem en cap moment..., ens recolzem per expressar finalment que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no donarà suport a la proposta i vetllarà i col·laborarà, com espera que vostès facin, perquè la posada en marxa i l'aplicació de la llei s'adeqüi a les nostres competències i especialment a les necessitats i a les respostes que prop de 300.000 persones dependents i amb necessitat de suport a la seva autonomia i les seves famílies ens demanen.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, membres de les entitats relacionades amb el món de la discapacitat i la dependència presents a la sala i altres persones presents a l'hemicicle, permetin que manifesti en primer lloc la meva emoció per poder dirigir-me a aquesta cambra, a aquest Ple, per primer cop en la meua vida política. Estic convençuda que les altres persones de representació parlamentària saben perfectament a què em refereixo.

Permetin també que faci una mostra de condol des del punt de vista..., des de la representació del meu grup parlamentari pel senyor Simeó Miquel i Peguera, del qual hem sabut ara mateix que s'havia mort. I, per tant, expressem el nostre condol, tant a la seva família, als seus amics, com al grup parlamentari a què pertanyia, en raó de la seva adscripció històrica al grup d'Unió Democràtica de Catalunya.

Bé, jo centraré la meua intervenció en els aspectes constitucionals i inconstitucionals de la Llei de dependència, perquè crec que aquest és l'exemple més clar d'una cosa que des del Grup Parlamentari del Partit Popular havíem estat advertint durant tota la tramitació de la reforma estatutària. Aquest Estatut no podria resoldre els problemes de repartiment de les competències de manera absoluta entre l'Estat i la Generalitat, perquè l'Estatut

d'autonomia no podia evitar el que és una competència exclusiva de l'Estat en matèria de legislació bàsica.

Nosaltres vam advertir que la reforma estatutària, tal com va ser plantejada, que el resultat del debat parlamentari i després, finalment, de la seva aprovació per les Corts Generals de l'Estat, donava una nova oportunitat de mantenir el caire de conflictivitat competencial que havia estat el segell de la casa, el segell de l'activitat parlamentària durant vint-i-cinc anys. Si això no era possible, aquest era un problema. I aquest era el problema fonamental pel qual consideràvem que aquesta reforma estatutària no era convenient per als catalans. I ara ens trobem davant d'un dels primers exemples de per què no ho és.

Perquè el que no pot fer l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el que no poden fer els parlamentaris catalans és el que està passant ara, és demostrar que hi ha una divisió d'opinions respecte de quin sigui el contingut de l'Estatut i quina sigui la capacitat o legitimitat de l'Estat, de l'aparell central de l'Estat, per emetre la seva legislació bàsica.

En tenim altres. Tindrem, segurament, de seguida, un conflicte respecte de les adopcions internacionals; en tindrem un sobre les quotes de la llei; en tindrem un altre sobre la llei del llibre... I així podríem anar tirant, generant una conflictivitat competencial que costa molts diners a l'Estat i que no ens haurien d'haver permès.

Des d'aquest punt de vista, el nostre grup parlamentari hi té una posició, diguem, contradictòria. Jurídicament, entenem algunes de les raons per les quals el Grup de Convergència i Unió ha plantejat el recurs d'inconstitucionalitat; políticament, creiem que aquestes raons no són suficients, i, per tant, ens trobem davant d'un conflicte important des del punt de vista de la nostra lleialtat a l'Estatut i a la Constitució.

La meua argumentació, i, per tant, la fonamentació de la nostra posició com a grup, estarà fonamentada en dos tipus de reflexions: una de tipus jurídic i una altra de tipus polític, per tant.

La reflexió jurídica té a veure amb el dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat, amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional en matèria de legislació bàsica i amb la nostra consideració jurídica del que ha estat finalment aquesta Llei de dependència.

El dictamen del Consell Consultiu divideix el Consell Consultiu en dos: quatre dels consellers entenen que és fonamentalment inconstitucional, que és majoritàriament inconstitucional, aquesta llei, i tres que ho és però no tant, que ho és una mica; en tot cas, que ho és.

Aquesta divisió d'opinions es fonamenta en la consideració del que l'article 149.1.1 de la Constitució permet fer a l'Estat en matèria de legislació bàsica sobre les condicions en l'exercici, en termes d'igualtat, de tots els drets i deures per part dels espanyols.

Des de la perspectiva de la majoria del Consell Consultiu ens trobem davant d'un tipus de legislació bàsica que solament hauria d'abastar elements «principals», i que la resta de la legislació hauria d'estar desenvolupada

pada per cadascuna de les comunitats autònomes, en aquest cas concret per la Generalitat de Catalunya.

El sector minoritari –sempre hi ha sectors majoritaris i minoritaris en aquest tipus d'òrgans–, el sector minoritari, però que són tres, que són tres consellers, diu que en el cas de l'article 149.1.1 no ens trobem davant de qualsevol mena de legislació bàsica, sinó d'una molt diferent: aquella que no s'hauria d'aturar en la legislació dels principis en una matèria, en aquest cas la dependència, incardinada com s'ha dit, i jo crec que correctament, en la matèria general de serveis socials, i que, per tant, hi té legitimitat l'Estat per fer el que ha fet, donar en matèria de mínims un seguit de característiques que haurien de ser acceptades i desenvolupades després per cadascuna de les comunitats autònomes.

Aquesta consideració, aquesta diferència en la consideració és molt important. No és el mateix tenir una llei enormement inconstitucional que tenir alguns aspectes de la llei amb consideració d'inconstitucionalitat.

Jo no estic d'acord amb la senyora Simó quan diu que simplement parla, el Consell Consultiu, d'aspectes organitzatius. Hi han moltes altres coses que s'expliquen: hi han aspectes relacionats amb l'abast del mateix dret a la dependència que l'Estat ha configurat a partir d'un principi rector de la política social i econòmica del títol III de la Constitució; hi han aspectes relacionats amb les infraccions, que probablement són inconstitucionals. Per tant, va més enllà del que un grup amb ideologia sobiranista declarada podria permetre's com a justificació de la seva conformació amb la que ha estat la posició majoritària del grup.

En tot cas, és cert que la dependència no és exactament el mateix que els serveis socials. La dependència, que, bàsicament, en un 80 per cent de les seves característiques, s'aplega a problemes sociosanitaris, té a veure, efectivament, com ha dit la senyora Figueras, amb la nostra nova remodelació o reformulació de societat donada per l'envelliment, pel canvi en les tasques familiars, per la nostra consideració de certs sectors des d'una perspectiva més omnicomprendensiva, més integral, i els serveis socials, que correspondrien a la Generalitat de Catalunya, tenen a veure amb un aspecte més integrador de tots els sectors i d'evitació de l'emergència social i de l'exclusió i la indigència que poden suposar al final un problema per a la nostra cohesió com a comunitat.

No és tot, per tant, el que és inconstitucional, i des del nostre grup parlamentari fins i tot diríem que és convenient allò que des del punt de vista competencial ha estat assolit per l'Estat. Per què no tenir una llei bàsica que ens parli dels mínims, quan, respecte de la resta, cadascuna de les comunitats podrà establir els convenis que tingui per convenients? Aquesta raó, aquesta raó pràctica, en l'avinentsa de la llei bàsica, té a veure, justament, amb el seu esperit. El que passa és que ve a incardinar-se sobre tota la legislació en matèria de serveis socials que ja tenim –que ja tenim–, que ja tenen pràcticament totes les comunitats autònomes.

Per tant, permetin-me que els digui que, des de la perspectiva jurídica, gairebé estarem davant d'una llei d'harmonització encoberta, més que d'una llei bàsica

respecte d'aquest dret nou, afortunadament nou, afortunadament ja establert, dret de la dependència.

Poca inconstitucionalitat per uns, molta inconstitucionalitat per altres. Efectivament, el dictamen no és vinculant. Però què fan els grups parlamentaris, sobretot aquells que formen part del tripartit? Ens diuen que la justícia social i l'avinentsa d'aquesta llei des del punt de vista del seu contingut no pot tenir entrebancs amb un problema de caire competencial.

Bé, això realment és molt dir. Si tenim un problema des del punt de vista jurídic, si tenim un veritable problema competencial, l'haurien d'assolir. Això seria lleialtat amb l'Estatut d'autonomia de Catalunya. O no? O per què es va dictar? No tenien clar que era un estatut segur, que no hi hauria problemes? O diuen directament que la llei és constitucional o haurien de presentar el recurs. No tenen més alternativa des del punt de vista jurídic. Aquesta és la lleialtat amb l'Estatut i amb la mateixa Constitució.

Ara bé, des del punt de vista de Convergència i Unió, ens diuen que ells presenten el recurs solament per motius competencials, que des del punt de vista del seu contingut ja hi estan d'acord. Les persones presents a la sala saben que el Partit Popular, en el debat d'aquesta llei a Madrid, que, diuen, va ser feta gràcies a l'entesa entre el Partit Socialista i el Partit Popular, va ser molt crític amb el contingut de la llei, amb la manca d'agosament que va tenir, amb la manca de valentia per afrontar el dret de dependència des d'un punt de vista integral, i ho saben les persones que estan en aquest hemicicle, convidades, i que han tingut molt a veure amb la interlocució per a la final aprovació d'aquesta llei i de la que vindrà després, en debat, que serà la llei de serveis socials.

Moltes de les qüestions que van ser plantejades pel Partit Popular a Madrid van ser denegades pel Partit Socialista. El que tenia a veure amb la configuració del dret subjectiu de dependència va ser acceptat, però respecte d'algunes de les característiques de les mancances d'aquesta llei, no es va acceptar: en el fet de demanar l'agència de qualitat, en la conformació dels serveis, en el problema fonamental que pateixen aquelles persones dependents que no són grans però que tenen problemes de malaltia mental.

Els problemes que es plantejaven aleshores es podrien tornar a reproduir segurament a partir del debat de la llei de serveis socials, però m'agradaria recordar que, per tant, no són els partits d'esquerra els que patrimonialitzen les polítiques socials, ans al contrari, les polítiques socials són essencialment una formulació dels partits conservadors per garantir la cohesió de la comunitat. I, per tant, vagin els senyors diputats al que van ser les deliberacions i els plantejaments de cada grup parlamentari tant a les Corts com al Senat i vegin quines coses van ser denegades al Partit Popular de les aleshores plantejades i requerides.

Bé, com veuen, és un problema. És un problema perquè entenem que la llei, com a llei bàsica, té sentit. No compartim el criteri majoritari del Consell Consultiu respecte de la seva inconstitucionalitat, però pregaríem a aquells que pensen que ho és o que recolzen el que suposo que entenen que no és un judici polititzat per

part dels Consell Consultiu de la Generalitat que estiguin d'acord amb el que les seves institucions, tot i que sense caire vinculant, han emès com a dictamen majoritari.

Respecte, per tant, d'aquesta llei, i malgrat que la posició jurídica i política, en principi, fonamentalment, haurien de coincidir, perquè el dret i la política haurien d'anar sempre plegats, ens trobem davant del que els juristes n'anomenen «una aporia», és a dir, un lloc, un camí en què, tant dir que sí al recurs d'inconstitucionalitat, com dir que no a la seva interposició, semblaria una posició de part respecte de qualsevol dels grups polítics de la cambra.

En conseqüència, el Partit Popular de Catalunya ha decidit abstenir-se en aquest recurs.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Una salutació també als representants de les entitats que ens acompanyen a l'hora de discutir la possibilitat de presentar recurs a la Llei d'autonomia de les persones.

El meu grup voldria començar la seva intervenció plantejant el ple respecte al dictamen del Consell Consultiu, a la seva tasca en general, la d'ara i la de sempre, no només a la d'ara, a la de sempre, i al seu dictamen, en concret, en aquest tema, tant pel que fa al dictamen en si, com pel que fa al vot particular de tres consellers.

És evident que el dictamen, seria absurd negar-ho, aporta base jurídica als que volen presentar recurs, però en aquest cas hi ha d'altres arguments, polítics, socials i també jurídics, que ens fan pensar que és millor no presentar aquest recurs.

En primer lloc voldríem restar dramatisme a la situació. No és just, i penso que no és tampoc intel·ligent, atribuir renúncies o claudicacions nacionals en funció de la decisió que avui hem d'adoptar. Els vull citar una frase, que diu així: «El nostre grup parlamentari crec que ha donat resposta i que justifica sobrerament el vot que farem, que serà un vot contrari a la interposició del recurs.» És la frase d'un diputat de Convergència i Unió explicant el vot negatiu de Convergència a un recurs, malgrat que el Consell Consultiu n'argumentava la inconstitucionalitat per vulneració de les competències de la Generalitat.

N'hem trobat més d'una dotzena d'exemples, són coneguts. Casos en què Convergència i Unió va decidir, per raons polítiques o jurídiques, no atendre el dictamen del Consell Consultiu; en general eren motius relacionats amb compromisos amb el PSOE o amb el PP. Avui se li diu a això renúncia, abans segurament devia ser coherència o sentit d'estat. Però, és que, a més a més, és un greu error que Convergència i Unió vulgui presentar-se com a defensora única de les competències

de la Generalitat. És un error polític que ens afebleix a tots i és un raonament injust i contradictori amb la seva trajectòria.

Presentar l'ofensiva contra l'Estatut, que existeix, que és real, com a part d'una estratègia o una conxorxa on els culpables són, per igual, el PP, el Govern central i el Govern de la Generalitat, no és creïble, perquè ningú es creu que Convergència i Unió tingui l'exclusivitat de la defensa de l'autogovern de Catalunya; és un error perquè afavoreix el Partit Popular en diluir la seva responsabilitat amb la seva obsessió contra l'Estatut –i n'acabem de tenir una mostra ara mateix, que jo no he entès ben bé què opinen de la Llei de la dependència, però sí que he entès que estan contra l'Estatut–, i en tercer lloc, provoca confusió i desànim quan el que cal és plantar cara a l'ofensiva del PP.

Però, no ens trobem tan sols davant d'un debat competencial. Si repassem el debat al Congrés de Diputats veurem que Convergència i Unió va votar en contra de la llei, va explicar, per quatre motius: un, efectivament, es referia a les competències, però els altres tres es referien a una visió, diguem-n'hi, més liberal, menys social, menys intervencionista, segons el seu llenguatge, com vulguin, que plantejava Convergència i Unió. Perquè el segon motiu era que «és una llei paternalista que respon a les necessitats dels funcionaris de l'Administració i no a la capacitat de decidir de la gent», estic citant textualment. El tercer motiu es referia al tema del copagament i al fet, deien, «que els ciutadans que estalvien puguin beneficiar-se dels serveis públics que la llei estableix.» I el quart motiu era el tractament equivocat, segons Convergència i Unió, que es dona a la família en aquesta llei.

En definitiva, en el debat final Convergència i Unió va ressaltar les concepcions diferents sobre qüestions centrals d'aquesta llei perquè, deien, «no permet la llibertat d'elecció i no és universal perquè la capacitat econòmica», deia Convergència i Unió, «marca la prioritat en l'accés als serveis». No fem trampes, doncs. Convergència i Unió defensava una falsa igualtat perquè estem en una societat plena de desigualtats, i plantejava un model basat en el xec servei que, cal recordar-ho, la majoria dels electors i electores catalans varen rebutjar en la campanya a les eleccions al Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*) La majoria –la majoria–, comptin com vulguin.

Però, anem als temes competencials. Aquesta llei reconeix un dret social nou: a més de l'educació i la sanitat i la seguretat social ara reconeix l'atenció a la dependència, un dret no reconegut a la Constitució. Es defineix com un servei públic per donar suport a les persones que no poden realitzar soles les activitats normals de la vida quotidiana. Estem parlant de reconeixement d'un dret subjectiu de tots els ciutadans i ciutadanes. Hi ha opinions jurídiques que consideren que ens trobem davant d'una matèria nova que segons la Constitució podria ser competència de l'Estat i no d'una competència de serveis socials, que, en aquest cas, és competència de la Generalitat. És discutible? Sí, és discutible, però perquè és una qüestió nova en què la mateixa doctrina del Tribunal Constitucional no sempre encaixa amb el tema que estem avui debatent, nosaltres optem per no presentar

recurs, i ho fem per diverses raons: La primera, perquè vàrem pactar amb el PSOE una llei que considerem avançada i progressista.

En segon lloc, perquè suposa una aportació econòmica de l'Estat molt considerable. És cert que, tal com diu el Consell Consultiu, el fet que l'Estat en fixar la seva aportació econòmica condicioni la de la Generalitat pot vulnerar l'autonomia pressupostària de la Generalitat, però també es pot llegir, això, com un compromís mutu i simultani per assegurar la dotació econòmica de la llei que, si no, seria paper mullat.

En tercer lloc, perquè el consell territorial previst a la llei adopta la forma de conferència sectorial amb participació del Govern de la Generalitat i perquè la línia de convenis exigeix l'acord per poder decidir. Fonamental també, davant d'un marc jurídic innovador i, en part, inexplorat, ens ha semblat fonamental assegurar l'atenció pública de totes les persones que no poden valer-se per elles mateixes, per edat, per malaltia, per accident, per minusvalidesa. Seran més de 200.000 persones les que poden ser beneficiàries d'aquesta llei a Catalunya. Les seves associacions representatives i els sindicats ens demanen que la llei s'apliqui sense incerteses. No és que posem els drets socials per damunt o per davant de l'autogovern, és que per nosaltres l'autogovern i drets socials són el mateix, o dit d'una altra manera, una de les raons de voler més autogovern és que volem més drets socials, volem que la gent que més ho necessita visqui millor, i això implica aportació econòmica de l'Estat central.

Finalment una darrera consideració. Per nosaltres el dret a l'atenció a la dependència no és un tema tan sols de serveis socials, però, és que a la llei que tenim prevista discutir ara, a continuació, podem exercir plenament, a través d'aquesta llei de serveis socials, sense complexos i sense cap por, la defensa de les nostres competències.

En definitiva, votarem en contra del recurs perquè en aquest cas en què concorren circumstàncies excepcionals no ens sembla la millor forma d'aconseguir el nostre objectiu. En aquest cas, l'objectiu d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa és que els col·lectius que ho necessiten sàpiguen que a partir d'ara són titulars d'un dret que farà que millori la seva qualitat de vida, que farà que la nostra societat, la societat catalana, sigui més justa i que molta gent pugui ser una mica més feliç.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Estimats diputats i diputades, convidats a la sala, moltes gràcies per la seva assistència. En primer lloc, a mi m'agradaria plantejar una pregunta, perquè no se'ns obliidi perquè estem aquí tots. Perquè som representants dels ciutadans de Catalunya –amb minúscules–, dels ciutadans, de tots els ciutadans, no només del nostre grup.

Doncs, bé, estem aquí perquè hi ha un grup parlamentari que entén que una llei, una llei estatal, una llei que genera drets, una llei d'avenç social, té, possiblement, segons el seu criteri, possibilitats de ser considerada inconstitucional. Hi ha un dictamen del Consell Consultiu, un òrgan jurídic, no vinculant, però sí que un òrgan de prestigi, que dóna suport amb majoria a aquesta teoria.

Aquest és el motiu de perquè estem avui aquí, o hi ha altres motius? Aquesta és la meua pregunta. És a dir, el motiu és jurídic, el motiu és competencial o hi ha altres motius? Jo crec que els ciutadans tenen dret a saber si hi ha altres motius. Jo crec, i el nostre grup ho creu, que sí que hi ha altres motius, motius polítics i motius de lluita entre govern..., entre exgovern, entre oposició, i, en definitiva, crec que els ciutadans tenen dret a saber que aquest recurs no es planteja tant a nivell jurídic, sinó que es planteja a nivell polític. Això és una realitat i estem aquí, i tots sabem el perquè tenim avui aquest Ple. Per tant, jo crec que és el primer punt perquè la gent se situï, la gent que ens està veient des de casa sàpiga perquè avui estem units aquí.

El segon punt important crec que és parlar que sí que es planteja un conflicte de competències. Cert, hi ha un conflicte de competències basat en una argumentació jurídica, però, bé, tots els que som juristes sabem que les argumentacions jurídiques no són matemàtiques sinó que hi ha diferents punts de vista i interpretacions. Per tant, respectant l'opinió del Consell Consultiu, també n'hi ha d'altres, hi ha sentències del Tribunal Constitucional que creuen i que poden ser interpretables que aquesta llei no és inconstitucional.

En qualsevol cas, són debats jurídics, torno a dir, respectables i basats en diferents interpretacions legítimes dintre del dret, això ho sap qualsevol ciutadà i qualsevol jurista, sobretot. Hi ha articles de la Constitució espanyola, el 49 i el 50, que marquen les línies, les directrius bàsiques d'aquesta llei. S'interpreten, doncs, el suport a la gent gran, el suport dels poders públics als discapacitats, com s'ha de desenvolupar el que és ara, o el que pot ser ara a partir d'aquesta llei, un nou dret o nous drets pels ciutadans de Catalunya i de la resta d'Espanya. Per tant, creiem que hi ha fonament dintre la Constitució perquè es desenvolupi això.

Per altra banda, hem de dir també que a l'antic Estatut és cert que es parlava, en l'article 9.2, de l'assistència social i ara es parla de serveis socials, però també és cert que aquest canvi de denominació no implica per res –no implica per res– que no es pugui interpretar que l'article 149.1, primer, és a dir, l'article que diu que «l'Estat té potestat, competència exclusiva per regular les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici de drets i compliment de deures» no ho apliqui també en aquest cas. Nosaltres creiem que aquest article és fonamental, creiem en la igualtat de drets de tots els ciutadans, i aquest article és fonamental per entendre el concepte d'Estat i el concepte que avui tenim sobre la taula de drets socials. Entenem que l'Estat té potestat per poder, de forma transversal, parlar i regular els mínims sobre els drets fonamentals de tots els espanyols, i, en aquest cas, creiem, i ja ho diu part del Consell Consultiu, que aquesta necessitat de regula-

ció de mínims té lloc aquí. I nosaltres estem en aquesta línia, creiem que té lloc regular i fer una llei en aquest sentit per tal de donar compliment a la igualtat de drets a tots els ciutadans.

Per tant, sí que apostem per una regulació de condicions bàsiques, no de tota la norma, no de tota la normativa, que la competència també la tindrà la comunitat autònoma, evidentment, amb lleis com les que segurament s'aprovaran en aquesta cambra, de serveis socials, però sí que creiem que té dret a crear aquests drets que emanen de la Constitució, i, a més a més, a regular-los en aquestes condicions mínimes que reconeixen moltes sentències del Tribunal Constitucional.

Per tant, creiem que tot i la discrepància jurídica, respectable, nosaltres, igual que es pot interpretar d'una manera, interpretem que té cabuda aquesta condició de garantia de mínims per poder entrar a fer aquesta llei coneguda socialment com la Llei de la dependència.

Per altra banda, hem de dir, doncs, què suposa aquesta llei, perquè, clar, des del punt de vista polític, doncs, estem aquí també per aquesta responsabilitat política i veure si això té un benefici per als ciutadans o no en té; això també és important a l'hora d'atendre aquest recurs. Doncs nosaltres creiem que amb aquesta llei neixen una sèrie de drets i avantatges per als ciutadans que no podem obviar –que no podem obviar. Pot ser millorable la llei? Segurament. La Llei de serveis socials catalana tindrà un joc fonamental amb això? Segurament. Però el que no podem és obviar una de les poques lleis que la societat espanyola entén com a positiva, on s'han posat d'acord la majoria de grups parlamentaris al Congrés dels Diputats, i una llei que si preguntem a la societat, doncs, penso que és de les poquetes en què tots els ciutadans estan d'acord.

O sigui, que avui aquí el que no podem fer de cap manera és qüestionar una de les poques normes on la política s'acosta als ciutadans. Estem continuament allunyant-nos..., o parlo, com a mínim, fins ara..., s'allunyava la política als ciutadans, i crec que no ens podem permetre més distància, hem de tenir més arribada i hem de parlar del que realment preocupa els ciutadans.

Per tant, el que no podem fer de cap manera és qüestionar, per interessos de partit, per interessos jurídics..., en tot cas, respectables, però no podem qüestionar una llei que és –ho torno a dir– de les poques que la gent, la ciutadania entén com a positiva. N'hi han moltes d'altres que segurament, doncs, la ciutadania no entén; hi han molts debats que es produeixen aquí, en aquest Parlament, que la ciutadania no entén. Però en aquest debat –i hi han aquí entitats que saben bé el que dic– sí que importa, sí que hi ha gent que està interessada que això surti endavant. Per tant, no es pot permetre de cap manera intentar posar traves, posar pals a les rodes a una de les poques normes en què hi ha consens, en què hi ha pacte i a què moltíssims dels ciutadans catalans i espanyols tindran dret a beneficiar-se.

L'article 1 de la nostra Constitució ho diu ben clar: Espanya és un país, es constitueix com un estat social i democràtic basat en la llibertat, la justícia i la igualtat. Aquesta llei és un pilar fonamental d'igualtat, i és un estat social. Per tant, tots aquests avenços els hem d'en-

tendre com a positius. No podem qüestionar –ho torno a dir– aquest tipus de propostes, quan tenim un estat social com el nostre.

Per altra banda, hem de dir que també..., ha entrat la llei; vegem què diu la llei, què diuen els articles de la llei. Doncs bé, en l'article 2, per primer cop, una llei al nostre país recull diferents necessitats de persones dependents i fixa criteris diferents per diferències de discapacitat, diferències de dependència. També es parla de regulació a mínims de drets i obligacions. Tenim l'article 6 on es parla de la coordinació, per primer cop, dels centres públics i privats, i a més a més es parla d'una xarxa única d'assistència, eh? Això és fonamental; tenir una xarxa única, una claredat a l'hora d'abraçar aquesta dependència és fonamental per als ciutadans, que és, en definitiva, per als quals –ho torno a dir– nosaltres estem aquí: per treballar pels ciutadans.

Per altra banda, també hem de dir que hi ha una col·laboració i participació de les administracions públiques. No ens pensem que vivim sols: hi han administracions estatal, autonòmiques i locals. Per tant, hem d'entendre la col·laboració com a fonament d'aquests serveis socials, i aquesta llei recull aquesta col·laboració. És fonamental. Als ciutadans no els importa qui en tingui la competència; als ciutadans els importa tenir el servei, tenir aquest servei social. I nosaltres avui què plantejem? No tenir-lo, o reduir-lo, o retardar-lo, només per interessos. Això no es pot plantejar en aquests termes.

Per altra banda, hem de dir també que considerem que és important que es diferenciïn diferents nivells de protecció dintre de la llei; és una cosa positiva i que tothom entén així.

Per altra banda, també hem de dir, doncs, que es preveu fins i tot un sistema de protecció per a aquelles persones que, per diferents motius de nivells de protecció, no puguin accedir temporalment al sistema, i això també és important per a aquelles persones que encara no han accedit a aquestes prestacions. Torno a dir la importància, doncs, de considerar aquests drets com a fonamentals, com un avenç del nostre estat de dret, del nostre estat social.

Per tant, jo diria, doncs, que una llei que..., ho torno a dir, millorable, eh? És a dir, jo crec que n'hem de ser conscients, i hi han col·lectius que no estan satisfets amb el contingut ple d'aquesta llei, i així ho sabem, i ho saben vostès millor que jo, els altres grups parlamentaris que havien estat en aquesta cambra. Però sí que és cert que és un progrés i que és un avenç en aquests drets; per tant, no estem d'acord a posar pals a les rodes.

Per altra banda, hem de dir també que creiem fonamental –i creiem que el que hi ha aquí darrere és això, en definitiva– com s'entén un estat i com s'entén l'estat de les autonomies. És fonamental parlar d'això, perquè, si no s'entén això, si no s'entén que l'estat de les autonomies el que pretén és descentralitzar, el que pretén és col·laborar i participar entre entitats, entre diferents òrgans de les administracions, no estem entenent l'estat de les autonomies. L'estat de les autonomies, com està recollit ara a la Constitució, és col·laboració i participació. (*Veus de fons.*) Ara li ho explico.

L'estat de les autonomies... (*Veus de fons.*) Sí, sí, perquè em sembla que a vostès no els agrada del tot aquest estat de les autonomies. (*Remor de veus.*) Li explicaré que l'estat de les autonomies el que demana és aquesta col·laboració i lleialtat entre institucions, i el que nosaltres d'aquesta manera no entenem és com, si vostès i altres grups que estan també al Govern tenen i han tingut durant molts anys relacions amb altres grups parlamentaris, han donat suport a altres governs també, al Congrés dels Diputats..., doncs, home, dic jo que aquesta col·laboració s'hauria també de notar a l'hora d'aplicar les normes. Hem vist abans com el Govern actual treia el que vostès havien fet abans per intentar desqualificar..., i vostès els diuen que ho fan perquè tenen el PSOE a Madrid.

En definitiva –ho torno a dir–, i baixant a la Terra, trepitjant amb els peus a terra, als ciutadans els és igual d'on provenen aquestes competències; el que volen són aquests serveis. I això és la realitat. I si no entenem això, si ens estem barallant aquí contínuament per intentar desgastar-nos l'un a l'altre, al final el que no podem fer, a aquesta gent i a molta gent que està fora d'aquesta cambra, és delimitar o veure disminuïts els seus drets només per una qüestió d'interès de partit.

Aquest estat de les autonomies de què parlava necessita la voluntat d'aquesta col·laboració. I torno a dir que aquesta col·laboració no pot dependre ni de sentiments, ni d'identitats, ni d'aquestes paraules que tant ha dit el senyor diputat de Convergència. És a dir, no crec que aquí estiguem parlant d'un sentiment de nacionalitat, ni d'un sentiment d'identitat; estem parlant de benestar social i de dret de moltes persones a viure millor. I això no es basa ni en identitat, ni en nació, ni en vocació de nació. Això s'ho guarden vostès per al seu àmbit privat i per defensar-ho legítimament, però no... (*Forta remor de veus.*) Sí, sí, s'ho guarden vostès, no quan tenim gent esperant aquesta llei per poder viure millor i vostès sempre apellen a aquest esperit nacional... –i no només vostès: també membres del grup de govern, eh?, tot sigui dit–, apellen a això per parlar de drets. No, no, miri, aquí estem parlant de drets socials, aquí no estem parlant d'esperits, ni de sentiments, ni d'arrelaments, aquí estem parlant d'una altra cosa ben diferent. Per tant, no utilitzin aquesta terminologia.

I, finalment, també m'agradaria, doncs, fer una reflexió, i això és a tota la cambra i també al Govern. Ara estem aquí..., és obvi que Ciutadans, doncs, donarà o votarà en contra d'aquesta resolució, perquè creiem –ho torno a dir i ja ha quedat palès– que defensem aquests drets per sobre d'aquests interessos partidistes. Però sí que hem de dir i fer una reflexió –ara li toca al Govern també– respecte a l'actitud coherent davant de tots els conflictes de competència que es donin. Aquí estem parlant de drets socials, evidentment; però vostès ahir anunciaven que ficaran un recurs de competència, un recurs d'anticonstitucionalitat pel famós decret de la tercera hora en castellà. Doncs bé, el que els demano i els prego al Govern és que siguin coherents, que siguin coherents i tinguin la mateixa posició de practicitat, de defensa d'una sèrie de necessitats a l'hora d'aplicar el mateix per a la Llei de dependència que per a l'hora de castellà.

Nosaltres també, com saben, estem a favor que el que diu la ciutadania, la darrera enquesta –els ho recordo– deia que el 60 per cent de catalans estaven d'acord en l'aplicació de la tercera hora..., no ha sigut tingut en compte pel Govern; ha aplicat una teoria diferent per a la Llei de dependència que per a aquest decret. Una cosa diuen el que volen els ciutadans, que és el que volem nosaltres també, però a l'altra apliquen el criteri –no sabem quin criteri– intern, d'equilibris del tripartit. Per tant, els demanaríem i els pregaríem que fossin coherents durant la legislatura i no anem veient situacions diferents en funció de quins són els pactes interns del seu Govern.

I l'altra reflexió, última, doncs, respecte a l'Estatut... És a dir, tenim el que tenim; tenim una norma, segurament mal redactada, segurament raspallada, segurament feta pensant només en una part, no pensant en la idea d'estat i no pensant que hi haurien molts problemes com els que estem tenim sobre la taula ara mateix. Els recordo que només en tres mesos ja tenim davant de la taula plantejaments de diversos recursos de conflictes competencials, i els que queden –i els que queden–, amb aquest text i amb aquest concepte d'Estatut que ha sortit del Parlament de Catalunya. Quan es fa una norma, s'ha de fer amb lleialtat; quan es fa una norma, s'ha de fer pensant en les competències de l'Estat, i no pensant només a intentar tenir més quota de poder o més institucions a les nostres mans. El que importa –ho torno a dir– als ciutadans no és tant qui aplica la norma, de qui és la competència, sinó el servei que es presta. I no vull treure exemples de competències que no sempre funcionen millor tenint-les a prop o tenint-les exercides pels governs respectius de la Generalitat.

Jo crec que és fonamental que s'entengui, doncs, que aquest Estatut... –i això és un..., no només a la cambra, sinó als ciutadans–, que sàpiguen que aquest Estatut donarà tot aquest tipus de problemes contínuament. Ja es va advertir al seu dia, ja ho vam advertir també nosaltres al seu dia, que aquest Estatut portaria conflictes continus de competència, per la seva redacció, per la seva pròpia concepció, per com havia estat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...concebut –de seguida acabo, senyor president– i per com va quedar després. Per tant, aquest Estatut té defectes estructurals que portaran d'ara endavant molts conflictes, com els que tenim sobre la taula.

I pensin que mentre seguim parlant d'aquestes coses, d'aquests conflictes que genera aquest Estatut, els problemes al carrer segueixen igual.

Moltes gràcies.

El president

Intueixo que els grups parlamentaris volen un segon torn. Senyor Cleries, té cinc minuts.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Bé, recordar a les entitats i als membres del Consell de la Gent Gran que avui ens acompanyen que aprovar aquest recurs, com hem dit abans, no significa aturar res. Això, que quedi claríssim, i que els drets socials queden totalment reconeguts.

El senyor Bosch ens deia que Convergència i Unió vol ser el defensor únic de les competències. No, són vostès els que ens deixen sols defensant les competències, i per tant som els defensors únics, que ens agradaria compartir-ho, i per això, senyor Rivera, en això, on estem avui, que és el Parlament de Catalunya, estem política i estem parlant de política, perquè això és el que ens aplega aquí, i per això ens van votar els ciutadans i ciutadanes. (*Remor de veus.*) I, per tant, són vostès els que ens deixen sols defensant els ciutadans i ciutadanes davant d'aquesta situació d'invasió competencial.

La senyora Figueras em deia en el tema de l'Estatut que faig demagògia. Miri l'Estatut del 79, miri el del 2006, en veurà les diferències. Però, clar, la seva autoritat política, quan el seu mateix Govern, a què vostè dóna suport, li revoca els seus acords, doncs, potser tampoc, eh?... que ho faci mirar, doncs, quan ens diu segons quines coses (*remor de veus*) i segons quines autoritats ens vol donar.

I, mirin, diuen que aquesta Llei de dependència no ens afecta en re, que tindrem el model propi. Els explicaré dues coses. Una, una resposta de la consellera Capdevila, que em diu, en una pregunta parlamentària: «Per garantir la coherència del sistema català de serveis socials, s'ha de tenir en compte el nou marc normatiu que regularà la Llei de l'atenció i la promoció de l'autonomia personal...», tal, tal, tal, «Llei 39/2006.» Per tant, queda absolutament condicionat el sistema català de serveis socials. Ens ho diu la consellera en resposta parlamentària. Quina casualitat!

I, a més a més, qui ens manarà tot això? El Consejo Territorial; amb un *consejo territorial* on hi haurà totes les comunitats autònomes i on la Generalitat és una convidada de pedra, per molt que ens digui la senyora Simó. Senyora Simó, fa uns dies vostè deia –i va sortir a tots els diaris– que a aquesta llei li podien fer la prova del cotó, però vostè el cotó ja se l'ha guardat i ara ja no vol fer cap prova del cotó. També ens va dir que el recurs no aturava res; ara diuen que atura. Com canviem de criteri! El senyor Bosch, vostè parla de xecs. Aquí només hi ha un xec: el xec en blanc que vostès han donat al PSOE (*forta remor de veus*); aquest sí que hi és. Aquest és el xec que vostès han donat amb aquesta Llei de la dependència i amb la seva actitud. Això és el que vostès estan fent. I aquí hi ha una foto claríssima, exacta, la del PSOE, PSC, PP, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya, i a més els Ciutadans, el Partit de la Ciutadania, que també se'ls hi afegeix. Una foto exacta del que tenim en aquest Parlament. (*Persisteix la remor de veus.*)

I el segon exemple, si em deixen parlar...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau...

El Sr. Cleries i González

El segon exemple: parlarem d'aquí a una estona de la llei de serveis socials, que n'estan tan contents. Clar que n'estan contents!: perquè és una llei que no diu re, perquè és una llei que no té cartera de serveis, perquè és una llei que no compromet cap servei, perquè vostès han estat esperant la Llei de la dependència, que els fes el catàleg, i aleshores del catàleg en faran la cartera, i el que ens hauran fumut és la cartera, sobretot a les persones amb dependència, que no tindran les ajudes que es mereixen, tenint en compte els ingressos, la situació que es viu en aquest país. (*Remor de veus.*)

Per tant, vostès tenen una llei de serveis socials...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Cleries i González

...tenen una llei de serveis socials absolutament buida, perquè la paraula que surt més a tota la llei és «cartera», i, busquin-la per on la busquin, no la trobaran fins arribar a l'última pàgina de la llei, perquè han estat incapaços de fer-la. Fins i tot Iniciativa per Catalunya –surt en alguns diaris– diu: «Haurem d'esmenar aquesta llei.» I tant, si l'haurem d'esmenar! L'haurem de fer de cap a dalt nova. Per què? Doncs, perquè és una llei que no diu res, i com que el Govern ha estat incapaç de fer-la, doncs, resulta que ens tocarà fer-la a nosaltres des d'aquí el Parlament.

Nosaltres el que demanem és que el zel constitucional que va tenir el senyor Montilla quan era ministre d'Indústria contra la Llei del CAC ens el demostrï ara, aquest zel constitucional, defensant una llei de la dependència que ens envaeix competències, doncs no, que sigui capaç d'interposar recurs, que fem la prova del cotó i, quan el Tribunal Constitucional ens envii aquesta llei rectificadora, tindrem una cosa molt important: els drets per a les persones amb dependència. Però esperem que hi hagi un govern de la Generalitat capaç de donar resposta a les necessitats d'aquestes persones, i no un govern, com ara, que hi renuncia. Perquè, senyora Simó, si aquesta és l'ambició d'Esquerra Republicana, doncs, és molt baixa, és penosa.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Carme Figueras, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor Cleries i senyors de Convergència i Unió, potser són vostès els que estan equivocats, potser són vostès els qui no defensen els interessos de Catalunya. Tots els grups parlamentaris..., s'han quedat sols, en aquesta qüestió de la inconstitucionalitat, davant de la resta de grups parlamentaris; estan sols enfront de l'opinió de la majoria, de la gran majoria d'entitats representatives del sector de la discapacitat i de la gent gran. Poder s'ho haurien de replantejar. Saben allò d'aquell que va en contradirecció i diu: «Què passa que tothom va en con-

tradirecció?», no? Doncs, poder és això el que els passa a vostès. Valdria la pena que s'ho miressin.

Perquè, senyor Cleries, l'autoritat política –l'autoritat política– la van tenir els ciutadans quan van decidir fer-los fora del Govern amb els seus vots. (*Remor de veus.*) Vostès tenen un problema, el problema de la foto. Aquest és el seu problema. (*Persisteix la remor de veus.*) Havien arribat a acords...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. Havien arribat a acords amb relació a la Llei de la dependència; acords que han estat després contemplats i que estaven ja també contemplats en acords que s'havien fet amb els altres grups. Estaven disposats a donar suport a aquesta llei, a la llei tal com ha quedat en el Congrés dels Diputats. El que passa és que el senyor Duran volia una foto amb el ministre Caldera, volia una foto a l'estil de la foto que es va fer el senyor Mas... (*remor de veus*), de la foto que es va fer el senyor Mas amb el senyor Rodríguez Zapatero. Volia aquella foto que sembla que els va donar tant rèdit que els ha deixat a l'oposició!

En tot cas, com que aquesta foto no va poder-se fer perquè el ministre Caldera ja tenia acords amb altres grups parlamentaris que li donaven més solidesa en el Congrés dels Diputats, i evidentment la foto havia de ser conjunta, aleshores van dir que el projecte estava malament. Però havien arribat a acords, l'acord s'havia tancat i no es va poder materialitzar per una qüestió de la foto, que és el problema que vostès tenen.

Perquè vostès només fan cas del Consell Consultiu quan els convé. Els trauré unes paraules del senyor Mas. Convergència i Unió va treure importància al dictamen del Consell Consultiu que tirava per terra la seva proposta de finançament durant la negociació de l'Estatut. El 2 d'agost del 2005, el senyor Artur Mas: «El informe que redactarà el Consell Consultiu tiene un valor que se debe saber apreciar, pero evidentemente la última decisión sobre los contenidos del Estatut la toma el Parlament, no el Consell Consultiu. No se puede trasladar la responsabilidad del contenido del Estatut de allí donde está, que es el Parlament i las formaciones políticas; no se puede trasladar a un órgano puramente consultivo.» Responsabilitat política, que és el que cal i que és el que sembla que vostès no tenen; responsabilitat política davant d'avenços fonamentals per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I no segueixin fent demagogia amb el nou Estatut de Catalunya.

I, senyora Nebrera, no és una qüestió del nou Estatut de Catalunya el que la Llei de dependència envaeixi o no competències de la Generalitat de Catalunya; és ja una qüestió de l'Estatut de l'any 79. I el mateix dictamen del Consell Consultiu així ho diu, perquè fa referència al nou Estatut únicament com a simple explicació –vostè ho sap molt bé perquè vostè és jurista i ho sap perfectament–, perquè diu clarament, a més a més, que és a través de l'Estatut de l'any 79 quan es va incorporar a l'article 9.25 la competència exclusiva sobre assistèn-

cia social. I recentment, amb la reforma estatutària del 2006, ha estat reanomenat, amb una dicció més moderna, sota la denominació de «serveis socials». I la llei no exclou ningú, sinó que dona dret a tothom qui tingui dependència.

I també, senyora Nebrera, la seva afirmació que la cohesió social la fa la dreta és veritablement sorprenent. L'exemple més clar que els serveis socials, que la cohesió social no la fan precisament els governs conservadors és que aquesta llei, la de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència, l'ha fet un govern socialista, el Govern del PSOE.

Per acabar, senyors i senyores diputats, cal ser positius, cal pensar més en els ciutadans i menys en els interessos partidistes. La promoció de l'autonomia personal i l'atenció a la dependència que preveu la llei estatal es distingeixen radicalment de l'actual sistema d'assistència social perquè passa a ser un dret subjectiu, i això es consolida a Catalunya en l'exercici ple de les nostres competències amb la llei de serveis socials que ara, després, veurem, i que sembla, pel que acabo de saber, perquè és aquest matí quan ha acabat el termini, que vostès, també contracorrent...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Figueras i Siñol

...hi presenten esmena a la totalitat. Aquest és el contracorrent que porta Convergència i Unió. Potser que s'ho facin pensar, perquè cada vegada estan més lluny dels interessos dels ciutadans i les ciutadanes.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya... (*Remor de veus i pausa.*) Algun diputat vol intervenir, potser? (*Pausa.*) Algun diputat vol intervenir? (*Pausa.*) Doncs, si no és així, els prego que mantinguin l'ordre.

Té la paraula la senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, jo crec que tot el que havia de dir ho he dit de manera prou clara en la meua intervenció prèvia, però m'agradaria poder remarcar un cop més els mesos de treball conjunt, de negociació política, aquí i a Madrid, des del Govern i des del Congrés dels Diputats, al qual en l'últim moment es va afegir el Partit Popular, senyora Nebrera, en l'últim moment, per canviar un avantprojecte de llei que era absolutament centralista, absolutament exhaustiu, detallat pel que feia a aspectes organitzatius, i poder-ho convertir en un pacte de mínims comuns per a la cooperació entre administracions sobre la base del respecte a les competències exclusives de la Generalitat, i per garantir l'efectivitat bàsica a una part dels principis rectors de la política social; ho repeteixo, que anés en la línia de la nostra llei de serveis socials, no al revés, amb una garantia de drets subjectius i la configuració

d'un sistema català de serveis socials modern, sòlid, sostenible, perdurable en el temps, participatiu i amb la primera cartera de serveis que qualsevol llei haurà tingut a l'Estat, i que va molt més enllà en l'atenció a la dependència i el suport a l'autonomia personal. En definitiva, que sumés per l'interès general de milers de persones i milers de famílies a Catalunya.

I com sempre, vostè, senyor Cleries, reescriu la realitat al seu interès i al seu gust. Però ho fa amb poc rigor, perquè ja sabem que al joc polític, doncs, certes llicències de tant en tant es permeten, però vostè ho fa pel broc gros. La llei de serveis socials no és una realitat no pas perquè s'hagi esperat la Llei estatal de dependència; no és una realitat per moltes altres qüestions: entre d'altres, anar ajornant mitjançant la presentació de terminis per presentar esmenes, que no es pogués debatre en l'últim Ple de legislatura.

I, senyor Cleries, el xec en blanc el va donar el senyor Mas al senyor Zapatero el 21 de gener; això sí que és un veritable xec en blanc. En absolut és un xec en blanc aquesta qüestió!

I ja que parlem de diners..., i ja que parlem de diners i que abans no he tingut temps de poder-m'hi referir, quan es parlava dels convenis bilaterals com a instrument de cooperació interadministrativa i es parlava de l'autonomia financera del Govern de la Generalitat..., jo passaré de la teoria a la pràctica, perquè a mi m'agrada ser pràctica, no? Pel que fa al segon nivell, al 50 per cent - 50 per cent dels convenis, li faig uns números molt ràpids.

El pressupost del Departament de Benestar i Família l'any 2006 en partides d'atenció a la dependència i suport a l'autonomia va ser de gairebé 500 milions d'euros. L'aportació de l'Estat el mateix any 2006 a l'atenció a la dependència, consellera, no arribava als 40 milions d'euros, aproximadament, i per aquest any, el primer any de tirar endavant la Llei estatal de dependència, 400 milions d'euros per a tot l'Estat.

Quin constrenyiment de l'autonomia financera de la Generalitat pot tenir, quan hi ha 400 milions d'euros per a tot l'Estat i hi ha l'any 2006 prop de 500 milions d'euros a càrrec dels pressupostos de la Generalitat, per aquesta ambició!, per aquesta... (*Remor de veus.*) En què quedem? És que tenen vostès el *corazón «partío»*! (*Remor de veus.*) Sí, home, sí..., sí, home, sí. En què quedem? Manem nosaltres, amb les nostres competències, o que Madrid ens doni? En què quedem? (*Pausa.*) Doncs, quedem que la nostra ambició és la nostra. I nosaltres..., la nostra defensa del que avui Esquerra Republicana farà, com a intenció de vot..., és precisament perquè creiem en la nostra ambició, creiem en la feina iniciada i en la feina que es continuarà, ho repeteixo, d'ambició política, cartera a cartera. (*Remor de veus.*) És clar que tindrà cartera, aquesta llei. El seu problema és que *vostè* no en té, de cartera, i això els cou.

I en tot cas, per acabar, sí que, deixant de banda aquesta qüestió, jo els he de dir que els esperem... (*remor de veus*), jo els he de dir que els esperem, perquè en aquesta part de parets mestres del quart pilar de l'estat del benestar hi han molts aspectes en els quals hau-

rem d'estar molt amatents a Madrid. I allà també els esperem.

Primer, cada any, amb els pressupostos generals de l'Estat, que hauran de quantificar-ne l'aportació, i, en conseqüència, l'evolució de l'aplicació també dependrà de la correlació de forces polítiques que hi hagi al Congrés dels Diputats. I, per altra banda, la lleialtat o els conflictes en el desplegament de la llei. Ja sabem el que va passar també en l'àmbit sanitari. Per tant, aquí també els esperem i hi estarem amatents.

Pel país, per la seva gent, per l'ambició i la confiança en les nostres pròpies forces, és per això que tirarem endavant, sense cap tipus de manies, el que és la nostra llei real, la llei de serveis socials. I en tot cas, ho repeteixo, a vostès els esperem per fer política de la bona, per fer política de la que fa avançar el país en el dia a dia.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Nebrera, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Bé, jo he començat dient «hemicicle» i ara em vénen ganes de dir «hemicirc», però em contindré. Com podem perdre, senyor Bosch, el temps amb aquest tipus de reflexions vàcues? Estan especialitzats a treure de context les meves paraules, que jo els les dic amb la millor intenció; de veritat, els les dic amb la millor intenció.

Clar que creiem en l'Estatut. I sap per què? Perquè no hi trobarà cap grup parlamentari, en aquesta cambra, que tingui més clar que els principis de legalitat i de seguretat jurídica estan per sobre de qualsevol cosa en un estat de dret. No hi ha res per sobre d'això, perquè sense això no hi ha la resta. (*Veus de fons.*)

Clar, si no s'entén això, no s'entén, o s'entén com a traïció, qualsevol moviment que signifiqui l'aplicació de la Constitució tal com està redactada, la qual cosa no vol dir que no es pogués redactar d'una altra manera si es posessin d'acord els grups parlamentaris a Madrid en una reforma de la Constitució. Però com això no existeix a hores d'ara, la Constitució permet el que permet, és interpretable, com també s'ha dit en aquesta cambra, i sobretot té uns instruments que estan a la disposició dels grups parlamentaris per fer el que creguin del punt de vista polític, que és la seva obligació, perquè les finalitats polítiques no sempre són dolentes; de vegades són bones –de vegades són bones.

Hi creiem tant, creiem tant en la legalitat i en el principi de legalitat i seguretat jurídica, que hem resistit la temptació inicial d'acompanyar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió en la seva proposta de recurs d'inconstitucionalitat. Perquè algunes coses creiem que, tal com està redactat aquest Estatut en aquest moment, poden ser inconstitucionals, poden arribar a ser inconstitucionals.

Ara, també és cert que, com ha dit el senyor Zapatero, que ha demanat prudència en el desplegament de l'Es-

tatut –i jo m’hi complac, i el nostre grup també s’hi complau, en aquestes paraules de prudència–, entenem que potser si esperem a veure què és el que passa amb la sentència del Tribunal Constitucional aclarim el contingut d’aquest Estatut de manera que sigui allò que havia de ser.

Senyora Figueras, clar que no m’estava referint al fet que els serveis socials esdevinguin d’aquest nou Estatut d’autonomia o en aquesta reforma estatutària..., el que passa és que no la resol, que és el que volfem i dèiem que aconseguirfem. Li vam dir a la ciutadania que s’acabarien els problemes, que blindarfem les competències, que no hi hauria laminació de la legislació bàsica per part de l’Estat. *Toma*: aquí en tenim una. Els sembla poc? Els sembla poc que estigui dividida la cambra d’aquesta manera? Perquè això de dir que s’ha quedat sol... Bé, s’ha quedat sol però és un grup important, no?; són uns quants. És com quan li diuen al Partit Popular a Madrid que està sol. *Está solo, sí, pero está un solo que algunos están menos solos...*, o alguns estan més sols quant a nombre.

Senyora Simó, no pot parlar, enganyar aquest hemicicle i l’opinió pública respecte de quina va ser la posició del Partit Popular a Madrid. S’hi incorporés quan s’hi incorporés, perquè probablement l’avinentesa de les lleis no sempre és la mateixa per qualsevol grup polític, les seves reclamacions d’agosarament, de valentia en aquesta Llei de dependència –les saben les persones que estan a la sala– no van ser ateses –no van ser ateses. Algunes, per raons parapolítiques, metapolítiques, i d’altres, per manca de valentia a afrontar el repte econòmic que suposa aquesta Llei de dependència, perquè ho saben els que en rebran els beneficis. Quins seran, aquests beneficis? No ho sabem. Tant de bo siguin aquells que, des del punt de vista de les seva exposició de motius... –la senyora Figueras ha fet una ressenya de l’exposició de motius perquè la gent se’n recordi... L’exposició de motius està molt clara, el dret subjectiu de dependència o d’autonomia personal està molt clar, però amb què pagarem això no queda tan clar i el mateix senyor Caldera, en el seu moment, ho va advertir.

El tripartit està fent una mostra de servilisme polític, perquè, si no, com s’ha dit també en aquest cambra, com és que la seva coherència política, l’avinentesa política de la interposició de recursos és diferent segons sigui el tema de què es tracta? Ara que el senyor Zapatero ha dit que aturarà el desplegament de l’Estatut, i ha culpats d’això la crispació que proposa o que provoca el Partit Popular, però segurament més aviat justificada en el fet de que aquest desenvolupament pot significar una enorme càrrega de conflictivitat competencial, ara per què no són, d’aquesta mateixa manera, lleials amb la resta de les lleis que s’emeten per part del Govern a Madrid? Servilisme polític que finalment farà que en les seves decisions se’ls vegi, no sé si la cartera o el *plumero*.

I, senyors de Convergència i Unió, si tenim tan clar que hem d’interposar un recurs d’inconstitucionalitat per la convicció política i jurídica que aquesta llei és inconstitucional, si la tenen tan clara, els prego, els prego en general a tots els parlamentaris que deixin de titllar de traïdors aquells que utilitzen, per raó de bones finalitats

polítiques, que és aclarir el nostre territori competencial, els recursos d’inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional a Madrid.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l’il·lustre senyor Jaume Bosch, pel Grup Parlamentari d’Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Bosch i Mestres

Bé, primer una reflexió. Hi ha dos grups que, fent-s’ho venir bé, han centrat la seva intervenció a carregar-se el nou Estatut: el Grup del PP i el Grup de Ciutadans. Jo voldria aclarir que els conflictes són inherents al dret. El dret és interpretable; per això hi ha conflictes. I que, per tant, l’objectiu del nou Estatut no era que no hi hagués conflictes, ja sabem que n’hi hauria, sinó tenir millor posició, la Generalitat, per defensar-se davant de qualsevol intenció restrictiva. És a dir, plantejar que l’Estatut havia dit que no hi hauria conflictes, això ningú ho va dir durant tot el procés de l’Estatut.

Ara, quan alguns diuen que creuen en l’Estatut, jo, senyora Nebrera, ho sento però se’m fa difícil d’acceptar-ho. Perquè, clar, com explica vostè que creguin en l’Estatut d’autonomia de Catalunya i el seu grup presenti recurs d’inconstitucionalitat contra trenta-sis articles idèntics als de l’Estatut d’autonomia d’Andalusia, segons ha demostrat un informe jurídic de la Universitat Pompeu Fabra, que vostès s’intenten carregar per Catalunya, i diumenge hi votaran a favor a Andalusia? Per favor, si això és creure en l’Estatut, que algú ens ho vingui a explicar. I, en tot cas, no sé si nosaltres tenim problema d’entendre-la o no, però em sembla que vostè té un problema més general perquè l’entenguin, començant pel seu mateix grup. (*Remor de veus.*)

Per altra banda, jo voldria començar fent una referència a les paraules del senyor Cleries. Vostès es pensen de veritat que són els defensors únics de l’autogovern? O sigui, s’ho creuen de veritat, però, és més: vostès es creuen que el país necessita en aquests moments que vostès facin la reflexió que només hi ha un partit polític, un grup parlamentari que defensa els interessos de Catalunya? Això és el que interessa en aquests moments a Catalunya, davant de l’ofensiva que, ho repeteixo, existeix contra el nou Estatut? A mi em sembla, a mi em sembla que no.

Perquè, clar, seguint el seu raonament..., el PP ens ha anunciat que s’abstindrà; per tant, voldria dir que el PP defensa millor l’autogovern que els grups que votarem en contra del recurs. Sincerament, tampoc ho entenc.

A mi em sap greu que, després d’una primera intervenció en què s’han exposat clarament els posicionaments de cada grup, en la segona, al final el que ha quedat molt evident és que aquí el Grup de Convergència i Unió..., el seu objectiu és desgastar el Govern de la Generalitat. Més enllà de competències, més enllà de lleis, aquest és l’únic objectiu, perquè han passat tres mesos, però encara no han paït vostès que estan a l’oposició. I ho

han d'assumir, perquè el país necessita que vostès ho assumeixin.

El nostre objectiu, en tot cas, és molt diferent. El nostre objectiu és assegurar més atenció a les persones que ho necessiten.

Moltes gràcies.

El president

El senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Bé, seré bastant breu, perquè crec que tot ha quedat dit en aquesta cambra i, sent l'últim a parlar, sempre, doncs, les coses queden més clares abans d'intervindre. Però, en qualsevol cas, sí que m'agradaria fer menció d'algunes de les coses que ha dit el senyor Cleries, no?

Jo crec que ha parlat –i és una frase literal– que la Generalitat o la Comunitat Autònoma de Catalunya anirà al consell territorial com un convidat de pedra. Home, no: hi anirà com una comunitat autònoma, com la resta, eh? En tot cas, cap convidat de pedra, perquè potser allò de què parlàvem abans, de l'estat de les autonomies..., no sap vostè que hi ha un consell territorial on el règim és multilateral i cada comunitat autònoma defensa els seus interessos i, com abans comentaven, fins i tot de vegades les comunitats tenen una posició per sobre del Govern central. Per tant, això és, simplement, la realitat del nostre estat de dret.

Per altra banda, també m'agradaria fer menció..., que no se n'ha fet menció expressa, però sí d'alguns dels principis, quant a drets, que reconeix la mateixa normativa, no? Es reconeixen, doncs, drets, per primera vegada, a poder escollir si es vol rebre una atenció domiciliària o es vol rebre una atenció en un centre. Això que a nosaltres ens sembla, no ho sé, una cosa òbvia no és així; sabem tots que això és una novetat i això és bo, que els ciutadans puguin tenir aquesta participació a l'hora de decidir aquests serveis. Per tant, crec que és un tema que ha quedat sense tractar i és important que els ciutadans sàpiguin que això serà així. I, per tant, en la mateixa línia que manifestàvem, creiem que, tot i que pugui ser millorable la llei i que es pugui ser crític en algun dels seus punts, aquests drets no poden quedar sense tenir-los en compte.

Per altra banda, també m'agradaria... Parlava vostè, senyor Cleries, dels ingressos, que no es té en compte la diferència d'ingressos o la diferència de situacions econòmiques de les comunitats autònomes; suposo que igual com no es té en compte en moltes lleis que es fan a Catalunya que al poble de Gavà hi ha una diferència amb el de Castelldefels. Perquè els drets i deures són de les persones, no dels territoris; per tant, quan es fixa això, es fixa amb criteris d'igualtat de persona, i, quan es fixa un criteri econòmic, no es fixa només pensant en el territori, eh?, perquè estem parlant d'una llei per a les persones. Per tant, pensi vostè que els ingressos, els ingressos els farà segons les necessitats de les persones, perquè els pobres són pobres igual aquí que a Andalusia, i els rics són igual de rics aquí que a Andalusia.

(*Remor de veus.*) Sí, senyors; les persones, sí. Si vostès sempre fan balances fiscals parlant de les terres i de les fronteres, doncs, és difícil d'entendre, però si pensessin en les persones ho entendrien fàcilment.

Per altra banda, també m'agradaria fer referència a la igualtat. Jo crec que aquesta llei, si alguna cosa defensa és una igualtat a tot arreu, a tot Espanya, dels ciutadans, independentment, ho torno a dir, de la comunitat autònoma a què pertanyin. Després seran les comunitats les que tenen competència per administrar això i les que tenen les directrius per portar a terme aquests serveis socials. Però sí que és bo que hi hagi un mínim de drets, com abans parlàvem, reconeguts a l'article 149 de la Constitució, per a tots els ciutadans, independentment d'on hagin nascut, d'on visquin i a quina comunitat autònoma tributin.

I finalment, i fent referència a alguna de les mencions que han fet expressa en aquesta cambra alguns dels portaveus, com el senyor Bosch deia, doncs home, jo penso que aquesta definició de crítics amb l'Estatut o en contra de l'Estatut... No, home, no: l'Estatut és una norma, s'ha d'aplicar, es respecta, s'acata... Ara, políticament també un suposo que pot ser crític amb una norma, igual com estem sent crítics avui amb la proposta que fa Convergència. Per tant, no intentin vostès sempre desplaçar en contra de Catalunya qui pensa que la norma no és bona o pot ser crític..., o pot ser millorable o, en tot cas, innecessària. Per això jo crec que això ha de ser tingut en compte.

I per acabar, també fent referència al Govern, i en aquest cas al senyor Bosch, hi ha una institució, que a més a més ocupa un dels seus, diguéssim, dirigents històrics, que és el senyor Ribó, que es diu «Síndic de Greuges». Jo crec que la respectem tots. Tothom accepta que és una institució a Catalunya, i per tant suposo que els senyors d'Iniciativa i tot el Govern en ple i la cambra respecten el que és el Síndic de Greuges. Doncs, el que també li demano és que respectin igual i no muntin manifestacions per anar en contra d'una altra figura que es diu Defensor del Poble, eh?, d'una altra figura institucional, perquè, si vostès demanen respecte institucional, si vostès tenen un defensor del poble que no respecten..., perquè hi ha un recurs..., recordo als ciutadans de Catalunya que no tots els recursos que hi han sobre aquest text són del Partit Popular, sinó que el Defensor del Poble té un recurs d'inconstitucionalitat sobre el text de l'Estatut. I els drets fonamentals de les persones, garantits pel Defensor del Poble, s'han de respectar. Igual com vostès respecten el Síndic de Greuges, i jo també, els prego que respectin també tots els ciutadans que es van queixar davant del Defensor del Poble per demanar que interposés recurs. Per tant, respecte institucional per a tothom.

Moltes gràcies.

El president

Només als efectes d'informació institucional, el Síndic de Greuges, quan va accedir al seu càrrec, va deixar la militància de qualsevol formació política, i així ho va anunciar; i jo, em fa l'efecte, justament per respecte institucional, ho haig de matisar.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Per acordar d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 39/2006, del 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i d'atenció a les persones en situació de dependència, cal la majoria absoluta: seixanta-vuit diputats i diputades, o més.

Comença la votació.

L'acord d'interposar recurs d'incostitucionalitat ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 70 vots en contra i 13 abstencions. La majoria absoluta, doncs, no ha estat obtinguda.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i quatre minuts.

SESSIÓ NÚM. 8.1

La sessió s'obre a les dotze del migdia i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Casas i Gregorio i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

2. Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00001/08 a 234-00014/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la Comissió. (Text presentat: BOPC 31).

3. Projecte de Llei de serveis socials (tram. 200-00003/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i, si escau, votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 12, 19).

4. Projecte de Llei de l'Agència Catalana de Turisme (tram. 200-00004/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i, si escau, votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 12, 48).

5. Projecte de Llei de regulació del servei públic d'atenció de trucades d'urgència i de creació de l'entitat de dret públic Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 Catalunya (tram. 200-00007/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i, si escau, votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 18, 10).

6. Proposta per a retirar la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat, del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil, presentada davant el Congrés dels Diputats, i la Proposició de Llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00001/08 i 270-00002/08). Grups parlamentaris. Proposta de retirada.

7. Proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial (tram. 271-00005/08). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

8. Interpellació al Govern sobre la seguretat en els centres penitenciaris (tram. 300-00011/08). Sra. Montserrat Nebrera González, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre el canvi climàtic (tram. 300-00012/08). Sr. Daniel Pi Noya, del Grup Parla-

ri d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre el futur model de finançament (tram. 300-00013/08). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre la descentralització administrativa i de serveis de la Generalitat (tram. 300-00014/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Interpellació al Govern sobre el traspàs i la millora de la xarxa ferroviària de rodalia (tram. 300-00015/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Interpellació al Govern sobre la política de prevenció i eliminació de la sinistralitat laboral (tram. 300-00016/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la competitivitat de l'economia catalana (tram. 302-00005/08). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les llistes d'espera de sanitat (tram. 302-00006/08). Grup Mixt. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les perspectives de futur del model educatiu català (tram. 302-00007/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política d'adopcions internacionals (tram. 302-00008/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El primer punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. Els canvis en la composició dels membres de les meses han estat lliurats en el dossier de la sessió que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que se'ns n'eximeixi de la lectura.

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00001/08, 234-00002/08, 234-00003/08, 234-00004/08, 234-00005/08, 234-00006/08, 234-00007/08, 234-00008/08, 234-00009/08, 234-00010/08, 234-00011/08, 234-00012/08, 234-00013/08 i 234-00014/08)

El segon punt és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats. El secretari segon donarà lectura al dictamen.

El secretari segon

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en sessió tinguada el dia 31 de gener del 2007, ha estudiat la documentació tramesa pels 135 diputats del Parlament de Catalunya referent a incompatibilitats, la professió que exerceixen i els càrrecs públics que ocupen.

»Una vegada examinada aquesta documentació, la Comissió ha acordat establir el dictamen següent: després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i la documentació que han aportat per acreditar i complementar les seves declaracions fins a data d'avui, i després d'examinar les dades declarades pels diputats relatives a la professió que exerceixen i els càrrecs públics que ocupen, d'acord amb l'article 16.1 del Reglament la comissió, en compliment del que disposa l'article 11 del Reglament, dictamina la situació de compatibilitat dels 135 diputats de la cambra», la relació dels quals la tenen vostès en el dossier repartit en aquest Ple.

El president

Hi ha cap intervenció? (*Pausa.*) Es pot fer per assentiment l'aprovació d'aquest punt? (*Pausa.*) Així doncs, queda aprovat per assentiment aquest dictamen.

Projecte de llei de serveis socials (debat de totalitat) (tram. 200-00003/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de serveis socials. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sr. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyores diputades, senyors diputats. Defugiré el to que ha tingut l'últim debat; aquest és la llei de serveis socials de Catalunya, i per tant voldria entrar a fer-ho des d'un vessant positiu.

Aquest matí som aquí al Parlament per fer la presentació del Projecte de llei de serveis socials de Catalunya, però hem de recordar que el passat 6 d'abril l'exconsellera Anna Simó va exposar en aquest Parlament el

contingut de la llei en un primer debat a la totalitat, i tanmateix aquesta iniciativa, com tots vostès saben, va decaure pel finament de la setena legislatura, tot i estar el tràmit parlamentari en un estat molt avançat.

En aquest marc, m'agradaria destacar també la valentia de l'exconsellera Simó pel fet d'iniciar aquest procés legislatiu tan ambiciós i alhora necessari per a tota la ciutadania; per tant, avui en prenc el relleu amb la mateixa voluntat política.

Un cop iniciada aquesta nova legislatura, el Govern d'entesa tenia clar que aquesta era una llei molt important i calia tornar-la a presentar al Parlament de Catalunya amb la màxima celeritat. I així es va fer; va ser una de les primeres lleis.

El Projecte de llei de serveis socials ha estat elaborat, com tots vostès saben, amb un alt nivell de participació i de consens amb els principals agents socials dels serveis socials de Catalunya, que permetrà, després d'anys d'espera, defensar millor el dret al serveis socials de les persones que viuen a Catalunya.

El Projecte de llei de serveis socials ordena i regula una única xarxa de serveis socials de responsabilitat pública a Catalunya; ho repeteixo, ordena, regula una única xarxa de serveis socials de responsabilitat pública a Catalunya, que inclou els serveis públics de la Generalitat, dels ajuntaments, dels consells comarcals, però també els serveis privats que la Generalitat acreditarà per donar prestacions garantides a totes les persones de Catalunya que en tinguin necessitat. És, per tant, un projecte de llei en el camp dels serveis socials que aposta decididament per la descentralització dels serveis, mantenint, això sí, la coresponsabilitat financera de la Generalitat de Catalunya.

Aquest procés de descentralització..., pactat amb les corporacions locals per afavorir aquesta coresponsabilitat en la defensa dels drets de les persones als serveis socials, garantir l'estabilitat del finançament i apropar la resposta a les demandes a l'Administració més propera que té la ciutadania, i que sigui capaç de resoldre, de respondre eficientment a les seves necessitats plantejades. De fet, es preveu en l'àmbit territorial de cada futura vegueria, que ara és una àrea de planificació de la Generalitat, la constitució d'una comissió mixta amb les corporacions locals competents d'aquell àmbit territorial per tal de planificar, coordinar els serveis socials d'aquell territori i preparar-ne la transferència al món local.

Òbviament, la llei de serveis socials tindrà un impacte clar, directe, sobre l'economia productiva de Catalunya. L'informe econòmic de la llei estima que en l'horitzó del 2015 haurà generat a Catalunya prop de cinquanta-tres mil llocs de treball nous. D'aquests contractes directes, set mil i escaig seran per a tècnics superiors; nou mil, per a tècnics mitjans, com treballadors socials, educadors socials, infermeres, informàtics, entre d'altres, i gairebé..., al voltant de quaranta mil, per a auxiliars tècnics o personal d'oficis.

Aquest increment de recursos també es deixarà notar pel que fa a la creació de places residencials per a la gent gran i per a les persones discapacitades, també en

l'horitzó 2008. En el primer cas, s'arribarà a les 27.055 places públiques, cosa que suposa un 17 per cent més que l'any 2005. Hi haurà també 5.371 places públiques per a persones amb discapacitat, cosa que representa un 85 per cent respecte a aquesta data.

La nova llei és una de les prioritats del Govern, perquè fa, perquè suposa una millora i un aprofundiment en les noves polítiques socials al país. Aquesta llei ens planteja una sèrie de compromisos. M'agradaria enumerar-los-en els deu que jo entenc que són més importants.

Fins ara, amb la llei que tenim actualment en vigència, quan s'analitzava la renda d'un possible usuari amb vista a l'accés a un servei residencial, per exemple, o a un altre tipus de servei, es tenia en compte les rendes dels seus fills i de les seves filles. Amb la nova llei de serveis socials no serà així, perquè només s'avaluarà la renda de la persona usuària.

La nova normativa també pressuposa o proposa que tots els patrimonis intestats, sense hereu, siguin donats als serveis socials per finançar-los.

A partir de l'entrada en vigor de la llei, s'analitzaran totes les sol·licituds, ningú en quedarà exclòs, s'analitzaran totes les sol·licituds i només es tindrà en compte la renda després de fixar el preu, però atendrem totes les sol·licituds que es presentin, segons la necessitat social que determinin i segons determina aquesta mateixa llei.

Les administracions no es passaran la responsabilitat d'atendre les demandes de la ciutadania d'una a les altres. Hi haurà –ho torno a repetir, perquè és important i ve vinculat amb el debat que hem tingut anteriorment– una única xarxa de serveis socials de responsabilitat d'atenció pública. El desplegament i la descentralització dels serveis socials es farà a través d'un consell conjunt de la Generalitat amb la Federació i l'Associació de Municipis.

Totes les persones i famílies que vagin als serveis socials –que aquesta és una vella demanda i que queda recollida en aquesta nova llei– tindran assignat un professional de referència que els orientarà, però els orientarà al llarg de tota la seva vida, els orientarà en totes aquelles gestions que necessitin en la seva trajectòria vital. Aquest professional els avisarà quan hi hagi un nou tràmit que s'hagi de fer o que hagi entrat en vigor una altra normativa.

Les persones amb greu situació de dependència física podran triar entre seguir vivint al seu domicili amb ajut d'un professional o viure en un centre residencial, o bé podran escollir també disposar d'un assistent personal que els faci o els faciliti l'organització de la seva vida, segons la seva elecció, amb l'objectiu, aquest sí, de guanyar autonomia personal.

Es regularà la participació de les entitats, dels sindicats, de la patronal, de la Federació de Municipis, de l'Associació de Municipis, dels col·legis professionals en la planificació i l'avaluació dels serveis socials, conjuntament amb la Generalitat.

El Parlament aprovarà anualment una cartera de serveis socials. Permeti'm, senyor diputat, que li comentï que

la cartera de serveis socials està feta. Però l'aprovem, tal com s'havia previst en aquesta llei, que és conjuntament amb la llei de pressupostos. Això no vol dir que millorem el text de la llei en aquesta línia... Serà, no obstant això, la primera llei en tot l'Estat que garantirà una cartera de serveis per llei, amb un model, que avui dia a Catalunya el tenim, que és equivalent al model de salut o educació, i és un model en el qual hi ha una garantia dels drets i dels deures.

Els ciutadans i les ciutadanes que creguin que no són atesos correctament i que no es garanteixin els seus drets, fixats per la mateixa llei, podran exigir-ne el compliment per la via administrativa o judicial a l'Administració.

Amb tot, la nova llei marca jo diria un abans i un després en l'atenció social a Catalunya. Jo crec que amb aquesta llei estem fent un salt de vertigen, un salt de vertigen que va des de l'assistencialisme cap a un nou model garantista i universal.

Estem parlant, doncs, d'un projecte pioner en el camp dels serveis socials a l'Estat espanyol, que no tan sols regula drets i deures, i ordena, sinó que preveu costos i finançament i explica els diversos posicionaments dels principals agents, a més de justificar les taxes de cobertura que s'oferiran progressivament en els diferents serveis. És, per tant, un projecte de llei que defensa millor els drets als serveis socials de les persones que viuen a Catalunya.

Aquest Projecte de llei de serveis socials s'articula amb l'ordenament legislatiu actual, estatal actual i també de futur, preservant –preservant– la competència exclusiva en matèria d'assistència social i serveis socials que té la Generalitat de Catalunya. Ho repeteixo: aquest projecte de llei s'articula amb l'ordenament legislatiu estatal actual i de futur, preservant –preservant– la competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya pel que fa a la matèria d'assistència social i serveis socials.

En aquest nou marc de construcció d'aquest model social a Catalunya, voldria també recordar la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic que es va aprovar el passat mes de juliol i que recull aquest compromís clar de dur a la pràctica accions que redueixin de manera significativa el nombre de persones en situació de risc de pobresa i exclusió social, emmarcat en aquest nou model de serveis socials que avui estem endegant.

La llei de serveis socials estarà complementada –estarà complementada– per la Llei estatal de la promoció de l'autonomia personal i de l'atenció a les persones amb situació de dependència. Però aquestes persones s'integraran en aquesta –ho repeteixo un altre cop– única xarxa catalana de tots los recursos que han de constituir en un futur la quarta pota de l'anomenat «estat del benestar» al nostre país i dins l'ordenació legislativa de la Generalitat.

De fet, vull dir que el Govern de Catalunya aposta decididament pels serveis socials –ho hem escoltat en el discurs d'investidura, ho hem escoltat diverses vegades–, cosa que no s'havia fet en els anteriors governs de la Generalitat, que havien mantingut un percentatge testimonial en la despesa en serveis socials. Només vam

poder visualitzar un dèbil increment a partir de l'any 99. Jo li he de dir, senyor Cleries, i senyors i senyores diputats, que l'anterior Departament de Benestar i Família, des del 2003 al 2006, va tindre un increment d'un 73,5 per cent.

Davant de la nova llei de serveis socials, que ens permetrà fer polítiques d'igualtat, polítiques de solidaritat concretes, globals i amb voluntat d'universalització com no s'havien fet mai en el nostre país, he de dir que és sorprenent, aquest cop, l'esmena de Convergència i Unió. Em temo veure en aquesta esmena..., que la veig molt feble, que és una, aquesta, esmena a la totalitat amb una feblesa total, que ni tan sols ve acompanyada d'un text alternatiu, ni tan sols ve acompanyada de la cartera de serveis socials que vostès tant reclamen. Ara tenien l'oportunitat, senyor diputat, amb aquesta esmena a la totalitat, d'incloure aquesta cartera de serveis socials que vostè tant demana. Vostè també tenia l'oportunitat de fer-ho. I més, quan fa una estona estàvem discutint la constitucionalitat o no d'una altra llei.

Jo només hi veig, en aquesta esmena a la totalitat, una voluntat de frenar l'activitat normativa del Govern en matèria de serveis socials, però només la veig per interessos partidistes. És justament ara –és justament ara– que estem exercint i estem creant el nostre propi model de serveis socials de Catalunya; ara no era l'hora de presentar aquesta esmena a la totalitat, quan se li ha ofert, des del Govern de la Generalitat, la possibilitat de trobar aquest consens, perquè el consens en la llei de serveis socials és el que està demanant tota la societat civil.

Per acabar, jo voldria demanar als sis grups parlamentaris d'aquesta cambra que facin tots els esforços possibles per consensuar una llei que és de cabdal importància, que és una llei que definirà i ens permetrà exercir els serveis socials en els propers vint-i-cinc anys. Sàpi-guen que, amb aquesta consellera i amb el Departament d'Acció Social i Ciutadania, tal com vaig manifestar quan era ponent d'aquesta llei en l'anterior legislatura, hi ha una voluntat de consens per trobar aquestes solucions que ens satisfacin a tots, però que ens permetin d'una vegada per totes tirar endavant aquest model de serveis socials a Catalunya, aquest model propi que tots estem esperant.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Hi ha presentada una esmena a la totalitat. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, representants d'entitats d'iniciativa social que avui ens acompanyen, des de Convergència i Unió, en el nostre programa de govern, vàrem plantejar la necessitat de promoure una nova llei de serveis socials que garanteixi el dret universal, subjectiu i exigible als serveis socials, no només a l'accés, com diu la llei, sinó el dret al servei.

Una llei amb una cartera de serveis inicial, àmplia i innovadora, que assegurí l'accés als serveis des de les rendes més baixes fins a les persones amb rendes mitjanes, com a mínim.

Una llei que impulsí una xarxa de serveis socials potent, que permeti a les persones el dret a decidir quin servei volen.

Una llei que no imposi l'atenció institucionalitzada sinó que faciliti altres possibilitats d'autèntica autonomia personal, com la implantació de l'assistent personal en determinats casos de dependència. La creació, també, del referent d'atenció i gestió amb els plans individualitzats d'atenció personal, però, no només en els serveis bàsics, sinó també des de la futura agència catalana de promoció de l'autonomia personal; agència, per cert, que el Govern ja havia de crear l'any 2004, després el 2005 i encara està pendent. És a dir, un model propi d'atenció, un autèntic sistema català de serveis socials, que ara, evidentment, queda condicionat per la nova llei de la dependència, a la qual el Govern, i aquest Parlament, doncs, no ha volgut fer recurs d'inconstitucionalitat.

Una llei que parli de prevenció, de treball en xarxa, de polítiques reals i concretes de prestació, de treballar per evitar, d'accessibilitat, de transversalitat, de treball interdepartamental.

Una llei que compti adequadament amb les entitats d'iniciativa social, amb el tercer sector, com també amb les d'iniciativa mercantil, que compti, en definitiva, amb la realitat del país que tenim.

Una llei que promogui que les persones puguem viure dignament al llarg de tota la vida, en totes les etapes de la nostra vida.

Una llei que des de la justícia social faci possible el benestar de les persones.

Una llei pràctica i viva que arribi a la vida de les persones, a la gent.

Fins aquí la llei que volem, a grans trets, des de Convergència i Unió. Per què, doncs, una esmena a la totalitat? Doncs perquè la llei que se'ns presenta no compleix aquestes premisses. És només una declaració de principis.

Aquest projecte clarament no respon a les expectatives creades. És la mateixa, idèntica que la que el Govern tripartit ja va presentar la legislatura passada i que l'han volgut presentar de pressa per intentar tancar la no-presentació del recurs d'inconstitucionalitat a la Llei de la dependència. És una llei que té renúncies, que té claudicacions, com deia abans, és una llei buida, no hi ha el que hi ha d'haver. Perquè la consellera ens parlava de drets, però jo li pregunto: a què dóna dret aquesta llei? A quins serveis? De quina manera? Quins serveis estan garantits? Doncs no ho sabem. Ho pots buscar al llarg de tota la llei, i no ho trobes, perquè la llei no ho diu. Tot són enunciats i teoria però no hi ha concreció. S'han donat moltes xifres, dades, pressupostos. És una manera de vendre aquesta llei, però en realitat en el text no hi és.

S'ha volgut parlar de participació en l'elaboració d'aquest projecte de llei. Participació no vol dir consens ni tampoc que les aportacions totes s'hagin recollit. Aquest projecte és idèntic al presentat, com he dit, la legislatura passada. La Llei estatal de la dependència, per exemple, s'ha aprovat, i la mateixa consellera ens deia que afecta el sistema català de serveis socials. La llei no en fa menció. S'ha aprovat una convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat a les Nacions Unides. La llei, el projecte de llei, més ben dit, no ho té en compte, etcètera. Per tant, nosaltres creiem... O fins i tot el nou Estatut, el nou marc estatutari tampoc no el té en compte, aquest projecte de llei.

La consellera ens diu que no entén l'esmena a la totalitat. El 21 de desembre vam enviar una carta a la consellera –i a més a més vam fer una roda de premsa– oferint al Govern consens, i dèiem en quins cinc punts volíem consens. Volíem consens perquè aquesta llei de serveis socials, doncs, els defineixi com a dret universal i exigible i que arribi, com he dit abans, de les rendes mitjanes. També aquesta proposta de pacte parlava de la participació dels agents socials, del tercer sector, etcètera. Parlava de la necessitat que ajuntaments i consells comarcals tinguessin ben definit el seu paper que reforçés la seva participació. En el quart punt dèiem la definició d'un model clar d'atenció a la dependència, i en el cinquè punt parlàvem que hi hagués una cartera inicial de serveis. I aquesta és la nostra proposta de consens, i és això el que li demanem, consellera. Nosaltres ens volem assegurar amb el Govern, parlar-ne i buscar un consens, perquè, a més a més, el programa de govern de Convergència i Unió deia clarament que nosaltres optàvem pel consens en la llei de serveis socials i també en altres lleis.

La seva resposta –que ens va agradar, li he de dir–, el 3 de gener, ens diu: «En els propers dies ens posarem en contacte amb el vostre grup per agendar una primera reunió de treball.» És clar, encara l'estem esperant aquesta reunió. És a dir, ha passat un mes i mig, ningú ens diu res, la llei avança i ningú parla de res, i després s'estranyen que nosaltres presentem una esmena a la totalitat. Doncs clarament, perquè nosaltres, el nostre oferiment de consens és sincer i és lleial. I per tant, el que demanem és, si es vol consens, doncs ens hi posem, i si no es vol consens, se'ns diu clarament «nosaltres tirarem pel dret, passarem de tot i farem la nostra», hi estan en el seu dret. Però nosaltres els demanem consens, i no el va demanar el Govern, consellera. No ens equivoquem, el va demanar Convergència i Unió el dia 21 de desembre, i vostè ens contesta el 3 de gener. Per tant, algú va ser el primer. Convergència i Unió va demanar aquest consens.

Com hem dit, el projecte de llei té una gran mancança: la cartera de serveis, i jo recordo tots els debats de la campanya electoral passada, que el Partit Socialista, Iniciativa per Catalunya, Esquerra Unida i Alternativa, en tots els debats que vam coincidir, també amb la senyora Simó, etcètera, ens deien que volien la cartera de serveis, i ara veiem que la llei arriba sense cartera. Per tant, també demanem al Partit Socialista, a Iniciativa per Catalunya, a Esquerra Unida i Alternativa, doncs, que siguin coherents amb el que van dir en la campanya

electoral. Si volem aquesta llei en cartera de serveis en la campanya, també la volem quan arriba al Parlament de Catalunya.

L'aprovació de la cartera de serveis es preveu per decret del Govern, diu la llei, consellera. Ho diu la Llei. Vostè ara ens diu que vindrà amb els pressupostos. Molt bé, que vingui com vulgui, però és que el Parlament hi té alguna cosa a dir en la cartera de serveis inicial. Perquè nosaltres volem saber què significa donar el «sí» a aquesta llei. I donar el «sí» a aquesta llei vol dir «amb uns serveis determinats», que vol dir «amb uns drets determinats». Perquè si parlem de drets sense concretar res, doncs, la gent és quan perd la confiança en la política, perquè parlem de drets però no n'assegurem cap.

Per tant, nosaltres no volem donar un xec en blanc, com comprendran. Nosaltres ens volem comprometre, volem pactar una llei que sabem que arribi a bon fi pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Voler la cartera de serveis vol dir, doncs, que la llei serveixi des de l'endemà de la seva aprovació. Si no hi ha cartera, l'endemà de la seva aprovació estarem igual com estàvem abans. I, per tant, nosaltres volem un gran canvi en els serveis socials. Convergència i Unió vol un gran canvi en els serveis socials. Ho venim dient des de fa temps i aquesta és la proposta.

També és una llei amb un gran garbuix competencial en la seva definició –el paper dels consells comarcals, el foment de mancomunar municipis, etcètera–, i creiem que això pot portar lluites partidistes, que estaria molt bé que quedessin a part de la prestació dels serveis socials, i per això ens agradaria una llei més estructurada, que podem parlar, podem pactar, podem consensuar, si vostès volen.

Però també ens preocupa una disposició transitòria que diu que mentre no hi hagi l'organització territorial de Catalunya qui territorialment tornarà a organitzar els serveis socials són les diputacions provincials. En aquest tema hi estem absolutament en desacord. Nosaltres creiem que mentre no hi hagi la nova organització territorial, hem d'aprofitar, doncs, que hi ha uns consells comarcals, que hi ha uns ajuntaments, etcètera, perquè el que no podem fer és tornar a crear unes estructures administratives de les diputacions, que seran efímeres, que no seran aprofitables perquè els territoris no coincidirán amb la divisió territorial nova, i, per tant, voldrà dir que hauré gastat uns diners a crear funcionaris, a crear estructura, que no ens portaran a res.

Per tant, creure en els consells comarcals vol dir també creure i apropar els serveis socials, la política a la gent.

Un altre aspecte per nosaltres molt important és la confiança en el tercer sector, en les entitats, en les associacions, en les fundacions. Creiem que aquest projecte manifesta desconfiança cap al tercer sector. Creiem que hi hauria d'haver un major reconeixement a la feina que han fet i fan, i una major confiança en les entitats d'iniciativa social.

La xarxa pública de serveis socials no ha de ser sinònim de xarxa burocràtica i intervencionista. Ha de ser una xarxa pública que compti amb els propis centres, amb

els propis serveis de l'Administració i de les administracions –de les altres, també–, i alhora, compti també, amb les que presta la iniciativa social. Ha de ser un model de cooperació i concertació públic-privat que comporti el seu foment i estabilitat per a la prestació dels serveis socials de qualitat.

Juntament amb la paraula «cartera de serveis», que és la paraula que surt més a la llei, i que no hi ha a la cartera –que és l'única que ens preocupa, senyora Simó–, doncs, en aquesta cartera de serveis també hi ha una altra paraula que hi surt molt, que és la del Reglament. El Reglament també hi surt molt. Per exemple, vostè consellera ha citat la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic. El Reglament havia de sortir abans del 5 de novembre, com a molt tard, de l'any passat. Encara no ha sortit. El Reglament pel que fa referència a complements de pensions. Doncs, clar, els reglaments tenen això. I, per tant, ens agradaria fixar molt bé tot el tema dels reglaments.

Creiem que també, i més donat el que ha passat avui en aquest Ple, en el Ple anterior, més ben dit, creiem que aquesta llei ha de fixar un model català d'atenció a la dependència, un model propi, i creiem, per tant, que s'haurà de fer un esforç superior si es vol consensuar aquesta llei, que la llei de serveis socials defineixi molt clarament aquest model català perquè si no, evidentment, des de Convergència i Unió no hi estarem d'acord. Nosaltres defensarem..., el que vostès no han volgut defensar via recurs, doncs nosaltres ho defensarem via esmenes en tot el que fa referència a aquesta part de la llei de serveis socials que ara, doncs, no està definida. I si ho volen consensuar, tindran tot el nostre recolzament.

La llibertat d'elecció, l'assistent personal, etcètera, també són temes molt importants per nosaltres. En la llei actual només s'esmenta l'assistent personal. Hi apareix per allà el mig com un bolet, però no es defineix. Nosaltres volem que quedi clar què vol dir assistent personal, en quins casos, etcètera. Entenem que no es podrà fer tot de cop –entenem que no es podrà fer tot de cop–, però la definició sí que s'haurà de posar des del primer moment.

Ens trobem davant d'un projecte de llei de serveis socials que arriba aquí al Parlament sense el consens polític que a nosaltres ens hauria agradat, i social desitjat, perquè hi ha participat molta gent, però com dic hi ha moltes entitats que també, en les compareixences que van fer aquí al Parlament, van manifestar el seu desacord. Perquè avui s'ha citat que amb el tema de la llei de dependència hi havia moltes entitats que... També sabem que hi ha entitats que estan pel recurs d'inconstitucionalitat, i entitats que també han manifestat que no estan d'acord amb tal com està aquest projecte de llei, i, a més, ens estan demanant entrevistes i ens estan dient..., més quan no es vol deixar comparèixer unes altres vegades aquestes entitats, quan hi ha hagut un canvi substancial com és la llei de la dependència, aquesta convenció sobre les persones amb discapacitat, o, per exemple, l'aprovació de l'Estatut, el nou Estatut de Catalunya.

Un projecte, com he dit, que oblida la cartera de serveis; un projecte buit. Un projecte que retorna competències a les diputacions provincials, que per tant, doncs, significa un endarreriment en la nostra història. Un text que no entra a definir clarament aspectes bàsics i innovadors, com la llibertat d'elecció. I la consellera em preguntava: «Com és que presenteu esmena a la totalitat?» Doncs, miri, consellera, jo li diré ben clar: Convergència i Unió, si avui en aquest Ple del Parlament la consellera Capdevila, en nom del Govern, ofereix a Convergència i Unió, i, evidentment, als grups parlamentaris, una proposta de consens, d'una voluntat autèntica, no com la que ha passat amb aquesta carta, nosaltres retirem l'esmena a la totalitat, perquè nosaltres el que volem és consensuar aquesta llei. No ho diem avui, ho vam dir des del primer moment. Nosaltres, si el Govern diu, aquí en el Ple, davant del poble de Catalunya, en definitiva, de tots els representants, que hi ha voluntat de consens, Convergència i Unió retira l'esmena a la totalitat perquè el que volem i desitgem per servir bé els ciutadans de Catalunya és que una llei bàsica, com una llei de serveis socials, tingui el màxim consens possible, i tant de bo la unanimitat d'aquest Parlament, per servir millor els ciutadans i ciutadanes del país.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. Per fixar la posició en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre diputada senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Bon dia, diputades, diputats, senyora consellera, i també una especial salutació a les persones de diferents entitats i d'associacions que ens acompanyen avui en aquest interessant i important debat que estem realitzant. Jo m'atreveixo a dir que totes les persones que ens acompanyen, i d'altres que estan seguint el debat des de fora, s'estimen aquest projecte com el mateix Govern o com els grups parlamentaris de l'Entesa o, si més no, els seus propòsits, i se l'estimen des de l'experiència contrastada, des del treball i la reivindicació, des de la constància i la participació, i des de la vocació de servei públic per fer una societat més igualitària. I això també és part de la riquesa del nostre país.

La llei de serveis socials és la creació d'un sistema català de serveis socials universal, des del reconeixement dels drets, perquè aquest és el principal fonament, i, ho torno a repetir, un sistema català de serveis socials universal des del reconeixement efectiu de drets. La llei de serveis socials és, per tant, exercir el nostre autogovern, senyor diputat, desplegar les nostres competències en matèria de serveis socials. I és per això que ni el nostre grup parlamentari, ni estic segura que entitats, associacions, ni tan sols una part de la ciutadania, entenen aquesta actitud de rebuig que continuen mantenint.

Necessitem sens dubte un sistema fort, tramut, sostenible, amb l'estructura necessària i la cartera de serveis –sí, la cartera de serveis– adequada a les noves realitats i demandes de la nostra societat. I és per això que

parlem d'aquest sistema de serveis socials com a quart pilar de l'estat del benestar. L'atenció a les situacions de dependència és un dels principals àmbits, i per això cal també reconèixer l'atenció a la dependència i el suport a la vida autònoma com un dret fonamental –ja n'hem parlat en el primer punt de l'ordre del dia d'avui. Però hi ha més: és l'atenció a la infància amb risc, a les situacions personals i col·lectives de precarietat, a les noves bosses de pobresa, tant a nivell de situacions personals, col·lectives o de territoris i barris. Tot això també –també– són àmbits que el nou sistema de serveis socials vol atendre, com a quart pilar de l'estat del benestar.

Què diem nosaltres, què defensem nosaltres? Davant noves incerteses, més cohesió social; davant més població –la Catalunya dels set milions–, més estat del benestar, perquè ningú es vegi exclòs d'un servei o una prestació que ja tenia, perquè ara hi ha més gent, i perquè ningú se'n vegi exclòs –perquè ho necessita– perquè pertany a una baremació que no li permet accedir en aquests moments al sistema assistencialista i feble, poc desenvolupat, que tenim a Catalunya.

Per tant, més població necessita, requereix més recursos, perquè més població amb els mateixos recursos o amb menys recursos, com ens havia passat fins ara gràcies a la seva herència, fa perillar la cohesió social i la igualtat d'oportunitats. Hi torno a insistir, i aquesta és la raó d'aquesta llei per nosaltres: volem més estat de benestar perquè volem que el progrés arribi a tothom. I aquest és el nostre model de país; que m'ha semblat sentir aquest matí, doncs, que no en teníem o que no més és vàlid un sol model de país. Per nosaltres, el nostre és més estat de benestar, perquè arribi a tothom el progrés.

La incertesa en la feina, les situacions de dependència –bé per una malaltia, per envelliment, per la discapacitat–, les situacions de precarietat, el creixement de les famílies monoparentals, per posar alguns exemples de la vida en constant canvi que vivim tots i totes de forma constant, fan que qualsevol de nosaltres puguem necessitar en un moment o altre de la vida els serveis socials. No és ja només atendre les persones, aproximadament tres-cents mil persones que ara en aquests moments viuen a Catalunya en una situació de dependència, sinó que qualsevol pot trobar-se en una necessitat de recórrer als serveis socials davant aquests canvis constants de la nostra vida. Aquests nous riscos que té la nostra societat, la gent, els ciutadans i les ciutadanes, els percep com a noves inseguretats, i la Llei de serveis socials vol donar respostes a aquestes inseguretats que pot percebre i viure la gent. Aquesta és la finalitat.

Per això volem uns serveis socials més moderns, amb més prestacions, amb accés per a tothom. Construir aquest sistema de serveis socials necessita unes bones bases i un increment constant dels recursos, tant econòmics com personals, i això és el que es posa a la llei que comencem a tramitar avui.

La senyora consellera ja ha presentat els fonaments de la llei i ha parlat, fins i tot, de compromisos –compromisos. Per tant, no és una llei buida, ni molt menys; és una llei amb una memòria econòmica que marca quina és la inversió constant que necessitem per als propers anys per

aconseguir els objectius marcats. I el Govern s'ha compromès a uns objectius claríssims. Vull destacar, de totes maneres, algunes aspectes que em semblen rellevants de cara al que pot beneficiar la gent aquesta llei.

Una –ja ho hem dit, i segur que ho repetirem al llarg de tot aquest debat– és el seu caràcter universal, és a dir, d'accés per a tothom, i fugir, per tant, de l'assistencialisme. Clar, si volem que sigui universal, necessitem més serveis, una cartera adequada com la que sens dubte es desplegarà.

És cert que des de les administracions públiques és difícil arribar a cobrir totes les necessitats, i és cert que per això hem de comptar també amb la iniciativa privada, i no només per això, sinó per la riquesa que representa en el nostre país. Iniciativa privada mercantil i social, però segurament recolzant especialment la iniciativa amb vocació de servei públic que tant i tant ha innovat i ha crescut, en bé de la col·lectivitat al nostre país. Això sí: les administracions tenen el deure de planificar aquests serveis, en funció de les necessitats del país, i garantir-ne la qualitat i l'accés, cosa que no ens havíem trobat en els anteriors governs, i així estem ara, amb gran desequilibri tant social com territorial.

Aquesta aposta per l'accés universal, aquesta aposta per treballar de forma concertada, no des de la política de la subvenció, sí des de la política de la concertació, això es mereix el rebuig? Sens dubte, no.

També una llei que facilita la vida a les persones, fent córrer els papers, i no les persones. La gent vol solucionar, vol solucions als seus problemes, independentment de qui en tingui les competències. Per això la figura del professional de referència i la major coordinació entre les administracions; per això la xarxa única de responsabilitat pública, per donar un millor servei i tranquil·litzar així situacions que de per si ja són prou complicades i no cal complicar-les més. Això també mereix el rebuig? Sens dubte que no.

També que les administracions –crec que és important– estiguin al servei de les persones, i no que les persones s'adaptin a la burocràcia de l'Administració. Per això també la figura de l'assistent personal per atendre la gran dependència física. I vull fer un reconeixement públic del Fòrum de Vida Independent, que tant i tant ens ha ensenyat respecte a això. Això també mereix el rebuig? Jo crec que no.

Una llei que vol la cohesió social, comptant expressament amb els ens locals com a administració més propera a la ciutadania, salvant la desconfiança que tan present havia estat durant els governs de Convergència i Unió. Els ajuntaments no són un contrapoder. Cal incrementar els recursos i les competències dels ajuntaments en els seus serveis socials, perquè és la porta d'entrada i el primer rostre visible de l'Administració per a les persones que ho necessiten.

I continuo: una llei que crea ocupació. Acompanya la llei –ja ho he dit– una memòria econòmica on es detalla el desplegament i, per tant, l'increment de recursos per aconseguir-ne els objectius. I hem de defensar també aquí que la inversió en política social crea ocupació, crea xarxa, crea infraestructures, per tant crea riquesa

per al país i per a la seva gent. Això es mereix una esmena a la totalitat? Jo crec que no.

I, si volem uns serveis socials de qualitat, la qualitat també la donen la dignitat i el reconeixement dels professionals que hi treballen. En aquest aspecte també tenim molt per fer: professionals millor pagats, amb més reconeixement social i més estabilitat laboral. És condició imprescindible, també, per a la qualitat en l'atenció a les persones. Mereix un rebuig? Sens dubte que no.

Només, per tant, em queda una raó davant el pessimisme i el rebuig que mostra Convergència i Unió: o és per protagonisme –crec que equivocat, en tot cas–, o és perquè tenim models diferents i pensem en un país diferent. Davant dels xecs, nosaltres proposem serveis, perquè crea infraestructures, crea xarxa, crea riquesa, crea ocupació en el país.

Però, a més a més, vull defensar que aquesta llei respon a un projecte molt més ambiciós, o a una reforma molt més ambiciosa. No va sola: va amb altres reformes socials. Una reforma social en profunditat per recuperar temps perdut i per reduir el dèficit en inversió social que anem arrossegant. I potser això sí que molesta, aquesta reforma, en profunditat, social.

Aquesta reforma és la que impulsa el Govern, però és bo, jo crec que és necessari que sigui una reforma compartida amb altres sectors de la societat catalana. Hem de crear un corrent; des de l'atreviment, si volen... Crec que també avui que iniciem aquest tràmit és una invitació a altres sectors a sumar-se a aquesta reforma social, perquè sigui molt més col·lectiva, una reforma social que Catalunya necessita i que sigui col·lectiva. Per crear corrent positiu, crear optimisme, que també el necessitem; per parlar de la Catalunya real i de la Catalunya i de les coses que interessen la gent, també –també– sumar-se a aquest projecte de reforma social ambiciós; per combatre possibles reticències als canvis. I un exemple, crec, de reticència al canvi és l'esmena a la totalitat que avui presenta el Grup de Convergència i Unió.

Bé, encetem el tràmit parlamentari i tenim molt present tot el procés de participació ja fet i tantes aportacions d'entitats, d'institucions que han enriquit aquest projecte, que el fan ric i que el fan de tots. Segurament encara hi han moltes més aportacions que en el tràmit parlamentari, precisament, podem treballar per arribar a consensos. I l'encetem –almenys per part del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi– amb voluntat, des de la voluntat de millorar i guanyar en benestar i progrés per a tothom, que aquesta és la nostra finalitat. També encetem aquesta tramitació amb la ferma voluntat d'arribar a consens entre tots els grups parlamentaris, i avui la senyora consellera ho ha dit –jo crec que ho ha dit ja en diferents ocasions, però avui ho ha tornat a reiterar–, la ferma voluntat d'arribar a consens entre tots els grups parlamentaris i que tinguem una tramitació ràpida, perquè hi han situacions que estan vivint ciutadans i ciutadanes que no poden esperar-se a les picabaralles partidistes. Crec que és això el que ens demanen els ciutadans: consens i rapidesa per tirar endavant aquest sistema que tant és necessari per al nostre país.

En aquesta tramitació parlamentària, jo crec que les aportacions que ha explicat el senyor diputat pel que fa a la seva justificació a la presentació de l'esmena a la totalitat, tindrem segurament el temps i l'oportunitat de treballar-les, i no podem perdre aquesta oportunitat de tirar endavant, avui també, des de la seva aprovació o la presa en consideració..., aquesta oportunitat.

Crec, hi insisteixo, que la Llei de serveis socials respon a una reforma social que vol atendre les necessitats del nostre país; davant de les incerteses, donar seguretat, i, sobretot, guanyar en progrés i que arribi a tothom.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Prados. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Honorable consellera, diputades i diputats, representants de les entitats del món social presents avui en aquest plenari, voldria dedicar les meves primeres paraules a reconèixer –perquè em sembla que és de justícia que ho fem així– la tasca de l'honorable Anna Simó, que, entre altres mèrits, va fer possible que en la data d'avui el Parlament pugui debatre a admissió, pugui debatre l'admissió a tràmit d'aquest projecte de llei, que, com comentarem tot seguit, representa un dels eixos fonamentals de l'acció de govern, i també un repte que va molt més enllà d'una legislatura i dibuixa una clara ambició de país. I em sembla que és just que ho fem perquè els polítics som moltes vegades valorats pel que és la justa diària, i moltes menys vegades per allò que és realment important, que és dibuixar escenaris de futur.

També volem felicitar-nos, honorable consellera Carme Capdevila, que una persona com vostè, que va participar activament com a ponent en l'anterior tramitació de la llei i que té un coneixement notable de l'àmbit que desenvolupa, en reculli el testimoni i sigui l'encarregada de fer-lo arribar, una vegada aprovada, a la ciutadania.

Finalment, voldria fer extensiu aquest reconeixement a totes aquelles persones i entitats que amb els seus suggeriments i les seves aportacions s'han fet seva aquesta llei i ens han fet sentir la seva necessitat. Han estat moltes les entitats, agents socials o particulars que han participat, a través de l'antiga Comissió de Política Social o de múltiples actes arreu del país, en la seva gestació. El Govern ha aprovat la normativa després d'un ampli i sistemàtic consens i procés participatiu –s'han difós més de quatre mil exemplars i s'han recollit més de 1.200 folis d'esmenes i aportacions–, en el qual s'ha intentat assolir el màxim consens possible amb els agents dels serveis socials de Catalunya.

Tot sovint es retreu que aquest Parlament i els responsables públics vivim allunyats de les preocupacions quotidianes de la gent. El Projecte de Llei de serveis socials és ben contràriament un baròmetre precís de les necessitats més fonamentals de la ciutadania. L'honorable consellera, durant la seva intervenció, ha explicat amb detall les novetats principals i l'articulat d'aquest projecte de llei

que, per circumstàncies conegudes de tothom, pateix un retard respecte de les expectatives inicials. Tindrem temps d'explicar-les al llarg de tot el tràmit parlamentari que ens espera, però voldria, en qualsevol cas, remarcar, ara i aquí, la seva transcendència des de tres vessants que em semblen absolutament fonamentals.

La llei significa, en primer lloc, una aposta per crear un nou marc que ha de permetre atendre les necessitats i les demandes de molts ciutadans i ciutadanes, tot avançant cap a la seva autonomia i la seva qualitat de vida i, a través d'aquestes, d'una major justícia social. És aquest nou marc que modifica, per exemple, els paràmetres d'accés de serveis socials, que estableix un procés gradual per universalitzar i augmentar el volum de serveis, que garanteix el dret per llei i augmenta considerablement el nombre de persones beneficiàries. En definitiva, es crea un marc d'expectatives inèdit i una concreció prou sòlida, tal com es preveu a través de la memòria econòmica i del compromís polític de l'actual Govern.

En segon lloc, la Llei de serveis socials ens permet un pas endavant, certament històric, per garantir i universalitzar els serveis socials. El nostre país va endegar fa alguns anys un procés per bastir un edifici de Benestar Social que va començar amb els pilars de l'educació, la sanitat i les pensions. Amb el pas d'avui aspirem a incorporar-hi un nou pilar: el dels serveis socials. Fins ara els serveis socials de Catalunya constituïen un sistema feble, per la manca de cobertura universal, i el reconeixement específic del dret subjectiu a la seva utilització. La nova Llei de serveis socials permetrà fer polítiques d'igualtat i polítiques de solidaritat concretes, globals i amb voluntat d'universalització, com no s'havien vist fins ara en el nostre país.

Però la llei també ens permetrà, i voldria subratllar-ho molt especialment, reforçar un element identitari més per al futur. És evident que hi ha moltes formes d'identificar-se amb un país: a través del territori, de la seva llengua, de la cultura, dels valors compartits, però també de la capacitat d'aquest per a proporcionar una qualitat de vida que esdevingui referencial i modèlica a nivell intern i de forma comparativa. En aquest sentit, la nova llei estableix un compromís per crear un espai nacional de serveis socials que esdevingui un dels nostres trets diferenciadors. Més enllà de l'aposta per a aquesta legislatura, aquest Govern, doncs, dibuixa un horitzó per als propers decennis que ha de representar de ben segur una contribució essencial per a bastir un projecte nacional comú.

Per tots aquests motius, aquesta serà de ben segur una de les lleis més importants de la present legislatura. I és per aquest motiu, per aquesta transcendència, que hem d'aspirar el màxim consens possible, la qual cosa només serà possible si deixem de banda els interessos partidistes i les convocatòries electorals que s'albiren a l'horitzó i ens cenyim a prioritzar el país i la seva gent.

En aquests darrers dies, les entitats socials amb les quals ens hem pogut reunir, per actualitzar-los la informació sobre els tràmits de la present llei, coincideixen en un mateix desig, en una idèntica aspiració: l'aprovació al més aviat possible de la llei, per tal que els seus benefi-

cis arribin sense més entrebancs, sense més dilacions, als seus destinataris i destinatàries.

És per aquest motiu que no vull acabar la meua intervenció sense constatar la *sorpresa* del nostre grup per l'esmena a la totalitat presentada, quan gairebé els àrbitres ens marcaven el temps afegit i els equips teníem mig peu als vestidors, pel Grup de Convergència i Unió. Una sorpresa que, tot sigui dit, esdevé perplexitat, si tenim en compte que fa només uns minuts ens hem hagut de sentir que aquest Govern no defensava els interessos de Catalunya ni de la seva gent. Fa només uns minuts ens volien empènyer a interposar un recurs sota l'acusació de no defensar un espai social català, i ara, sense cap tipus de vergonya, ens proposen una esmena a la totalitat a la Llei de serveis socials. Com es pot pair això? Qui pot entendre aquest malabarisme polític? Com podran explicar a les instàncies unitàries del sector, a les entitats municipalistes, al Fòrum Intercol·legial, a les centrals sindicals, a totes les federacions i entitats i al conjunt de la ciutadania, una actuació tan contradictòria? Com és possible que se sentin més còmodes davant les possibles ingerències externes que no pas davant la definició d'un espai nacional propi i molt més ampli i ambiciós que l'estatal? No en van tenir prou frenant la llei quan es presentava la Llei estatal de promoció de l'autonomia personal, que també volen fer-ho quan aquesta ja ens ha passat al davant? I finalment, on és el seu projecte alternatiu? Què hi ha més enllà de la voluntat de frenar el curs de l'activitat normativa del Govern en matèria de serveis socials? Penso, senyor diputat, que amb la seva actitud posen en evidència una conclusió preocupant, que sembla importar-los molt menys el benestar de la gent que el desgast del Govern.

Certament, ens ho posen molt difícil. Però no voldria acabar sense fer una crida a l'optimisme i sense remarcar que, malgrat tot, és perfectament possible i absolutament necessari que tots plegats fem un esforç per arribar al màxim consens possible.

De la lectura de les esmenes que en el seu moment van presentar els diferents grups, en l'anterior legislatura, i a manca d'aquelles que pugui afegir el Grup Mixt, no se'n desprenen obstacles insalvables ni posicions irreconciliables, ans al contrari. I és precisament per aquest motiu que resultaria difícil d'entendre als nostres ciutadans i ciutadanes que no fóssim capaços d'arribar a un punt de trobada i fer d'aquesta llei una llei de tot el Parlament, amb la màxima agilitat possible. Per la nostra banda, treballarem per fer-ho possible.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputats i diputades i convidats implicats directament en el tema que avui ens ocupa en aquest plenari en la discussió de la Llei de serveis socials que ha presentat el Govern, em permetran que estalviï al màxim el temps, tenint en

compte que el nostre grup parlamentari no presenta esmena a la totalitat, tot i que algunes raons hi podríem tenir, perquè pensem que en el tràmit d'esmenes podrem plantejar de manera més concreta les nostres objeccions de fons a diverses de les característiques dels extrems que es troben en aquesta llei.

Hem sentit moltes frases fetes: compromís, consens, diàleg, construcció d'un projecte nacional de país, fora picabaralles partidistes... També, les paraules estan molt bé. Jo estic convençuda que a la gent que ens escolta això li importa ben poc, perquè en realitat el compromís ha de ser sobre alguna cosa, no es pot consensuar qualsevol cosa. I, per tant, l'important és què és el que es consensua.

Partim de la base d'una realitat: que de la lectura de la llei les persones implicades que han tingut diàleg amb les institucions, amb l'anterior tripartit, i que ara tornen a ser també interlocutors, afortunadament per nosaltres, podríem dir que és el repartiment de la misèria. Aquesta Llei de serveis socials és el repartiment de la misèria, per què? Perquè no sabem què és repartirà. Per tant, totes les paraules que se sentin, totes les paraules de què es faci ús hauran de ser posades en entredit pel que fa fonamentalment a dues coses: què es reparteix i en funció de quins objectius. Això és en realitat el compromís i la construcció de no sé quin país; això és el compromís. El compromís és respecte de quin tipus de societat volem, no n'hi ha prou de dir a les persones que els donarem diners, no n'hi ha prou de dir a les persones que els donarem serveis, no n'hi ha prou de dir a les persones que estarem al seu costat. Fa falta dir en què i com. I per això, el nostre grup parlamentari, que no fa esmena a la totalitat... –i ho torno a repetir, perquè és molt important que la gent visualitzi que el Partit Popular de Catalunya no està contra les persones que tenen carències socials, no està contra les persones que no es poden valdre per si mateixes, tot el contrari–, entenem que el projecte té carències insalvables i esperem que en el tràmit de les esmenes aquestes es puguin resoldre.

Mirin, no hi ha memòria econòmica, per tant, a diferència del que es fa en altres comunitats autònomes, que tenen la seva Llei de serveis socials des de molt abans que nosaltres... Nosaltres també en tenim una, eh?, tenim la de l'any 85. S'ha dit que té carències, compartim que té carències, però hi han moltes comunitats autònomes que han afrontat el repte obligant la despesa pública de la seva comunitat autònoma d'una manera concreta. Aquí no es fa. Es diu que hi haurà un repartiment entre la Generalitat i els ens municipals, que una altra vegada carreguen amb un problema, d'aquesta despesa a raó d'un 66 i un 34 per cent, però no ens diuen de què. El 66 i el 34, de quina cosa? D'allò que es dirà en un pla estratègic que vindrà donat a través d'un decret? Escoltin, els decrets no els podrem controlar des d'aquí, com podem controlar ara aquesta llei, perquè..., i s'ha recordat per part d'algun dels membres de l'equip de Govern: «Facin les lleis, que jo ja faré els decrets», va dir Romanones. I efectivament, els reglaments, els decrets poden introduir molts problemes, molts entrebancs en aquella que suposadament és la gran filosofia de base d'aquesta Llei de serveis socials.

Per tant, posin sobre la taula què és allò a què es compromet el Govern respecte de les persones de les quals diuen que volen construir el seu futur de manera cohesionada. És un sistema que, d'altra banda, des del nostre grup parlamentari, que té una filosofia de la vida i de les persones més aviat abocada a la seva llibertat responsable..., és un sistema que s'introdueix de manera massa intervencionista en la vida de les persones, en alguns aspectes. I trobarem, segurament, en el moment del tràmit d'esmenes, capacitat per demostrar de quina manera això no combrega amb l'esperit de la suposada construcció del país modern, progressiu, competitiu, que volem fer de Catalunya.

Hi ha un seguit de traves o de defectes jurídics, que ara no exposaré per no cansar ni l'hemicicle ni els convidats, però que tenen a veure fonamentalment: amb el sistema d'infraccions –que segurament tindrà algun problema amb relació a la Llei de dependència–, amb el sistema de finançament condicionat per part de l'Estat, d'aquells diners que ens arribaran de l'Estat. Fins i tot en el control de les entitats privades, no serem nosaltres els que anirem en contra de les entitats privades que amb ànim de lucre s'incorporin al sistema, però des del punt de vista del control de qualitat seria molt important posar sobre la taula que el control de qualitat d'aquests centres, com el control de qualitat dels centres públics, acaba per determinar la qualitat de vida dels usuaris i la qualitat de vida i dignitat laboral de les persones que en formen part.

Hi ha un error de model, hi ha un error de model perquè el model és bàsicament sociosanitari i estem convençuts que els reptes de futur passen fonamentalment per la prevenció. És molt més barat, molt més econòmic afrontar la prevenció en matèries com la infància. S'ha rebutjat directament incloure el tema de la infància en aquesta llei, però en una de les contingències hi és. Per tant, fóra segurament més convenient per tots plegats que es comenci a treballar en un model que parli de la prevenció abans que de la repressió o de la palliació, perquè ens quedem en aquella fase que la Llei del 85 justament ha estat criticada per això, en aquella fase de subvenció, en aquella fase de caritat, que no voldríem que fos el nostre estat del benestar.

Un aplaudiment –un aplaudiment– per al Govern en la seva proposta que hi hagi una coresponsabilitat per part dels usuaris, en la mesura en què això vertebraria la justícia social. Tant de bo quedi clar que en això estem absolutament d'acord!, i no vol dir que estiguem pensant que el sistema de copagament sigui la panacea, que sigui el millor dels móns possibles, però segurament hi haurà, en aquest tipus de sistema, una capacitat més gran d'assolir el repte de la universalitat i que cada persona a raó de la seva circumstància personal pagui o no pagui aquella part dels serveis socials a la qual es vulgui adreçar o que vulgui requerir.

Un advertiment al Govern: si no presenten, com ja ha quedat clar que no presentaran, com ja ha quedat clar que aquest Parlament no presentarà un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de dependència, hauran de ser molt curiosos en el desplegament d'aquella Llei de dependència. És a dir, si no es presenta el recurs, és per ser lleial amb la seva Llei bàsica de l'Estat en matèria de

dependència, que d'alguna manera condiciona el nostre desplegament en aquesta Llei de serveis socials, no ho oblidem. Són lleis que tenen àmbits cotangents, hi ha una part de la matèria de la dependència que és fronterera i que fins i tot toca la matèria de serveis socials; hi ha tota una part de dependència en aquesta Llei d'autonomia personal que evidentment estarà en contacte amb la Llei de dependència. Siguem curosos en l'aplicació d'aquella Llei de dependència, perquè han dit que no la recorrerien per raons d'oportunitat política.

Nosaltres tindrem..., ho va dir el molt honorable president de la Generalitat, va dir que tindria mà estesa amb tots els grups polítics, nosaltres també tindrem mà estesa en aquest tema. Vull recordar, ho he dit abans, en la defensa de la nostra posició respecte a la Llei de dependència, que les polítiques socials són una creació històrica dels partits conservadors. Per això –per això–, per aquesta... (*veus de fons*), bé, poden fer el tipus de comentari *sottovoce* que vulguin, però no fa falta més que anar a mirar la història dels moviments polítics per saber que l'estat social és una creació dels grups conservadors. (*Veus de fons.*) Clar que sí, clar que s'entén –clar que s'entén.

I com s'entén, i com s'entén els diré que la nostra mà estesa és de convicció profunda, però que hauríem d'intentar explicar a la ciutadania quins són els valors que hi ha darrere aquesta Llei de serveis socials. El que no pot ser és que en el conjunt, en la relació de les situacions de necessitats dels serveis socials, la primera sigui l'envelliment. Però què s'han cregut que és l'envelliment? L'envelliment és allò, la cosa, la situació personal a què tots ens enfrontem si no morim abans. L'envelliment no és una situació de necessitat social: és una condició de la vida humana, i no es pot tractar com la resta de les condicions de carència o contingència social, econòmica o moral. No es pot tractar així, no es pot tractar dintre del catàleg. Això ja diu per on van aquests trets; això ja ens diu de quina manera s'entén, quina és la necessitat de tota la societat de fer costat a les persones que no tenen res. I aquesta és la manca de posicionament de valors que no compartim des del Partit Popular de Catalunya. Volem fer un prec especial a la reconsideració de qui som i d'on venim, perquè, si no, no sabrem cap a on anem.

Una mà estesa, per tant, tenint en compte que queden difusos, no concrets –i ho dic fonamentalment per les persones que ens escolten més enllà d'aquest hemicle–, no queden clars quins són els paràmetres econòmics en què es mourà aquesta Llei de serveis socials. No queda clara, per molt que diguin que sí, la cartera de serveis socials; es fa un catàleg, però no una cartera. La cartera suposa altres coses, i ho saben perfectament els que ho proposen. Per tant, si no tenim clar què gastarem i de quina manera seran aquests serveis, no tenim més que el que els he dit al començament: és el repartiment de la misèria.

Si a això apleguem que els valors que comparteixen des del Govern no són exactament els nostres, malgrat que les seves paraules s'omplin de «rimbombància» quan les diuen, eh? –«consens», «compromís», «cohesió» i altres són paraules que evidentment tothom ha de compartir; són paraules, per tant, que en certa mesura ja

estan superades... Els prego que en aquesta consideració de la nostra posició com a grup entenguin la més absoluta lleialtat. No proposem, no mantindrem una esmena a la totalitat; entendrem que la bel·ligerància des del punt de vista del debat s'haurà de reduir al tràmit d'esmenes, però els avanço que aquestes esmenes seran moltes, i segurament molt profundes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats. Honorable consellera, jo també vull manifestar la meua emoció per ser la primera vegada que em presento al Parlament del meu país a parlar, a comunicar i a «commocionar-me» de vegades també, una mica, amb la forma de les paraules i com s'utilitzen.

Però, bé, el que a mi també em suposa veure persones que conec allà dalt, que han treballat molt aquests últims anys per tenir, doncs, una bona llei de serveis socials, el que dic que sento en estar aquí..., és com en un *déjà-vu*, no?, que es diria en francès: torno a ser aquí, en un lloc on hi havia la senyora Comas, i torno a ser aquí per dir que, si es manté l'esmena, nosaltres hi votarem que no, com va dir la senyora Comas al principi, eh?

I per què em sap greu, un dia d'estrena com aquest, doncs, que sigui amb aquesta llei i que hi hagi una esmena? Doncs, perquè crec que aquesta llei ja fa temps que hauria d'estar aprovada, ja fa temps que hauria d'estar en vigor i ja fa temps que la nostra ciutadania, que Catalunya podria i hauria de tenir el que des de tant temps s'està reclamant i pel que tant esforç s'ha fet, que és oblidar les polítiques heretades del Govern de Convergència i Unió i poder ja superar aquest model antic i poder estar a l'alçada del que el nostre país necessita avui. Però bé, com deia, ja som aquí, i jo diré per què defensem, doncs, aquesta llei i per què estem disposats a treballar-hi i amb el consens en tot el que calgui.

Un motiu, hi ha, molt important per nosaltres, i és que aquesta llei que prenem en consideració de nou avui és –com ho era ahir– un instrument indispensable per als nous reptes socials que tenim per endavant, una llei imprescindible, perquè és la llei que garantirà el dret als serveis socials a totes les persones que tenen necessitats socials a Catalunya i que significarà el salt endavant que urgeix a Catalunya en aquesta matèria. Ja he dit que al que ens enfrontem és a superar –i hem de fer-ho molt ràpidament, perquè ja hem perdut molt temps– aquest model basat en una concepció selectiva, d'acció - reacció, per tant assistencialista, per tant, a més a més, que per aconseguir-lo s'havia d'estar amb una certa arbitrarietat i concessió.

És a dir, davant de tot això que tenim, el que se'ns proposa és un principi nou, que és el d'universalització, és a dir, situar els serveis socials com un nou dret que tenen els ciutadans i les ciutadanes, definir els drets

subjectius. Per tant, aquesta llei institucionalitza els drets de les persones, i per consegüent aquest principi trencarà amb el sistema que tenim. I per això aquest servei, aquest servei social nou que es proposa en la llei, podrà arribar a les capes socials que fins ara no hi poden arribar.

Així doncs, l'accés al servei que necessiti cada persona tindrà a veure amb el seu dret, el que per ella mateixa suposi, el que per ella mateixa necessiti, no per una concessió més o menys arbitrària o si la família disposa o no pot disposar de diners. I aquest és un principi molt important, un canvi essencial respecte a la situació actual, en què la situació de la família com a garant de la protecció a les persones, doncs, és un pes que, si es vol, es pot continuar fent, però que nosaltres hem d'ajudar a superar.

Precisament aprofito per dir que el que considerem també un aspecte fonamental de la llei és que sí que –al contrari del que deia la senyora Nebrera– incorpora una memòria econòmica, i aquesta és la memòria que serà la garantia, doncs, del compromís d'aplicació de la llei i, com deia, per evitar aquestes excessives càrregues que fins ara han hagut de suportar les famílies.

A la vegada, i per continuar, el principi d'una universalització el que implica també, entenem nosaltres, és la condició imprescindible de servei, de servei públic, d'enfortiment de la responsabilitat pública, que ha d'assumir l'Administració i que fins ara no s'havia proposat mai. Això serà possible a través de la xarxa pública de serveis socials, una única xarxa proveïdora de serveis, i que evidentment hi fem participar, és clar, les entitats d'iniciativa social, però des de la concepció que deia, de servei públic. A la fi, i després de tants anys de manca de planificació, de supeditació dels drets socials a la subvenció, l'Administració garantirà l'accés i la qualitat dels serveis.

Entenem també, com a grup que creu en la participació i que aquesta és un dels valors fonamentals de què ens podem dotar en política per fer polítiques, que l'elaboració d'aquesta llei ha estat un exemple de participació. I ho ha estat perquè en el debat s'hi han trobat experts, entitats del sector, col·legis professionals, entitats municipalistes, i tots amb l'objectiu comú de no únicament millorar, sinó proposar un canvi important en el nostre sistema de serveis socials. I considerem, així mateix, que la llei, que incorporarà i regularà la participació de les entitats, sindicats, patronals, col·legis professionals, Associació i Federació de Municipis, també en la planificació i l'avaluació dels serveis socials, assumeix aquest valor de la participació com un valor democràtic fonamental en els temps d'avui.

A tall d'exemple, i quan dic que aquesta llei és un gran canvi, jo ho veig molt clarament en el que significa la incorporació de la figura de l'assistent personal, amb un objectiu tan clar i diàfan com fomentar l'autonomia personal, facilitant poder viure a casa i no en una residència, sense haver de dependre dels altres per fer qualsevol cosa. És una demanda de les persones amb discapacitat o amb diversitats funcionals –com elles prefereixen que es digui–, que reclamen poder dur a terme una vida independent. És tan senzill com això, tan senzill però

tan important. Com no podem estar d'acord en això? A nosaltres ens sembla, doncs, impossible.

També estem contents que es plantegi la figura del professional de referència, que orientarà les persones al llarg de la seva vida quan necessitin serveis socials. I també amb la simplificació del sistema que expressa la llei. I també amb la cartera, que evidentment s'ha de treballar i s'ha d'arribar a treballar i fer un consens.

Així mateix reconeixem també un fet importantíssim per nosaltres: que d'una vegada per totes un govern entomi la responsabilitat i vulgui practicar la descentralització, pel que significa, sobretot quan parlem de serveis a les persones, el valor de la proximitat. Però també per la lògica de la planificació, que ha de ser en funció de les realitats territorials, i creiem que així serà a través del consell conjunt de la Generalitat amb la Federació i Associació de Municipis.

En definitiva, i per finalitzar, de motius per tornar enre, no en tenim. Només tenim motius, doncs, per apel·lar al consens i no posar pals a les rodes, uns pals que potser els cauran a vostès, senyors de Convergència i Unió, amb la seva actitud davant dels sectors socials, si persisteixen en aquestes formes.

Senyora Nebrera –i acabo–, la lluita pels drets és una lluita de l'esquerra, i els drets s'han guanyat lluitant.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente; gracias, diputados, diputadas y público asistente. Ciudadanos apoyará todo proyecto de ley que nosotros consideremos que sea razonablemente justo, que mejore la vida de los ciudadanos en general. Y en ese sentido hace un rato hemos demostrado, con la Ley de dependencia, que, independientemente de los grupos o del gobierno que lo plantee, votaremos a favor si merece la pena.

En este sentido, este proyecto nos parece realmente bueno respecto..., sobre todo si lo comparamos con lo que teníamos hasta la fecha. En este sentido, esta ley –o este proyecto– que nos presentan es más amplia, es más específica y regula muchos más aspectos. Además, valoramos el esfuerzo que se ha hecho para llegar hasta aquí y que hace este Proyecto de ley de servicios sociales, porque supera los actuales déficits que reconoce en la exposición de motivos, dotando de rango de derecho subjetivo universal el acceso a los servicios sociales; valoramos igualmente la transversalidad en la planificación y gestión, y también el intento por superar las serias dificultades del colectivo de profesionales que trabajan en servicios sociales: condiciones laborales precarias, formación no adecuada, fuerte presión asistencial, etcétera. Es preciso en ese sentido, sin embargo, hacer un gran esfuerzo para que el intrusismo laboral que actualmente impera y la falta de titulación, en muchos casos, se superen.

Sin embargo –sin embargo, digo–, el proyecto de ley también cae en errores que ya tenía la ley anterior, de 1985. Enumero algunos.

Amenaza con volver a ser una ley virtual. Aquí, en este hemiciclo, se ha hecho hincapié en esto sobradamente –paso por arriba. En espera de reglamentos posteriores, la ley es una cáscara vacía en muchos aspectos; por ejemplo, la cartera de servicios. Es decir, el catálogo de prestaciones y servicios que quedan incluidos debería quedar recogida en la ley; de otra manera, dicha cartera puede estar sujeta a futuras modificaciones que respondan más a intereses partidistas y de acción de gobierno que a otra cosa. Por ejemplo, ¿cuáles son las necesidades urgentes y básicas de subsistencia a las que el ciudadano va a tener derecho ante determinada situación? Estas contingencias deberían ser previstas y reguladas por ley, porque, como muy bien se ha dicho hasta la fecha aquí, demasiadas veces los decretos substituyen lo que no se ha constituido en la ley.

Sigo enumerando. Segundo: ausencia de una memoria financiera básica. No queda definida una memoria financiera básica que garantice una progresión lineal de inversiones y dotaciones presupuestarias generales. ¿Cómo va a financiarse todo esto? Ciudadanos no desea que esta ley se quede meramente en una declaración de buenas intenciones. Todos conocemos las intenciones de los diferentes planes de actuación social, los PAS, que se han ido sucediendo sin que se hayan llegado a aplicar jamás; en concreto, se estaba preparando el cuarto PAS cuando ni siquiera el tercer PAS había llegado a implantarse, y esto ha ocurrido últimamente.

Tercero: la responsabilidad pública no queda claramente definida en esta ley, y es necesario que quede definida totalmente. Consideramos que la piedra angular de la Ley de servicios sociales debería contener una apuesta clara y determinante de dicha responsabilidad. Queremos igualmente que se sitúen los servicios sociales al alcance de todos los ciudadanos de Cataluña y que el reconocimiento universal de los derechos de protección social quede garantizado por el sistema. Queremos que los presupuestos se adapten al derecho, y no a la inversa.

Cuarto: debería quedar claro que el Consell General dels Serveis Socials habría de velar por los intereses generales de la población, con total autonomía respecto a otros agentes sociales. Creemos que, para garantizar la objetividad de la planificación, el seguimiento de la gestión y evaluación de los servicios sociales, la responsabilidad de dicha función debe recaer en la propia Administración, en colaboración con agentes externos, como el comité de expertos, investigación universitaria, etcétera, y utilizando las sugerencias y recomendaciones de los diversos agentes prestadores de servicio. A menudo –a menudo–, estamos contemplando que no se hacen las cosas bien porque no hay inspecciones adecuadas; no olvidemos que cuando se dejan prestaciones a la actividad privada..., cuando es actividad privada, la ley de mercado es la que los regula, cuando es lo público quien las paga, si no se inspeccionan correctamente, la ley del mercado fracasa y entonces fracasa también la eficacia de esa actividad.

Quinto: es inevitable el modelo mixto de servicios sociales, pero la Administración ha de asumir la supervisión, como digo, e inspección de la gestión concertada en todos los ámbitos y sectores, y debe llevarse a cabo de manera efectiva en los términos que establece el capítulo III. La gestión de determinadas prestaciones y servicios que puedan comprometer libertades y derechos individuales ha de quedar especialmente sujeta a este control. Consideramos que la ley, a través de su cartera de servicios, debería clarificar qué servicios y prestaciones se reservará la Administración para sí en relación a la gestación de aquellos servicios de protección pública que por su especial tratamiento y relevancia social no se considere oportuna su concertación. Por ejemplo: centro de acogida de urgencia de menores; demasiadas veces se da prioridad a capas de la población con derecho a voto, pero se desasiste a niños desamparados, porque no tienen ninguna capacidad de incidencia en los votos.

A pesar de lo que nos ha dicho la señora *consellera*, la ley no atiende a los desequilibrios territoriales o no los atiende debidamente.

En referencia a la creación, asignación o distribución de recursos, Barcelona, y alrededores, sigue siendo demasiado centralista. Es preciso corregir los desequilibrios territoriales reordenando el mapa de servicios sociales, atendiendo a criterios poblaciones equitativos y promocionando la expansión del sistema en el mundo rural.

Igualmente deben corregirse los desequilibrios sectoriales, habría de contemplarse más claramente en la ley una dedicación presupuestaria mínima equitativa en los diferentes sectores –familia, disminuciones, infancia, tercera edad–, sin menoscabo de las prioridades que puedan establecerse a posteriori.

Finalmente, querríamos llamar la atención sobre la escasa cobertura que la ley garantiza a las clases medias del país, precisamente aquellas que más colaboran al sostenimiento del sistema de protección social. Demasiadas veces sus entradas –sus entradas– de dinero son excesivas para recibir una ayuda universal, como, por ejemplo, las guarderías, y escasas para sostener el elevado costo de determinados servicios, como, por ejemplo, la residencia de ancianos. En este sentido, es una injusticia que aquellos que más colaboran en el sostenimiento del sistema no se vean premiados por él.

En general, Ciutadans estamos en concordancia con el contenido del Dictamen 22/2005, elaborado por el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, y valoramos que el proyecto finalmente haya recogido aspectos de este dictamen.

A pesar de las objeciones hechas, votaremos a favor, porque en su conjunto es una ley que mejora la anterior.

El Grupo de Convergència i Unió ha mejorado respecto a lo tratado en el Proyecto de ley de dependencia, ofrece consenso y promete retirar la *esmena* a la totalidad si se alcanza. Nos debemos felicitar por ello, a ver si es verdad.

Gracias.

El president

Cridem a votació.

El senyor Cleries demana la paraula?

El Sr. Cleries i González

És que he demanat a la conselleria que si acceptava la nostra proposta de consens i es comprometia aquí en el Ple, doncs, nosaltres retiràriem l'esmena a la totalitat, i era demanar l'opinió de la consellera, si acceptava la nostra proposta.

Moltes gràcies.

El president

Senyora consellera, si vol intervenir?

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Senyor diputat, jo crec que aquesta proposta de consens l'han fet manifesta des del mateix departament; hem donat resposta al seu escrit d'una manera molt més àmplia i hem concertat aquestes entrevistes, perquè vostè m'ha dit abans que jo havia dit..., i aquesta entrevista està concertada i vostè ho sap. Però jo crec que en aquest moment el consens, i la llei en aquest moment, s'ha de seguir en tot el seu tràmit parlamentari.

Estic convençuda que els tres grups que donen suport al Govern de la Generalitat aportaran o introduiran aquestes esmenes que faran possible aquest consens.

Per tant, jo no li puc donar una altra resposta, però sí que li demano que retiri aquesta esmena a la totalitat, perquè ho hem dit, que aquesta és una llei que cal que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra la recolzem per poder canviar aquest model de serveis socials, que tots entenem que en aquest moment es fa del tot necessari.

El president

Senyor Cleries...

El Sr. Cleries i González

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.)...respecte a aquesta proposta de consens, perquè la nostra voluntat és aquesta; ho vam demanar el mes de desembre, i hi ha una resposta de la consellera, que per part nostra havíem vist que no s'havia concertat, ella diu que s'ha concertat, no hi posem dubtes.

Per tant, per part nostra retirem l'esmena a la totalitat i desitgem que aquest consens sigui una realitat en aquesta llei de serveis socials.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, retirada l'esmena a la totalitat, no hem d'entrar en cap votació: continua la llei el seu tràmit.

I aixequem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre un possible ajornament del desplegament de l'Estatut (tram. 317-00015/08)

La primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, la nostra pregunta és si considera vostè prudent ajornar el desenvolupament del nou Estatut, com a mínim en aquells punts que han estat objecte de recurs davant el Tribunal Constitucional, i fins al seu pronunciament.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Senyor president... Senyor diputat, miri, l'Estatut és la llei bàsica del nostre país, i és una llei orgànica que està en vigor, i per tant l'obligació del Govern és complir-la i fer-la complir, i per tant desplegar-la.

No dubti que serà així, per convenciment i perquè no podria ser d'una altra manera, senyor Rivera. Estic convençut que vostè també, com a demòcrata, considera completament obvi que les lleis són per complir-les, i nosaltres no dubti que ho farem.

El president

Senyor Rivera, per repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Evidentment, senyor president, les lleis són per complir-les, però tots sabem que el Govern central, els últims dies, ha manifestat la possibilitat d'ajornar el desplegament de l'Estatut. I a més a més nosaltres, sap perfectament que li vam manifestar, a la roda de contactes

amb l'oposició, la nostra preocupació i vam demanar prudència per aquest desplegament. Sap vostè perfectament que hi han possibilitats certes que els set recursos que hi han sobre aquest text, aquesta llei orgànica, puguin prosperar. Per tant, creiem que és prudent –i parlem de prudència– esperar que puguí ser desenvolupat.

També li diríem que aquest Estatut –ho torno a dir– està sotmès a set recursos d'inconstitucionalitat. Un d'ells, i molt important, que no es té en compte, el del Defensor del Poble, el defensor de totes les persones, de tots els ciutadans espanyols.

Per tant, en aquesta línia li demanaria, a vostè i al seu Govern, que quan facin esmena a aquests recursos tinguin en compte la voluntat de tots els ciutadans, perquè és legítim, lícit i legal presentar un recurs davant de qualsevol llei orgànica, i aquest Estatut de Catalunya és una llei orgànica espanyola sotmesa a les normes del nostre ordenament jurídic. Per tant, que ningú digui que s'estan utilitzant en aquest cas els recursos en nom d'un partit, perquè hi han recursos interposats per altres comunitats autònomes, i també pel Defensor del Poble; Defensor del Poble que fica recurs sobre els drets històrics, perquè el nostre autogovern no es basa en els drets històrics, sinó que es basa, segons la Constitució, en la mateixa Constitució. Drets i deures diferents per a diferents ciutadans espanyols; obligacions lingüístiques no recollides a la Constitució; una figura, la del Síndic de Greuges, que deslegitima part del mateix Defensor del Poble; tribunals de justícia com a última instància, i les comissions de bilateralitat, que trenquen el principi de multilateralitat: aquest és el recurs. I li demanem, per tant, que tingui en compte això a l'hora de desenvolupar-ho. No facin allò de dir que aquests recursos són contra Catalunya, sinó que són recursos legítims d'un estat de dret on hi ha un tribunal per sobre.

I recordo també al Govern i a la presidència que aquest Tribunal Constitucional no és allò que en diuen «els jutges», no és el poder judicial ordinari, sinó que és un tribunal precisament que s'encarrega de vetllar per la integritat de l'ordenament constitucional. Per tant, torno a dir que expliquin a la gent, que parlin amb suficient consistència i que no intentin confrontar...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...amb aquests recursos –sí, acabo, senyor president–, que no intentin confrontar amb aquests recursos..., sinó que tinguin en compte que és fonamental per a l'estabilitat d'una comunitat autònoma o d'un país...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...és fonamental tenir en compte aquests recursos.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, li diria que, parlant de confusió i de confondre el personal, em digués vostè quin acord hi ha del Govern d'Espanya de paralització de l'Estatut, quina declaració hi ha del president del Govern o d'algun ministre del Govern en aquest sentit. Suposo que vostè, que no vol manipular les coses, no es deixarà guiar exclusivament per especulacions.

Dit això, senyor diputat, l'Estatut de Catalunya va ser aprovat pel Parlament de Catalunya, per les Corts Generals i pel poble de Catalunya en referèndum. És a dir, l'Estatut ha passat tots els tràmits que el nostre sistema democràtic, el nostre ordenament jurídic preveu, i per tant és una llei plenament en vigor i d'obligatori compliment. I convindrà amb mi que el que no pot fer el Govern és contradir la voluntat dels ciutadans, expressada a través de les institucions, com les urnes, en el moment de celebrar el referèndum.

Per cert, senyor Rivera, sí que li he de reconèixer una cosa: és la seva coherència en aquest tema. Vostè està en contra de l'Estatut de Catalunya i del seu desplegament. Vostè ha anat a Andalusia a fer campanya en contra de l'Estatut de Catalunya..., d'Andalusia –perdó. Com a mínim he de reconèixer que té més coherència que altres formacions polítiques que han recorregut l'Estatut de Catalunya i han avalat i defensen avui el «sí» a l'Estatut d'Andalusia.

El president

La següent pregunta la formula el senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la posició del Govern davant l'ofensiva contra l'Estatut (tram. 317-00013/08)

Té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Honorable president, ahir vàrem conèixer la resolució sobre la recusació d'un magistrat del Tribunal Constitucional amb relació al recurs sobre l'Estatut de Catalunya. El PP ha reconegut literalment que ha trobat l'esclatxa jurídica que necessitava per aconseguir el seu objectiu polític. Nombrosos catedràtics de dret constitucional expressen el seu estupor i molts ciutadans es pregunten per què un destacat jurista no pot intervenir en el debat pel fet d'haver exercit la seva professió, i en canvi sí que ho pot fer un magistrat que va fer un altre informe similar, o un altre que va ser servidor d'una dictadura que impedia l'exercici de l'autogovern de Catalunya.

Diumenge, el poble andalús vota el seu Estatut. El PP, promotor del recurs d'inconstitucionalitat contra l'Estatut català, en demana el vot afirmatiu. Un estudi de la Universitat Pompeu Fabra demostra que el recurs del PP

inclou trenta-nou articles idèntics als de l'Estatut d'Andalusia i trenta-cinc que presenten petites variacions. Tal com ha assenyalat el professor Xavier Arbós, seria inasumible que un mateix precepte fos inconstitucional a Catalunya i constitucional a la resta de l'Estat. Tan sols l'animadversió visceral contra el nostre autogovern pot explicar la paradoxa. Els sectors reaccionaris i centralistes no accepten respectar la voluntat del poble català.

Només hi ha una resposta: aplicar sense restriccions un estatut que és plenament en vigor. Els que ens aconsellen que no s'apliqui ara, voldrien que no s'apliqués mai. Cal, doncs, continuar desplegant l'Estatut tal com ho estem fent, des d'aquest Parlament i posant en marxa les comissions bilaterals que l'Estatut obliga a crear. I cal que el Govern central no es plegui a les pressions del PP i activi els processos per aplicar el nou finançament, els traspassos previstos i la reforma de lleis d'àmbit estatal. Desplegar l'Estatut és l'obligació jurídica, política i moral del Govern central; actuant així, tindrà el nostre suport al Congrés dels Diputats.

El meu grup és partidari d'una àmplia mobilització ciutadana per defensar allò que el poble català va decidir. Les dificultats actuals són la millor prova que el nou Estatut assumia totes les capacitats d'autogovern que el marc constitucional fa possibles. I seria positiu que Convergència i Unió no veiés en la situació actual una oportunitat més d'atacar el Govern de la Generalitat. És per això que ens sembla important conèixer l'opinió del president de la Generalitat sobre aquestes qüestions.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, comparteixo plenament la seva preocupació. El Govern és conscient de l'atac que està patint l'Estatut per part del Partit Popular; de fet, no és un fet nou. Però també està decidit a defensar l'autogovern i l'Estatut amb tota la força de les institucions que faci falta, no?

El Partit Popular va perdre les eleccions del 14 de març del 2004 i, des del meu punt de vista, evidentment, no va acceptar la derrota, no? I va perdre després també la seva croada contra l'Estatut aquí al Parlament de Catalunya, i després a les Corts Generals, i no va acceptar la derrota. I finalment el poble de Catalunya li va dir «no» en la seva estratègia, i no va acceptar la derrota. No va acceptar cap d'aquestes derrotes perquè, en el fons, el que no accepta és, a vegades, quan el sistema, no?, no els dona la raó –no dic que sempre, compte!

Ara, el Partit Popular ha estat pressionant el Tribunal Constitucional per guanyar allò que va perdre a totes les instàncies democràtiques –no dic que el Tribunal Constitucional no ho sigui, faltaria més! I el Govern de Catalunya lluitarà per evitar-ho –lluitarà per evitar-ho–, també a la llum dels..., en fi, de la recusació del senyor Pérez Tremps que en aquests moments s'està analitzant per part dels serveis jurídics.

D'entrada, el que sí que li puc assegurar, senyor diputat, és que l'Estatut ja s'està aplicant. El passat dia 6 es va constituir la Comissió Mixta d'Afers Econòmics i Fiscals Estat - Generalitat, i en les properes setmanes, en un cas abans de final de mes i després les primeres setmanes del mes de març, es constituïran les dues comissions bilaterals següents. El Govern de Catalunya té, entre les seves obligacions, fer complir la llei, i l'Estatut és la llei bàsica del nostre país, i per tant la farà complir, i l'aplicarà i la desplegarà, com no podia ser d'una altra manera.

Espero, per una altra banda, que tots els grups polítics d'aquesta cambra mostrin la mateixa fermesa en la defensa dels interessos de Catalunya que la que mostra i mostrarà el Govern, no en tingui dubte.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre les opinions recents del conseller de la Vicepresidència (tram. 317-00016/08)

...la formula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, jo li agraeixo que ens doni tanta importància. I lamento –i lamento– que vostè sigui tan incapaç de ser el president de tots els catalans i que faci aquesta tàctica permanent d'introduir la divisió i d'introduir la confrontació entre els diferents ciutadans de Catalunya, quan les diferents forces polítiques que estem aquí defensem ciutadans, en els mateixos termes democràtics d'igualtat que els que defensa vostè i els que defenso jo. I tan legítims són els uns com els altres. I tan legítim és utilitzar un instrument de l'estat de dret com un altre. I tan legítim és defensar les decisions del Parlament de Catalunya –que, per cert, van ser diferents que les del Parlament espanyol– i les decisions del poble de Catalunya en un referèndum com utilitzar un instrument de l'estat de dret tan legítim com el recurs al Tribunal Constitucional.

O que no n'estan presentant, vostès?, cada dia –cada dia. Per què uns ho podem fer i els altres no? Per què vostès és legítim que ho facin i alguns no ho podem fer? Què passa? Per què hi ha aquesta doble vara d'amidar? Expliqui-m'ho, senyor president, perquè vostè és el president de tots, i no pot ser que tracti uns ciutadans de primera, i uns altres ciutadans, de segona. Pensi que és el president de tots els catalans, de tots els ciutadans de Catalunya.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, senyor president. Senyor diputat, no nego la seva importància, la importància del seu grup, faltaria més. Certament, vostès representen ciutadans, una minoria de ciutadans a Catalunya, una minoria de ciutadans, però la seva importància..., té la seva importància, i així ho reconec. Ni tampoc la seva legitimitat –ni tampoc la seva legitimitat, faltaria més!– per interposar recursos. Però vostè sap perfectament que estem parlant d'un cas greu, sense precedents al nostre país, sense precedents, sense precedents a Europa, senyor Piqué, vostè ho sap.

Ara, dit això, en resposta a la pregunta que vostè va formular per escrit, comparteixo plenament totes les opinions que el vicepresident fa com a membre del Govern.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, el que no té precedents a cap lloc d'Europa, i és veritat, és intentar canviar el marc institucional sense el concurs del principal partit de l'oposició d'un país. Jo sé que aquí no ho som –hi ha un altre grup de l'oposició que és més important–, però a Espanya, sí. I estem canviant el marc institucional, i l'hem canviat de fet. I és la primera vegada que passa. I no li accepto la comparació que s'ha fet amb l'Estatut d'Andalusia.

Perquè li dic el següent: si la voluntat de consens del Partit Socialista de Catalunya amb el Partit Popular hagués estat la que, després de passar pel Parlament d'Andalusia, va tenir el Partit Socialista a les Corts espanyoles amb el Partit Popular, jo hauria votat l'Estatut de Catalunya, si hagués sigut el mateix (*remor de veus*) que l'Estatut d'Andalusia, òbviament. (*Persisteix la remor de veus.*) No, no, no facin... Escoltin...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Piqué i Camps

I, després, m'alegra constatar que el senyor president de la Generalitat accepta que, si el Tribunal Constitucional, des de la seva lliure determinació, diu que l'Estatut d'autonomia és, encara que sigui parcialment, inconstitucional, l'únic camí que li queda a Catalunya és la sobirania. És molt bo que els ciutadans de Catalunya ho sàpiguen, que el president de la Generalitat pensa exactament això, que és el que va dir el senyor conseller de la Vicepresidència, que encara no, que jo sàpiga, vicepresident.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, senyor diputat, no posi en boca meva paraules que no he dit. (*Remor de veus.*) En qualsevol cas, sí que li dic una cosa: segurament, si vostès fossin el principal partit de l'oposició, haurien votat que sí a l'Estatut de Catalunya, perquè, entre altres coses, el seu col·lega Arenas sí que va prendre nota del que va suposar per a la dreta andalusa no haver avalat la reforma estatutària a l'Estatut de l'any 81; segurament per això. Si vostè no fos la quarta força política..., la tercera força política a Catalunya..., la quarta –depèn de les eleccions– (*remor de veus*), sí que, sens dubte, vostè hauria avalat l'Estatut de Catalunya.

Però, miri, senyor diputat, reitero que no puc sinó compartir totes aquelles opinions que el vicepresident fa en tant que membre del Govern. Lògicament, senyor diputat, comprendrà que no comparteixi totes les opinions del senyor Carod en tant que president d'Esquerra Republicana de Catalunya, no? No som del mateix partit. Però, en tot cas, senyor diputat, considero que vostè és un ferm defensor de la llibertat d'expressió, em consta, ho té acreditat, i sé que molt sovint vostè té plantejaments també diferents del que fa el seu partit, i també sé que vostè defensa que es poden mantenir opinions radicalment diferents sempre que es defensin democràticament. Per això considero que en molts casos vostè ha sabut defensar que Catalunya no és precisament un país monolític sinó tot el contrari, i és possible que això li generi problemes en el seu partit. Però li demano que tampoc es deixi arrossegar per l'estratègia d'aquells que censuren la gent que pensa i que parla.

Jo sé que vostè no comparteix totes les opinions d'alguns dels dirigents del seu partit...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...confio que estigui disposat a lluitar també contra la intolerància –acabo, senyor president– amb la mateixa fermesa que jo. En això, senyor diputat, no dubti que em trobarà també al seu costat.

El president

El senyor Ridao pot formular la pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les iniciatives per a defensar l'autogovern de Catalunya (tram. 317-00014/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Aquests dies, davant de l'ofensiva brutal de la dreta política mediàtica i judicial contra l'Estatut, ens ha parlat públicament, fent bo –si m'ho permet– aquell tòpic sobre la idiosincràsia dels catalans, ja sap, aquell que diu que cal menjar bé i pair bé, i que el nostre mal no vol soroll, ens ha reclamat que no estiguem a la defensiva, que no dramatitzem, que, en definitiva, estiguem tranquils perquè tenim un pla B, no? Bé, ironies a banda, suposem que vostè ja compta amb què aquesta prudència institucional a la qual l'obliga el seu càrrec pot ser vista per molts equivocadament com un exemple més de resignació catalana, que, com vostè sap, és aquella versió més nostrada de la resignació cristiana, aquella de posar les dues galtes, no? Bé, la percepció generalitzada, però, és que acabem, com vostè mateix acaba de reconèixer, de rebre un autèntic obús, no només contra l'Estatut sinó també contra la nostra autonomia més elemental.

Però darrere de la maniobra del Partit Popular –per cert, una maniobra confirmada des de la seva majoria d'edat intel·lectual per la senyora Nebrera–, darrere d'aquesta maniobra d'esquarterar del Partit Popular, hi ha un intent de deslegitimar democràticament la voluntat popular expressada a les urnes fa uns mesos, no? I si no hi ha una resposta adequada i contundent des de les institucions de l'Estat i també des de Catalunya, a més que quedarà clar que Espanya –com vostè abans també ha dit– no és capaç d'ajustar-se als estàndards d'una democràcia occidental europea, s'obre també un conflicte institucional d'incalculables conseqüències. Aquesta legislatura, precisament, que havia de ser la del desplegament estatutari pot acabar sent la de l'atrinxerament al voltant de l'autogovern més primari.

Per això de vegades, senyor president, i aquest és el sentit de la nostra pregunta, creiem que cal traçar les línies vermelles del que és i del que no és tolerable, encara més si la crisi a la qual estem assistint, doncs, acaba esdevenint, sembla, una coartada per acabar congelant el desplegament de l'Estatut i que, fins i tot, entrem en un autèntic cul-de-sac. El que està passant ara ja, senyor president, ha de ser, creiem, el catalitzador que uneixi tot el catalanisme polític sense excepció, a més a més sense descartar un eventual procés de mobilització popular. I vostè, senyor president, creiem que ho ha de liderar. Aquesta és, en definitiva, la seva responsabilitat.

El president

Senyor president, per respondre...

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és cert que estem patint per part de la dreta espanyola un renovat atac a l'Estatut de Catalunya. És un atac que va començar fa temps, que té dos motius principals: la seva repulsa absoluta a l'Espanya plural i a l'Espanya plurinacional –aquesta és la realitat–, i la seva voluntat, també, de guanyar vots encara que sigui dividint la ciutadania i enfrontant els pobles d'Espanya. Si em permet, li diré que els dos motius em semblen igualment de reprova-

bles, però li diré que aquest és un govern que defensa i defensarà amb contundència l'autogovern de Catalunya, senyor Ridao. No ens tremolarà la mà a l'hora de fer-ho durant aquests dos mesos i mig, i no ens tremolarà en el futur, li ho puc ben assegurar.

És un atac, senyor diputat, que –com he dit abans– ha arribat fins al Tribunal Constitucional. Una exigua majoria d'aquest tribunal –una exigua majoria d'aquest tribunal– ha decidit recusar el magistrat Pérez Tremps per haver realitzat, abans de ser membre del Tribunal Constitucional –abans de ser membre del Tribunal Constitucional–, un dictamen sobre un tema molt específic, que després es va utilitzar com un dels diversos materials de reflexió en el procés d'elaboració de l'Estatut. El Govern de la Generalitat ja va mostrar la profunda preocupació per aquesta decisió sense precedents, una decisió que comporta, sens dubte, un canvi en la interpretació, fins ara restrictiva, de les causes de recusació i extensió dels membres d'aquest tribunal.

Avui, però, a la vista dels arguments que han portat a sis magistrats del Tribunal Constitucional a prendre aquesta decisió, ens veiem obligats a analitzar si de l'acord conegut ahir amb literalitat, amb aquesta nova lectura, algun altre magistrat del Tribunal Constitucional podria incórrer en la mateixa causa de recusació. Si fos així, no dubti que el Govern de la Generalitat actuarà en conseqüència.

Moltes gràcies.

El president

Doncs la següent pregunta la formula...

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'evolució de l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana (tram. 317-00018/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Molt honorable president, crec que no és agosarat afirmar que l'economia catalana va bé, que ha anat bé en els darrers anys, i que tot ens fa pensar que continuarà anant bé en aquest 2007, amb una previsió de creixement del PIB del 3,2 per cent. Segurament sí que és més agosarat dir que la bona marxa de l'economia catalana és exclusivament mèrit del Govern, però sí que des del nostre grup volem posar en valor el paper clau que hi ha jugat l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana.

Volem posar en valor que és un acord que marca un canvi en les formes, perquè és la primera vegada en la història de Catalunya que el Govern s'asseu amb tots els agents econòmics i socials, no tan sols per fer un

diagnòstic compartit sinó per implicar-se i definir una estratègia a llarg termini.

Volem posar en valor els seus continguts, perquè és un compendi exhaustiu de les mesures necessàries per afrontar la transformació del nostre model de competitivitat; mesures que van des de més inversió en R+D+I, o una millora de les pensions i de la cohesió social que està recollida en la Llei de prestacions socials que es va aprovar en aquesta mateixa cambra; mesures, vuitanta-sis en concret, que representen un pressupost de 1.540 milions d'euros per a l'any 2006.

I també volem posar en valor un aspecte que a nosaltres ens sembla clau, que és que l'acord conté mecanismes de seguiment i d'avaluació que el validen com a eina per anar-se adaptant als nous reptes i als aspectes rellevants, com és el cas del grup de treball per simplificar els tràmits administratius i la normativa que afecta les empreses de Catalunya, que es va aprovar en el Consell Executiu del Govern ahir mateix.

És en aquest sentit, i quan, si no vaig errada, el divendres es compleixen dos anys de la posada en marxa de l'acord estratègic, que li voldríem preguntar, president, quin és el capteniment del Govern respecte a l'evolució futura de l'acord en qüestió.

Moltes gràcies.

El president

Senyor president..., per respondre.

El president de la Generalitat

Senyor president. Senyora diputada, l'economia catalana va en la bona direcció. El PIB de Catalunya creixerà, segons les nostres previsions ara quan es coneguin les dades definitives de l'any 2006, a l'entorn del 3,6 per cent; el creixement més elevat des de l'any 2000, convé dir-ho. Des del primer trimestre de l'any 2003 fins al tercer del 2006 s'han creat 470.000 llocs de treball. Som la comunitat que crea més ocupació, sent Espanya també amb diferència el país membre de la Unió Europea que crea més ocupació. El mes de desembre la inflació anual de Catalunya va ser del 2,76 per cent, el mes de gener de l'any passat era del 4,59 per cent; hem passat, per tant, del 4,59 al 2,76 per cent.

I dit això, i amb referència a la pregunta que vostè em formula, l'acord estratègic és un magnífic full de ruta de l'economia catalana. Després de dos anys d'aplicació podem constatar que avui ja s'està produint una transformació gradual del nostre model de competitivitat, però és obvi que no ens podem quedar en el camí, que hem d'anar més enllà, que hem de potenciar i donar un nou impuls a aquest acord. Entre els objectius de la propera reunió del consell d'institucions de l'acord, que se celebrarà precisament demà passat, amb motiu del segon aniversari de la signatura del text, destaca en primer lloc verificar-ne el compliment, és a dir, mesurar el grau de compliment de les vuitanta-sis mesures, totes en marxa, que preveu l'acord; compliment que ja se situa al voltant del 85 per cent. En segon lloc, fer-ne l'avaluació, i, finalment, actualitzar-lo i posar-lo al

dia d'acord amb les necessitats sorgides després de dos anys d'aplicació.

Vull fer, en aquest sentit, un agraïment al treball de totes les forces econòmiques i socials de la societat civil, la gent implicada en aquest acord. Un acord que ha estat i és un gran objectiu de país, compartit entre tots; un exemple de coresponsabilitat i concertació entre govern, organitzacions empresarials i sindicals per treballar plegats per orientar el futur econòmic de Catalunya. Ho ha de continuar sent i ho serà, no en tingui dubte.

Gràcies.

El president

La següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la defensa de la integritat de l'autogovern de Catalunya (tram. 317-00017/08)

...la formula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, una petita precisió abans de formular la pregunta. Si és cert que la conferència que va fer el senyor Carod-Rovira la va fer com a president d'Esquerra Republicana però la va fer en el Palau de la Generalitat, espero que les portes del Palau de la Generalitat s'obrin a totes les formacions polítiques per fer les conferències que considerem oportunes. Aquesta és una conclusió a la qual suposo que avui podem arribar.

Dit això, vostè ha reconegut avui que hi ha aquest atac sistemàtic contra l'autogovern de Catalunya. Vostès ho focalitzen contra el Partit Popular. No els falta raó, jo ho he denunciat en moltes ocasions. Hi han els indicis que hi ha en el Tribunal Constitucional, són bastant preocupants, però vostès serien més creïbles, senyor Montilla, si a més a més reconeguessin que el Govern espanyol, que és el seu, el del Partit Socialista, també està fent aquesta invasió competencial de forma permanent, o què és, si no, el decret en l'àmbit educatiu? O què és, si no, la Llei de dependència? O què és, si no, una llei aprovada pels consells de ministres sobre el tema de les adopcions internacionals? Per tant, si volen ser creïbles, posin el problema allà on està tot ell, no només en part.

I, dit això, quina estratègia té el president de la Generalitat per donar resposta davant d'aquesta situació? Perquè si vostè mateix reconeix aquí que aquest atac s'està produint i que realment pot tenir conseqüències greus, el president de la Generalitat deu tenir una estratègia formulada per donar resposta a aquesta situació.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, hi està vostè convidat, faltaria més! Vostè sap que al Palau de la Generalitat es fan conferències, presentacions de llibres, faltaria més que el president del grup parlamentari principal de l'oposició no pogués fer una conferència allà!

Bé, miri, senyor Mas, com ja he dit abans, aquest Govern des del primer dia ha defensat l'autogovern de Catalunya amb fermesa. Ja he dit abans que no ens ha tremolat ni ens tremolarà la mà a l'hora de fer-ho, i miri, això val per criticar l'actitud del Partit Popular, però també per fer els requeriments pertinents al Govern quan hi ha invasió de competències o per portar temes al Tribunal Constitucional, com hem fet precisament en el consell de govern d'ahir. Per tant, no fem aquesta distinció que vostè diu. Certament, a vostè sí que no l'escolto parlar precisament massa de l'actitud del Partit Popular. Parla de Catalunya, d'Espanya, però, miri, Espanya també és plural, com Catalunya, hi ha gent que defensa l'Estatut, hi ha gent que ha fet possible l'Estatut –i vostè ho sap– i gent que està combatent l'Estatut des de bon començament. Per tant, no sé si és que vostè també es prepara el pas per passar del notari català al registrador gallec per a les properes eleccions i per això no vol molestar els amics del Partit Popular.

Miri, el que li vull dir és que no ens demani a nosaltres que fem en dos mesos coses que vostès no van fer en vint-i-tres anys, senyor Mas. Defensarem l'autogovern, si és possible sense gaire soroll, però amb contundència, no en tingui dubte; sense gesticulació, però amb treball; sense confrontació, si és possible, però amb diàleg i negociació i fermesa per fer avançar el país.

Gràcies.

El president

Senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president, vostè ha estat testimoni principal, i no ho pot negar, i fins i tot li donaria una certa grandesa reconèixer-ho, que el Grup de Convergència i Unió s'ha hagut d'enfrontar durament amb el Partit Popular en tota l'estratègia de l'Estatut. Fa vergonya sentir-lo parlar d'aquesta manera avui aquí. (*Remor de veus.*) Fa vergonya, senyor Montilla, la qual cosa demostra que vostè té un gran sentit de partit –no l'hi he negat mai– i un escassíssim sentit de país. (*Remor de veus.*)

Dit això, jo li proposo una estratègia –jo li proposo una estratègia. Senyor Montilla, convoqui una reunió de les forces polítiques catalanes. Parlen vostès de mobilitzacions, no? És que no tenim l'obligació nosaltres de traçar un full de ruta, abans d'apel·lar a les mobilitzacions? O és que volem que la ciutadania ens tregui les castanyes del foc abans d'hora?

Aquest matí hi ha hagut un espectacle..., un debat, però, lamentable en aquest Parlament, en matèria d'autogovern. Vostè potser no hi era quan s'ha parlat de la Llei de la dependència –no em referiré només en aquesta llei–, però, escolti'm, s'ha arribat a dir aquí –s'ha arri-

bat a dir– que defensar l'autogovern de Catalunya és una picabaralla.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Si defensar l'autogovern de Catalunya hagués estat una picabaralla –acabo, senyor president–, ni tindríem el model sanitari que tenim, ni tindríem el model educatiu, ni tindríem immersió lingüística, ni tindríem els Mossos d'Esquadra, ni tindríem la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ni tindríem un model econòmic que és el més obert d'Espanya.

Per tant, escolti'm, defensar l'autogovern no és una picabaralla, és una obligació de tots, i vostè ho ha de liderar.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, respecte a la posició i les seves relacions amb el Partit Popular, senyor Mas, no deuen estar les coses tan clares quan vostè va haver d'anar al notari, eh?, quan vostè va haver d'anar al notari. I ho dic perquè vostè... fa uns mesos, eh?, i la memòria suposo que no és tan fràgil.

Dit això, miri, la defensa de l'Estatut..., podem tenir problemes puntuals en el seu desplegament amb el Govern actual, i no tingui dubte que aquest Govern, si hi ha invasió de competències –si hi ha invasió de competències–, defensarà l'Estatut i l'autogovern. Per cert, que això qui ho decideix?

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Ho decidirà aquesta cambra, com molt bé recordava el seu antecessor a la direcció de Convergència i Unió, el senyor Pujol, el president Pujol, que deia que el poble de Catalunya el representava aquesta cambra, molt bé, ni el Consell Consultiu ni vostès, aquesta cambra, i aquesta cambra ha decidit aquest matí...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que no hi ha un recurs contra la Llei de la dependència.

El president

Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la regulació del procés d'admissió d'alumnes en centres escolars per al curs vinent (tram. 310-00025/08)

La següent pregunta és al Govern i la formula, en aquest cas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

La pregunta l'adreçam al Govern, des de Convergència i Unió, amb relació a quin ha estat el criteri i motiu pel qual, per primer vegada, des de fa molts i molts anys, les famílies nombroses han perdut els punts preferents en el procés d'admissió d'alumnes.

Volíem saber si aquesta decisió del Departament d'Educació és compartida també per la secretaria de la família, del Departament de Benestar, i quins n'han estat realment els motius: si el conseller considera que és un debat minoritari, com ha dit algun dels seus dirigents; si considera que és un tema carrincló i quico, perquè el que defensa el tripartit és el model de família monoparental i considera que la família nombrosa és un model, doncs, passat de moda, perquè el que vostès, senyors del Govern, han fet en aquest projecte de decret és enviar un missatge a la ciutadania, molts pocs ajuts i la primera mesura que fan és treure un petit tracte preferent que tenien les famílies nombroses.

Senyor conseller, ens ho pot explicar, si us plau?

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. El conseller d'Educació, senyor Maragall, té la paraula.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, senyora diputada, amb molt... —perdoni...—, amb molt de gust. *(Pausa.)* Ara sembla que sí. El primer que li demanaria és que tinguéis un xic de paciència, ja que —puix que, com a vostè li agradava de recordar l'altre dia— el decret a què fem referència encara es troba en una fase última però no tancada de tramitació. I, per tant, no es precipiti a treure conclusions, perquè encara no hi ha un text sobre el qual opinar amb el grau de contundència amb què vostè ho estava fent ara mateix.

En segon lloc, el que estem fent és un decret d'admissió que desplegarà amb tota claredat els drets de les famílies —de totes les famílies, de totes les menes de famílies—, dels ciutadans de Catalunya, en el procés d'admissió als nostres centres sostinguts amb recursos públics. I ho farà aplicant a consciència el marc competencial en què ens movem, és a dir, l'Estatut d'autonomia i la Llei orgànica d'educació, que va fixar en aquesta matèria una colla de criteris i de previsions bastant precises.

A mi em sembla que estem d'acord que els criteris bàsics en aquest procés són, i està bé que siguin, els de proximitat i també els de família, diguem-ne, precisament, és a dir que en tots els casos en què hi hagi germans en un centre es produirà una puntuació addicional, una puntuació específica per aquesta condició que permet atendre la immensa majoria de situacions

com les que vostè pretén infundadament..., respecte de les quals pretén infundadament generar una alarma que no existeix.

Jo li asseguro que, quan aquest procés acabi, les paraules que vostè ha dit avui les hi podrem recordar amb una especial alegria, perquè estaran allunyadíssimes de la realitat que s'haurà produït en la lletra del decret i en la realitat del procés d'admissió.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora Rigau, per al torn de rèplica.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor conseller, tant de bo! Miri, estem acostumatats a veure com el mateix Govern li fa canviar de posició; ja ha passat amb la tercera hora i ara, mirant la consellera de benestar, perdó, d'Acció Ciutadana, he vist que aquest tema segurament també el farien canviar.

Senyor conseller, hem conegut un primer esborrany que obviava les noves competències que l'Estatut li donava; per tant, això ja ho vaig denunciar fa poc aquí. Hem conegut un segon esborrany, en el qual, després de rebre moltíssimes, centenars d'allegacions, una d'elles del nostre grup, intentaven reconduir el tema de famílies dient que serviria per desempatar. I ara vostè m'està insinuant que fins i tot el projecte, quan sigui ja decret finalment, mantindrà la previsió de caràcter preferent per a les famílies nombroses.

Senyor conseller, estaríem davant d'un govern que canvia cada quinze dies de posició, d'un govern que pren les decisions unilateralment des d'un departament i no de forma col·legiada, i que ahir mateix, que jo vaig mantenir un debat públic a la televisió amb un dels seus càrrecs, va defensar que aquest tema no es canviaria, i ara vostè aquí ens dona a entendre que canviarà.

Doncs, posats a canviar, canviïn també per als nens que tenen al·lèrgies i celíacs; canviïn també perquè quan s'hagi de matricular en un institut o en una escola d'idiomes, quan no s'hi té germà, la família nombrosa també tingui preferència; canviï també a l'hora de no reservar places per a tot l'any mentre hi ha famílies, tancat el procés de prescripció, que les necessiti, i sobretot...

El vicepresident primer

Senyora Rigau, s'ha acabat el seu torn.

La Sra. Rigau i Oliver

...canviï per Barcelona, que encara a Barcelona hi ha milers de pares que no saben quina és l'escola de la seva proximitat i els centres encara no saben d'aquí a un mes quines places han d'oferir a quins pares de quins carrers.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Rigau. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Educació

Senyora diputada, miri, no digui el que no és; no hi han dues versions: hi ha un primer esborrany, efectivament, i a partir d'aquí hi ha un procés d'allegacions, que, per cert, encara no ha conclòs, no ha estat contestat, no ha estat tramitat, aquest procés d'allegacions, i per tant, no hi ha cap versió, hi ha una informació pública a la llum de les allegacions rebudes...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Educació

...que, per cert, no incloïen les que vostès van presentar, perquè vostès, fent ús d'una tècnica perfectament legítima –estaven en el seu dret–, el dia 26 de gener se'n van a Vilanova i la Geltrú a enviar per correu...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Educació

...a enviar per correu les allegacions perquè triguin al màxim d'arribar al nostre departament, que van arribar ahir, exactament, al registre d'entrada.

El vicepresident primer

Gràcies, conseller, ha acabat el seu torn...

El conseller d'Educació

...i per tant...

El vicepresident primer

Ha acabat el seu torn, senyor conseller. Gràcies...

El conseller d'Educació

...i, per tant, no es preocupi, al cent per cent...

(El vicepresident primer retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

El vicepresident primer

Senyor Maragall... Gràcies.

— Pregunta al Govern sobre la normativa que té impacte en la salut pública (tram. 310-00026/08)

La següent pregunta, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula per formular-la l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho.

(Remor de veus.)

Senyor Francesc Sancho, té la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, ara fa pocs dies aprovaven vostès el Decret de regulació de teràpies naturals, sense el consens de gran part dels afectats ni dels col·legis professionals, amb un contingut que gran part de la comunitat científica qualificava de frivolitat, com frivolitat poc responsable són les declaracions del conseller Saura sobre la legalització de totes les drogues; frivolitat que afecta la coherència i el consens del grup de treball de drogodependències i el mateix concepte de salut pública.

Quina és la seva posició entorn de les declaracions del conseller Saura?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el conseller de Relacions Institucionals va fer unes afirmacions amb relació a un debat d'idees absolutament necessari i legítim, per descomptat, més en relació amb els temes de lluitar contra el narcotràfic que amb temes relacionats amb salut pública. No tregui vostè de context allò que el seu grup parlamentari, per descomptat, i el Departament de Salut, eh?, i tots els grups parlamentaris tenim acordat: un consens molt important, envejable, en temes de drogues des de fa molts anys al nostre país, senyor Sancho. *(Veus de fons.)* I, per tant, no ho ha trencat aquesta declaració, perquè aquest és un debat, hi insisteixo, des del punt de vista d'acords, que no canvia les regles del joc i que no té res a veure amb tot allò que hem escrit, i vostè ho sap perfectament, i a més avalat pel seu grup parlamentari, en el Pla director de salut mental i addiccions fet en la passada legislatura.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Sancho, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Sancho i Serena

Senyora consellera, li agraeixo que recordi el consens que hem tingut tots els grups en el tema de drogodependències dins d'esta casa i en aquest Parlament. Li vull recordar una cosa. Vostè personalment, a alguns diputats, ens va demanar que no frivolitzéssim, que fins i tot en el llenguatge fóssim curosos. En la sala de venopunció, per exemple, que no parléssim de «narcosala», eh?, que parléssim de «venopunció», perquè el llenguatge era substancial en el consens.

El que no pot ser un conseller de l'Interior és un xerraire de tertúlia i els altres haver de ser responsables, perquè el que ha fet el conseller de l'Interior és sortir al carrer frivolitzant i disminuint la sensació de risc. I ara els nostres fills no tenen la mateixa sensació i la mateixa por a les conseqüències de prendre droga que abans de parlar el conseller de l'Interior. *(Remor de veus.)* Vostè ens ha demanat responsabilitat, i hem tingut responsabilitat en

el consens, i resulta que el conseller de l'Interior se'n va a una tertúlia i frivolitza en aquest tema.

Per tant, això és el que trenca el consens i el que els demano. Vostès saben que avui és molt difícil demanar als jòvens que tinguin cura, que siguin responsables, quan un conseller de l'Interior diu que ha de ser tot legal i que tot s'hi val.

Vostès són un govern frívol i de frívols, no vulguin que siguin frívols els altres, ni el país ni l'oposició ni els que realment dia a dia assumim les responsabilitats del consens ho serem. Per molt que vostès surtin a predicar lo que ens diuen dintre dels grups de consens que no hem de fer, no ho farem; continuarem sent responsables en la sala de venopunció, continuarem sent responsables en aquests temes. Però jo li dic una cosa: un govern que té dintre seu un conseller de l'Interior que, enfront de l'opinió de tot Europa, i comandant els Mossos d'Esquadra, diu que s'ha de legalitzar la droga, és un govern que no té autoritat moral ni responsabilitat per a governar el país. I això ho sabem jo, vostès i tot el país.

Avui la conseqüència havia de ser una altra. Si el conseller vol ser xerraire de tertúlia...

El vicepresident primer

Senyor Sancho...

El Sr. Sancho i Serena

...que vagi a les tertúlies però que deixi d'estar al Govern.

(Veus de «Molt bé!»)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sancho. Senyora Geli, té la paraula.

La consellera de Salut

Senyor diputat, hi han drogues que són legals, i vostè ho sap perfectament. Per tant, no ho frivolitzem, vostè no frivolitzi (*forta remor de veus*) en relació amb debats...

El vicepresident primer

Si us plau...

La consellera de Salut

...no, no; no ho frivolitzem. L'important en política, precisament, és allò substantiu de l'acció política, senyor Sancho, i no fer debats amb relació a un debat, hi insisteixo, legítim, internacional, de relació, sempre pensar com podem, en aquest cas, lluitar millor contra el narcotràfic en termes de salut pública, que vostès coneixen perfectament, perquè aquí sí que hi ha hagut un cert procés de continuïtat i de consens, que insisteixo que no hem de trencar.

I aquestes paraules que va dir el conseller no les tregui..., i vostès ho saben perfectament; fan un ús absolutament parcial de quelcom que és un debat amb molta més profunditat. Vostè sap perfectament quines són les actuacions. El tabac i l'alcohol, l'alcohol i el tabac continuen sent les dues addiccions en termes de salut

pública més importants, al costat d'altres addiccions no tòxiques.

S'està, per descomptat, i estem intervenint, des de molts àmbits, contra, per descomptat, l'increment del consum de cànnabis o de cocaïna o altres substàncies. I aquest és el punt substantiu de l'acció política, que, per descomptat, ens legitima, com a país ens legitima, partint, jo crec, d'una necessària convivència en un debat que està en tot el món amb relació a com lluitar amb un narcotràfic que s'ha fet, per descomptat, global, internacional.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Geli.

— Pregunta al Govern sobre les polítiques de prevenció de la sinistralitat laboral (tram. 310-00021/08)

La següent pregunta la formula la diputada senyora Mercè Civit Illa, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, en primer lloc, manifestar la preocupació del nostre grup, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, pels nivells de sinistralitat laboral a Catalunya, i concretament dels accidents mortals.

En el darrer any, l'índex d'incidència dels accidents mortals ha augmentat un 34,5 per cent, i en aquest any, tan sols en l'àmbit de la construcció, hi han hagut nou persones que han perdut la vida.

Abans-d'ahir van morir quatre persones, també amb relació a la construcció, encara que els CNAE siguin diferents, perquè és un tema de subcontractacions, com vostè molt bé coneix. Aquest sector és el que acumula un índex més alt de sinistralitat. Dels morts de fa quatre dies, tres d'ells eren emigrants, amb contracte temporal, com són la majoria dels contractes que fa el sector de la construcció, i dos d'ells, subcontractats per una empresa que subcontracta majoritàriament treballadors emigrants. El desgraciat accident de fa dos dies és una mostra clara de com —i ens ho torna a dir una altra vegada— la subcontractació i la precarietat tenen molta relació amb la sinistralitat.

La Inspecció de Treball, dintre dels recursos que té —que possiblement encara són escassos—, va fent la seva feina, eh? Però cada vegada són més els casos que arriben a la fiscalia. Això vol dir que possiblement..., que, encara que la Inspecció de Treball faci la seva feina, les multes que es posen a les empreses encara no són suficients. Estem parlant de persones que perden la vida quan van a guanyar-se-la, eh? Per nosaltres tots els morts són iguals, sigui quina sigui la seva causa.

I és en aquest sentit que impulsarem accions destinades a promoure la consciència i la solidaritat en aquests temes. Els sindicats —avui sortia a la premsa— també tenen les seves propostes. I la pregunta, en concret,

és que ens expliqués quines són les mesures que està desenvolupant el seu departament per poder combatre aquesta situació.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. La consellera de Treball, senyora Serna, té la paraula per replicar.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna i Calvo)

Senyor president... Senyora diputada, és cert, eh?, que els accidents mortals..., i sobretot l'últim dia, gairebé aquesta setmana, en tenim quatre, aquest matí un altre de mortal..., és molt preocupant, eh? És molt preocupant, i ens preocupa això. I també ens preocupa que les dades de malalties professionals, en comptes de pujar, baixin. Això vol dir que tenim un problema en els nostres centres de treball i amb la salut dels treballadors i treballadores.

Com sap, la lluita contra la sinistralitat és una prioritat del Govern. Serem inflexibles dins de les nostres responsabilitats. Com vostè sap, en matèria de seguretat i salut, el Govern té unes responsabilitats, que són la promoció, sensibilització i la vigilància i control. El dret de garantir la vida de les persones correspon a les empreses, més si volen ser competitives.

Les dades de sinistralitat són dolentes l'últim any, però hem de dir que els últims anys han baixat un 30 per cent; ha disminuït la sinistralitat. Com saben, hem actuat, estem actuant i continuarem actuant. Avui, just avui, fa un any que es va aprovar el Pla de govern de prevenció de riscos laborals fins al 2008, pla de govern que va sortir del marc de l'acord estratègic, que es va consensuar amb els agents socials i va aprovar el primer Pla de govern de prevenció dels riscos laborals. Estem executant totes les mesures que diu aquest pla de govern. Hem incrementat les inspeccions de treball, les hem incrementat respecte a les empreses de més sinistralitat i hem estat la primera comunitat autònoma que, per evitar les mancances de la Inspecció de Treball, hem habilitat cinquanta tècnics que fan tasques d'inspecció.

Però seguirem actuant. Seguirem actuant, i en aquest sentit hem de dir que tenim instruments nous, eh? El Govern, aquest Govern, el 5 de desembre va aprovar un acord, que també va sortir dins de l'acord estratègic, per la contractació pública, les necessitats d'uns requeriments mínims en matèria de prevenció de riscos laborals d'aquestes empreses i evitar la subcontractació en cadena.

Tenim un altre instrument, que és la Llei de la subcontractació, que, com vostè molt bé sap, entrarà en vigor a l'abril, i a partir d'aquí posarem en marxa aquestes mesures. Incrementarem les inspeccions, sobretot en aquests sectors relacionats amb la precarietat...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Treball

President, un moment...

El vicepresident primer

...ha acabat el seu temps.

La consellera de Treball

...i finalment tindrem un nou estatut, amb nous instruments.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

————— Pregunta al Govern sobre les mesures previstes amb relació a la sobreocupació dels habitatges de lloguer (tram. 310-00019/08)

La següent pregunta, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la formula l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran i Arrué

Sí. Aquesta pregunta l'adreço al Govern perquè fa uns dies es van succeir una sèrie de mobilitzacions al barri de la Salut de Badalona, on es posava sobre clar avís l'Administració d'un problema que va en augment a Catalunya: la sobreocupació d'habitatges. A Badalona en concret hi ha detectats, pel cap baix, fins a 176 pisos dels anomenats «pastera», que vostè sap que són aquells pisos que ocupen més persones que les que haurien d'ocupar per aconseguir que hi hagi una ocupació òptima i adequada.

Els problemes que genera la sobreocupació de pisos són molt deterioradors de la normal convivència entre veïns: sorolls, manca d'higiene, de convivència... De fet, el fet detonant de les mobilitzacions va ser quan es van embussar les canonades d'un habitatge i es van rebentar al pis de baix. Imagini's, senyor conseller, que això passés a casa seva o a qualsevol dels diputats que som aquí, quin seria el nostre grau d'indignació.

Malgrat això, vull destacar que les mobilitzacions van ser responsables per part d'uns veïns que amb raó estaven indignats i que, sobretot, es van centrar a criticar la conducta d'uns inquilins d'aquests habitatges, i no en el seu origen com a persones immigrades, i això és molt important de cara a garantir la convivència al nostre país.

La no-regulació d'aquest problema, que provoca el deteriorament d'aquesta convivència, afecta també la pèrdua de confiança dels ciutadans en l'Administració i, òbviament, vulnera els drets de les persones que ocupen aquests habitatges, sobretot el de les persones immigrades obligades a viure en aquestes circumstàncies per xarxes informals d'acollida.

Davant d'aquesta greu situació, quines mesures urgents pensa prendre el Govern de la Generalitat per evitar la pràctica de sobreocupació d'habitatges i per fomentar la millora de la convivència en els barris i ciutats de Catalunya?

El president

L'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Senyor president... Senyor diputat, la sobreocupació d'habitatges de fet és un fenomen certament recent en el nostre país; va començar essencialment en la Ciutat Vella, a la ciutat de Barcelona, fa un període relativament curt. Primer eren casos que podríem dir-ne esporàdics, i evidentment es van anar estenent a altres punts de la ciutat de Barcelona, i posteriorment ha passat a altres localitats, entre elles la ciutat de Badalona.

Està clar que és evident que avui, per tant, tenim ja un problema important, nombrós, i davant d'aquest fenomen hem d'intentar fer dues coses: en primer lloc, analitzar quines causes té i, a partir d'aquí, quines mesures hem de prendre. Hem de veure que les causes que el provoquen..., és evident que ningú vol viure en un infrahabitatge o un habitatge indigne, si no és perquè no té una altra alternativa. Per tant, vol dir que hem de trobar, hem d'analitzar en primer lloc què definim com a infrahabitatge o com a habitatge sobreocupat, no en els casos que provenen de raons de caràcter familiar, sinó aquells casos on, en molts casos, s'ha fet, s'ha produït una especulació excessiva, en aquest cas de l'habitatge concret, limitant-lo i partint-lo en diferents trossos, de tal manera que el que s'ha fet, evidentment, és amuntegar les persones i atemptar contra els seus drets.

És evident, per tant, que aquest és l'origen del problema, i per tant l'hem de resoldre no solament partint de definir una ràtio de metres quadrats, sinó, alhora, d'intentar evitar que es produeixi aquest comerç il·legal de fraccions d'habitatge. Fins ara, el Decret de mínims d'habitabilitat vigent només recomana ràtios d'ocupació, no els ordena, i per tant hem d'anar a la modificació. La modificació d'aquest decret ha d'anar lligada a la definició del que és la sobreocupació, i la sobreocupació queda plenament i clarament definida en el Projecte de llei de dret a l'habitatge, que està justament en tràmit parlamentari.

Alguns ajuntaments –i crec que en aquest sentit tindran tot el nostre suport– han estat optant per la via de les ordenances municipals, que van molt més en la línia, com vostè assenyalava molt encertadament, dels temes de salubritat i higiene que no pas els temes de definició de mínim espai vital, perquè aquest, hi insisteixo, no és un caràcter determinant i conclusiu, sinó un caràcter merament orientatiu.

Per tant, en aquest sentit prendrem totes aquelles mesures de confluència, d'acord amb els municipis en què això es vagi produint, a l'espera de poder desenvolupar un decret suficient, amb el desenvolupament del projec-

te de llei que defineix molt clarament en quins termes es produeix la sobreocupació...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...i en quins –perdó, senyor president– termes també es tipifica la infracció per sobreocupació.

Moltes gràcies.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertran i Arrué

Gràcies, senyor president; gràcies, conseller. M'ha agradat la resposta que ens dona, perquè és evident que vostès tenen previst a la llei sobre el dret a l'habitatge aquestes mesures per regular la sobreocupació. Jo el que li demanaria, en nom del meu Grup d'Esquerra Republicana, és que sigui urgent –urgent– l'aprovació d'aquesta llei pel dret a l'habitatge; que els ajuntaments tinguin aprovada aquesta llei, perquè puguin, a partir d'aquí, implementar les ordenances que puguin desplegar-la, que puguin desenvolupar-la...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bertran i Arrué

...i, sobretot, que sigui fàcil l'accessibilitat dels veïns a l'Administració, perquè quan es produeixi qualsevol d'aquests problemes ràpidament hi hagi una intervenció i no hi hagi una desatenció, com potser a vegades ha pogut, en algun moment, sentir algun dels veïns afectats.

Gràcies.

El president

El senyor Domingo, en nom del Grup Mixt...

Pregunta al Govern sobre la contractació de serveis privats de seguretat en les urbanitzacions allunyades dels nuclis urbans (tram. 310-00022/08)

...té la paraula per formular la següent pregunta.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. «No se trata de sustituir un cuerpo por otro, sino de aumentar el número de agentes»; estas son palabras del alcalde socialista de Olivella, municipio del Garraf que está pendiente del despliegue. En los últimos tiempos, la existencia de robos violentos está llevando a muchos grupos de vecinos a movilizarse –esto sí que son movilizaciones–, a plantearse la contratación de servicios de vigilancia privada para garantizar la seguridad de las viviendas; instalar sistemas de pro-

tección estática, como cámaras de vigilancia; se constityen patrullas de vecinos que salen en coche por las noches para sentirse más seguros; asimismo, también se está incrementando levemente la venta de armas y la licencia de armas.

Es evidente la sensación de inseguridad en estos momentos en Cataluña. De hecho, la inseguridad es el principal problema, por encima del acceso a la vivienda, para el 22,3 por ciento de los barceloneses. Y lamentablemente no estamos ante un problema de percepción ciudadana, sino ante una realidad tangible. Una gran mayoría de ciudadanos conoce o tiene referencia de alguien que ha sido objeto de un asalto.

¿Qué piensa hacer el Govern para corregir esta situación?

El president

L'honorable conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és impossible que en dos minuts li digui què pensem fer. Vam tenir una compareixença que va durar quatre hores, on li vaig explicar el que pensàvem fer, eh?

De totes maneres, el que li vull dir és que aquesta percepció que hi han molts grups de ciutadans i ciutadanes que estan fent patrulles no és veritat. Hi han alguns grups, i pocs.

I en concret, a la pregunta que vostè fa –què pensem de la seguretat privada?, la que ha formulat per escrit–, dir-li que l'espai públic i la via pública no són competència de la seguretat privada. Vull dir que, en tot cas, és a la Llei de seguretat privada del 92 on s'estableix en quins supòsits i amb quins requisits es pot constituir seguretat privada.

El president

Senyor Domingo, pot repreguntar.

El Sr. Domingo Domingo

Efectivamente, me alegra de que no deje el espacio del público, el espacio de la calle, a la seguridad privada, puesto que esta es la obligación del estado moderno, el estado de derecho moderno, que es garantizar las libertades y los derechos, y asegurar la seguridad ciudadana.

Esa no es la percepción, como he dicho, que existe en estos momentos, y consideramos conveniente que una de las vías, además de no dejarle este espacio a la seguridad privada, sería reconsiderar el despliegue. Estamos ante un supuesto en que faltan agentes; a eso se estaba refiriendo el alcalde de Olivella. Por eso, precisamente porque faltan agentes, es necesario que se incremente su número. Y le exhorto a que en la próxima Junta de Seguridad, que se celebrará el próximo día 5 de marzo, además de establecer un protocolo de coordinación con el Ministerio del Interior, también se establezca la

necesidad de solicitar un mayor número de policías, de cuerpos y fuerzas de seguridad del Estado, para paliar el déficit policial.

Usted ha dicho, *conseller*, y le he oído decir en alguna ocasión que un cuerpo policial no se improvisa, y a veces parece que es la improvisación la que preside determinada gestión. Nosotros, no le quepa la menor duda que no cuestionamos su ideología para gestionar...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...el Departamento de Interior, pero sí tendremos que cuestionar su gestión si no acierta las medidas.

El president

El senyor Saura té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

En primer lloc dir-li, senyor diputat, que en el cas d'Olivella no hi ha desplegament de Mossos d'Esquadra, eh? Dir-li que on s'han desplegat els Mossos d'Esquadra hi ha més agents que mai. L'altre dia vaig tenir l'oportunitat de fer una roda de premsa amb l'alcalde de Sant Cugat, on d'una banda deia que tenia un 5 per cent de mossos d'esquadra menys, però d'altra banda deia que *mai* Sant Cugat havia tingut tanta policia com ara. I això passa a tot arreu on hi ha el desplegament. Per tant, on hi ha desplegament hi ha més presència policial que mai. Mai abans n'hi havia hagut tanta.

I, d'altra banda, precisament gent d'Olivella m'ha trucat demanant-me el desplegament dels Mossos d'Esquadra. El desplegament està previst que s'acabi el 2008, per un acord que van prendre el Govern del Partit Popular i el Govern de Convergència i Unió; farem aquest acord. I vam acordar el setembre de l'any passat a la Junta de Seguretat d'ampliar-ho en tres mil mossos d'esquadra més, per tal que, en definitiva, la presència policial a Catalunya sigui una presència que assegurí una seguretat que..., hi insisteixo, la realitat és diferent de la percepció.

I quan dic això no estic fent cofoisme. Cal lluitar contra la percepció de tenir la gent fent operacions especials perquè no passin alguns dels fets que estan passant. Però avui la realitat de la delinqüència a Catalunya és menor, no només que a la resta de l'estat espanyol, sinó en comparació amb qualsevol país de la Unió Europea.

Res més, i moltes gràcies.

El president

La senyora Carme Mejías, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya...

Pregunta al Govern sobre la legalització com a associacions juvenils de les bandes de joves llatinoamericans (tram. 310-00023/08)

...pot formular la següent pregunta.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Fa uns mesos, i a instància d'un treball fet per l'Ajuntament de Barcelona, es va iniciar un procés de legalització de les anomenades «organitzacions juvenils» o «bandes llatines» com a organitzacions socioculturals.

Ens agradaria saber exactament què implica aquest reconeixement, des del punt de vista social i legal, atès que ells mateixos han manifestat certes reticències i han evitat sol·licitar subvencions..., per tal de no tenir clar quins els objectius d'aquestes organitzacions.

Gràcies.

El president

L'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia, pot respondre.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Senyor president... Senyora diputada, l'única cosa que podem dir-li des del Departament de Justícia és que, efectivament, hi ha una d'aquestes associacions que ha estat registrada amb el nom d'Organización Cultural de Reyes y Reinas Latinos de Cataluña i que, pel fet de ser registrada, coneguda, pública, no té cap obligació de demanar cap subvenció a cap organisme públic –només faltaria!

El president

La senyora Mejías pot repreguntar.

La Sra. Mejías Sánchez

Bé, jo crec que aquesta resposta mereixia allargar-se en les argumentacions, no? Sabem que aquest procés ha estat difícil, que té al darrere tot un projecte i que a hores d'ara sembla que tan sols dos-cents joves s'han integrat en aquestes organitzacions, que majoritàriament són noies, i que han manifestat explícitament la dificultat d'integrar els nois, per tal de fer-los sortir de la marginalitat. A ningú se li escapa que aquestes organitzacions han tingut connotacions delictives.

Alguns dels membres dels cossos de seguretat han manifestat la reticència a legalitzar aquestes organitzacions i la necessitat de mantenir un control sobre les seves activitats, per tal d'evitar qualsevol conflicte de convivència que havien protagonitzat en el passat, evitar actes incívics que s'havien produït a la ciutat o l'ús exclouent de l'espai públic que també es produïa a la ciutat.

Ateses aquestes situacions i la divisió interna que hi ha entre els membres de les organitzacions, quines garanties es té que això serà així, que se'ls mantindrà fora de

la marginalitat, que hi haurà un control i que, per tant, evitem tenir situacions que hem patit en el passat?

Gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Justícia

Gràcies, senyor president. Em sembla que volem exercir sobre aquestes associacions en concret un control que ni està permès, ni està autoritzat, ni l'acceptaríem sobre altres associacions. És evident que si hi ha persones que, a títol individual o a títol col·lectiu, delinqueixen, doncs, la policia s'encarregarà d'actuar sobre elles i la justícia determinarà quin delictes els imputa i quina pena els imposa, però formin part d'aquesta associació o de qualsevol de les 52.000 associacions de tota índole i amb els objectius més diversos que hi ha a Catalunya.

La Constitució diu explícitament que es prohibeixen les associacions secretes. Per tant, seria molt més recriminable i perseguible que hi haguessin organitzacions d'aquesta índole però que fossin secretes i no estiguessin publicades i correctament registrades. La Constitució també diu que s'han d'inscriure obligatòriament, en el moment que es legalitzen, en un registre i que aquest registre és públic i que hi han unes persones que assumeixen la responsabilitat del que fa aquella associació com a associació i com a agrupació de persones, i esdevenen en aquell moment persona jurídica.

Per tant, això és el que succeeix amb aquesta associació i amb totes les altres associacions, que no crec que vostè ens estigui demanant que fem un control explícit de tots els components de les 52.000 associacions, per veure si algú delinqueix i, en base que una ha delinquit, criminalitzem el conjunt de l'associacionisme.

Per tant, és veritat que aquesta és una associació que el Consell de Joves, que l'Ajuntament de Barcelona, que l'Associació pro Drets Humans han potenciat i afavorit que s'agrupessin i fessin activitat festiva i lúdica, i permeti'm que li recordi que només poden ser dissoltes o suspeses les associacions per una resolució judicial...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

...motivada. És a dir, ha de ser una autoritat judicial, i no pas una autoritat política, qui determini que una associació no pot existir. Per tant, no se li pot imposar cap autoritat política, ni molt menys aquesta cambra.

El president

La senyora Núria Segú, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi...

Pregunta al Govern sobre l'objectiu del Departament de Salut pel que fa a la regulació de l'exercici de determinades teràpies naturals (tram. 310-00024/08)

...tanca el torn de preguntes.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, tot sovint se'ns retreu als polítics, i fins i tot als governs, que vivim, que viuen allunyats de les preocupacions, de les necessitats dels ciutadans i de les ciutadanes; que viuen, en definitiva, allunyats del dia a dia i de la realitat. Doncs bé, vostè, senyora consellera, i el Govern de què forma part estan demostrant que això no és així. I un clar exemple del que dic és el Decret pel qual es regulen les condicions per a l'exercici de determinades teràpies naturals.

Així, vostè, senyora consellera, lluny d'amagar el cap sota l'ala i d'adoptar postures d'estruç, fa l'aposta de reconèixer una realitat, que és l'ús cada vegada més freqüent de teràpies naturals, de medicines no convencionals, de medicines alternatives, que fan els nostres ciutadans i ciutadanes. Estem parlant que al voltant del 30 per cent de la població de Catalunya, alguna vegada, al llarg de la seva vida, en fa ús. La realitat, doncs, és que existeix un augment continu en la quantitat i en la diversitat tant de l'oferta com de la demanda en aquest camp, i és, de ben cert, també un exercici de responsabilitat per part del Govern de Catalunya treballar –i de fet aquest Decret ho fa– per donar informació i generar seguretat a la ciutadania en aquest àmbit, i cal fer-ho, pensem nosaltres, com s'ha fet, des de la prudència. En regular els diferents requisits i la formació per a l'exercici d'aquestes teràpies naturals, estem parlant de quelcom que no és menor; estem parlant de regular 3.500 establiments, uns 500 practicants i 60 escoles en l'àmbit català.

I per acabar, senyora consellera, també volíem reconèixer-li el fet que amb aquesta mesura Catalunya és pionera a Europa a introduir mesures d'aquest tipus, i seguir també recomanacions de caràcter internacional.

Dit això, senyora consellera, el nostre Grup li volia demanar que aprofundís en l'objectiu, per part del Departament de Salut, per a la regulació de l'exercici de determinades teràpies naturals.

Moltes gràcies.

El president

La honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli, té la paraula.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, nosaltres el que varem fer és donar compliment a un sentiment unànim d'aquest Parlament de l'any 99, on se li demanava al Govern en aquell moment que regulés les teràpies naturals, i també de fer efecte i de posar amb valor ètic, si vostè m'ho permet, les recomanacions del Comitè de Bioètica sobre teràpies no convencionals, elabo-

rat el febrer del 2002. Per tant, nosaltres fem allò que l'Organització Mundial de la Salut i el Parlament i el Consell d'Europa deien als estats i les regions europees: regulin vostès quelcom d'ús cada vegada més comú.

L'objectiu és únic, com sempre, senyora diputada: garantir la qualitat i la seguretat als ciutadans que trien una teràpia natural, majoritàriament complementària a les que anomenem «teràpies convencionals». Durant més de dos anys varem estar treballant buscant un consens, que ha estat, en contra del que deia abans el diputat senyor Sancho, majoritari, absolutament majoritari, amb molta cautela.

Què fa, simplement, aquest decret? Regula els requisits d'acreditació del personal; en forma i n'avalua les competències; genera un seguit de criteris per a l'autorització dels centres de formació, així com també, per descomptat, els requisits estructurals d'equipaments i d'activitats dels centres on s'exerceixen determinades teràpies naturals, que són: acupuntura, criteri naturista i teràpia i tècniques manuals. També fem alguna altra qüestió importantíssima, precisament, i per això hem arribat a un acord amb la major part de col·legis professionals sanitaris: és tenir instruments legals per lluitar contra l'intrusisme, delimitar què pot fer un pràctic i què no pot fer un pràctic.

Per tant, a partir d'ara, que ha entrat en vigor i en el temps reglamentari, que així ho diu en les seves discussions addicionals, quan un ciutadà de Catalunya vagi a un centre de teràpia natural, si troba a la porta un cartell que diu «Generalitat de Catalunya» sabrà que ha passat pels requeriments mínims, perquè hi ha seguretat de la formació, de les competències, els requeriments dels centres. Fins ara..., estem en un món alegal, si vostès m'ho permeten. El Ministeri d'Hisenda ens diu que tres-cents mil...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...tres... –sí, només una xifra, si m'ho permet, senyor president–, tres-cents mil persones paguen a Hisenda sota l'epígraf de professionals parasanitaris.

Per tant, nosaltres el que estem fent és exercir la política per donar seguretat i garanties de qualitat als ciutadans.

El president

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei de l'Agència Catalana de Turisme.

Projecte de Llei de l'Agència Catalana de Turisme (debat de totalitat) (tram. 200-00004/08)

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Josep Hugué, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa. Té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem avui a la cambra el Projecte d'Agència Catalana de Turisme. Aquest projecte té per objectiu un nou ens de promoció, i aquest objectiu va estar ja marcat en l'anterior legislatura, i de fet el Govern anterior va fer l'aprovació de la proposta de projecte el maig del 2006. De fet, la finalització ràpida de la legislatura va provocar que decaigués precisament aquesta proposta.

En tot cas, d'on ve, aquesta proposta? Ve de la petició unànime del sector empresarial; de fet, en el II Congrés de Turisme de Catalunya, el desembre del 2004, que jo mateix vaig tenir l'honor de clausurar, era una de les conclusions d'aquest Congrés. Hi ha també la Convenció de turisme de les cambres, del desembre del 2006, que torna a reclamar la creació d'aquest organisme. S'aprova el pla estratègic a inicis de l'any passat, 2006, Pla estratègic de turisme de Catalunya, consensuat amb el sector, on precisament es defineixen deu objectius, deu programes d'acció i quaranta-vuit accions estratègiques, i en el quart programa d'aquest pla estratègic, acció tercera, s'anuncia dient que cal crear l'Agència Catalana de Turisme.

Com ha anat fins ara el procediment? Breument, hi ha una creació de comissió de treball el juliol del 2004. El setembre del 2004, l'honorable conseller Pere Esteve presenta l'estructura bàsica de la nova agència. Del gener al maig del 2005, s'elabora una documentació jurídica bàsica; es presenta a l'aprovació del Comitè Executiu i Consell General de Turisme de Catalunya, on ha participat tot el sector empresarial. Del setembre al desembre del 2005 se'n redacta l'avantprojecte, es fan les consultes pertinents. I, finalment, el gener de l'any passat és quan el Comitè Executiu de Turisme de Catalunya, per pràctica unanimitat, aprova la proposta de la nova agència. Després, ja al final de legislatura, hi ha aquest parèntesi, i ara, avui, finalment, tenim l'honor de portar a la taula, a la Mesa d'aquest..., en fi, a la cambra, al Ple de la cambra, aquest projecte.

Aquesta agència té per finalitat donar un pas endavant amb relació a l'anterior etapa, que ha presidit el Consorci Turisme de Catalunya, que era un organisme públic, exclusivament públic, tot i que tenia òrgans de consulta oberta a l'empresariat. Passem a un nou model d'èxit que clarament ha demostrat, en el cas d'organismes com Turisme de Barcelona i altres d'internacionals..., un model de coresponsabilització i cofinançament entre sector públic i sector privat.

De fet, el sector públic, nosaltres entenem –i aquesta és una de les conclusions del pla estratègic– que ha de prioritzar la seva intervenció a valoritzar el patrimoni del país. Aquestes són les pràctiques habituals de les destinacions madures a Europa –de França, d'Itàlia, estem parlant d'Alemanya o d'Escòcia–, on l'Administració el que fa és invertir a valoritzar aquest patrimoni, que va des del patrimoni natural, passant pel patrimoni agroalimentari, gastronòmic, històric, cultural, fins i tot mític..., com eines de valorització turística del territori. Aquesta és la tasca fonamental.

La promoció, com que a la vegada és promoció de país i promoció de negoci, s'entén que s'ha de fer de forma conjunta i implicar-hi –que això és l'altra novetat–, per primera vegada, implicar-hi no només aquells sectors estrictament o literalment vinculats al que s'entén com a negoci turístic –podríem parlar de l'hostaleria–, sinó tots aquells sectors econòmics que de forma derivada són arrossegats pel turisme i, per tant, d'alguna manera, creixen gràcies al turisme.

L'any passat, l'Observatori de Turisme de Catalunya va tenir ocasió de publicar i publicitar el que es va anomenar el primer Compte satèl·lit del turisme a Catalunya. I aquest compte satèl·lit marcava clarament que només el 44 per cent de l'activitat econòmica es pot atribuir explícitament al sector de l'hostaleria, entenen hotels, restauració i transport, només el 44 per cent del moviment econòmic és atribuïble a aquest sector; la resta, quasi 60 per cent, el 56 per cent, són altres sectors: el comerç, l'agricultura, el tèxtil, etcètera. Per tant, es tracta que aquests sectors de què el turisme fa de tractor també s'involucrin en el cofinançament, en la coparticipació en les polítiques de promoció. Aquesta és la línia que seguim i seguirem i que aquest instrument de l'agència ens permetrà.

Per tant, els objectius de l'agència són posicionar Catalunya com una marca turística reconeguda i identificada pels seus valors específics; promoure una oferta adaptada a les necessitats dels turistes actuals i potencials; incentivar les relacions transversals i intersectorials –públic - públic, públic - privat i privat - privat–, per tal d'assegurar la màxima integració d'objectius i la consegüent optimització dels recursos; prioritzar els segments i mercats prioritaris, atenent els nostres interessos socials, econòmics i territorials; orientar la promoció en la línia que marca el pla estratègic, amb els criteris inspiradors del pla estratègic d'un turisme sostenible; optimitzar les accions de promoció des de la perspectiva de la recerca de l'eficiència; cercar la màxima notorietat en l'acció de comunicació i publicitat; facilitar al conjunt dels operadors informació de mercat i comercial i assistència tècnica adequada; fer accions promocionals a diferents mercats emissors, atenent-ne la importància quantitativa i qualitativa; promocionar els productes i serveis i aquells mercats i territoris que afavoreixin l'equilibri territorial, socioeconòmic i mediambiental de Catalunya.

Tot això són els objectius de l'agència. Amb unes funcions clares, que són: planificar, executar, coordinar i impulsar les accions de promoció de l'activitat turística a Catalunya, per tant aquesta competència que ens reconeix el nou Estatut clarament, competència exclusiva en turisme; fomentar les relacions entre administracions en matèria de promoció –hi ha una funció de lideratge de la promoció del turisme a Catalunya de les diverses promocions que es fan des d'altres consorcis locals o supralocals–; impulsar la comercialització de productes i serveis turístics de Catalunya; cooperar amb iniciatives públiques i privades que persegueixin aquestes finalitats; informar i difondre els productes turístics de Catalunya, i impulsar, des de la perspectiva promocional, la creació i millora de recursos, productes i serveis turís-

tics i cooperar en iniciatives públiques i privades que ho persegueixin.

Per tant, ha de ser un instrument al servei de la captació d'aquest turisme que volem que continuï fent de Catalunya la primera destinació a dintre l'Estat espanyol, la primera destinació territorial d'Europa, però amb un model de sostenibilitat basat en un turisme desestacionalitzat. De fet, totes les dades últimes confirmen que anem en la bona direcció; els creixements màxims es produeixen en el que abans anomenàvem «temporades baixes», i ara ja no es poden dir, o cada cop menys, «temporada baixa». Ara mateix hem tingut ocasió..., encara estem en ple Congrés del 3GSM, congrés de telefonia mòbil que ha portat seixanta mil persones a l'entorn barceloní en ple mes de febrer, que és dels més dolents, dels més dolents. Per tant, vol dir que les xifres d'enguany segur que encara seran més bones que l'any anterior quant a desestacionalització.

Per tant, estem anant en una línia d'atracció turística basada en un turisme especialitzat, de negocis, de congressos, de gastronomia; certificacions de municipis amb turisme familiar, amb turisme esportiu, ho estem fent, i a la vegada en la identitat. No ens enganyem, en un món global, el turisme és una dels vessants del que podríem anomenar «economia de la identitat», aquella que es basa en les denominacions d'origen, sigui turisme, sigui agroalimentari, sigui artesanía, sigui indústries culturals.

Per tant, estem clarament..., com un instrument de promoció d'aquest model de turisme, per tal que a Catalunya, sense perdre els nivells d'atracció que té, faci una evolució cap a un turisme madur, un turisme basat en l'atractivitat del país i no tant depengui de factors climàtics.

Aquesta agència s'estructurarà en un consell general, que és l'òrgan de participació, amb funcions de consulta, debat i proposta, amb una àmplia representació sectorial: Generalitat, Administració local, Consell de Cambres, sector turístic, agents socials i sectors econòmics interessats, amb la presidència del conseller que li competeixi; un consell de direcció que és el primer òrgan executiu, màxim nivell decisor, on hi ha una representació ponderada en funció de la tipologia de l'estament: Generalitat, Administració local, Consell de Cambres, sector turístic i sector econòmic interessat, i, finalment, la direcció nomenada per la conselleria, que exerceix les funcions directives i gerencials. De fet, estem davant d'un model de participació que amplia fins i tot el que era fins ara la participació en el marc del consorci anterior.

L'agència es basa en principis de cogestió i cofinançament, ho repeteixo, com a conclusió; se situa en la línia de les entitats líders del món en promoció turística, i és una proposta generosa amb els sectors involucrats. Ho deia fa un moment. De fet, tenim un consell general on hi ha les mateixes representacions que fins ara ampliades, s'obre el Consell General a la participació dels sectors vinculats directament o indirectament al turisme, també al món dels tècnics turístics, també al món de les activitats de lleure, cada cop més importants a l'hora

de l'atractivitat turística. Per tant, s'obre el ventall de participació al Consell General.

I també en el Consell de Direcció es dona accés no només institucional a les cambres de comerç com a organisme que agrupa tot l'empresariat, sinó a tots aquells sectors que vinculats directament al turisme poden ajudar a cofinançar-lo. És evident, quan feia cita abans del compte satèl·lit, com veïem, que estem parlant de sectors que acaba sent molt important per als seus resultats el fet que hi hagi turisme o no a Catalunya, des del món financer, la banca, fins al món de les begudes, fins al món de l'alimentació, fins al món del comerç tèxtil, fins al món de les autopistes, eh?, bona part del negoci de les quals depèn totalment que aquest país tingui turistes, turistes que vinguin en cotxe, està clar. Per tant, aquests sectors els hem i volen involucrar-se en un procés de cofinançament de la promoció turística a Catalunya, i seria un error, amb una visió possiblement gremial, no deixar, no donar l'oportunitat de participar en aquesta promoció aquests sectors.

Les properes passes, després de la presa en consideració d'avui i la futura —espero— aprovació de la llei quan acabi el seu pas parlamentari, seran el desplegament reglamentari, que ha de permetre definir amb precisió el model de relació i participació en més detall.

I en el transcurs parlamentari estic convençut que els diversos grups poden encara millorar en alguns aspectes, algunes esmenes que es puguin fer, consensuades, alguns elements que hagin pogut quedar, diguem-ne, obsolets des de la seva redacció a avui dia. És evident, per exemple, que alguna menció s'haurà de fer, perquè aquesta llei, el projecte està fabricat abans del nou Estatut..., en aquests moments alguna referència s'haurà de fer al nou marc competencial, que varia poc, però varia, eh?, i, per tant, alguna referència al nou marc competencial s'haurà de fer, si més no en el pròleg.

Per tant, jo ja aviso que simplement per qüestions d'urgència no vam voler retocar la llei, perquè s'hauria hagut de continuar..., de fer el procés un altre cop, burocràtic, que l'hauria retardat, i hi havia pressa. Per tant, hem entrat la llei com estava, com estava consensuada, i en el tràmit parlamentari, espero que la seva activitat com a parlamentaris ens permetrà, des del consens, doncs, arribar a un gran acord per a aquesta agència, que, hi insisteixo, té el consens majoritari, per no dir unànime, pràcticament —si parlem en nom de les cambres com a principal instrument de representació, llavors ja sí que és unànime—, de gestió de la promoció turística d'aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. A aquest projecte de llei no s'hi han presentat esmenes a la totalitat; per tant, correspon ara fixar posició als grups parlamentaris.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el diputat il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, senyors i senyores diputats..., bé, ja sap d'entrada que el Grup de Convergència i Unió no ha presentat esmena a la totalitat, estrictament per un exercici de coherència; una coherència que en aquest cas sí que podem remuntar amb tota la tranquil·litat del món a l'any 2003. El febrer del 2003 nosaltres vam presentar una llei que perseguia un objectiu semblant a aquest: constituir un ens de promoció del turisme a Catalunya. Per tant, per la mateixa coherència que vam actuar l'any 2003, ara continuem actuant. Aquí hi ha una llei amb un principi, amb una intenció, amb una voluntat al voltant de constituir un ens que compartim, i, per tant, no hi presentem esmena a la totalitat. Ho dic, perquè tot sovint se'ns tendeix a acusar de negatius, eh?, aquesta història mig pessimista que arrosseguem, de revengistes... Escolti, no, per coherència no presentem esmena a la totalitat.

Vostè, senyor conseller, planteja un to un pèl triomfalista, i jo ho entenc, jo no sóc conseller, no he estat conseller, no sé si ho seré mai. Però, en tot cas, vostè ara ve aquí, presenta una llei del seu departament, i jo entenc que això el deu satisfer i fa un to triomfalista.

Però, clar, vostè es deixa d'explicar una cosa. Retrocedeix a la història, i ja ha retrocedit una mica, eh?, i ho ha cenyit més o menys tot al voltant de la llei que va empènyer el bipartit, perquè a vostès els havien fet fora, el bipartit, el maig del 2006.

Però no retrocedeix massa, conseller. Llavors, clar, la pregunta que li vull fer és: què ha passat durant quatre anys? Això vostè ho ha obviat, no? Seria bo conèixer-ho; és bo d'aturar-nos un moment i dir: «Escolta, què ha passat durant quatre anys...», perquè això, que ara hi ha pressa, deia vostè, resulti que hagi estat quatre anys aturat?

Fem una mica d'història. Fa quatre anys en aquest Parlament, dia 18 de febrer de l'any 2003, s'accepta a tràmit una llei que es diu Llei de l'Agència de Catalunya de Turisme. Quatre anys més tard, és avui, 14 de febrer del 2007, quatre anys més tard, pràcticament quatre anys més tard, acceptarem a tràmit, i no hi ha esmena a la totalitat, aquesta llei.

Què ha passat durant aquests quatre anys? Res, fonamentalment que no s'ha fet la feina, perquè ara hi ha pressa, no? Però sobretot perquè va passar una cosa –i cal no oblidar-la– el 25 de juny de 2003. El 25 de juny del 2003 tres partits d'aquesta cambra –Partit Socialista de Catalunya, Esquerra Republicana i Iniciativa– van presentar un dictamen al Consell Consultiu. Els sona això? Els sona això de presentar dictàmens al Consell Consultiu?

Ho dic, perquè, clar, es presenta un dictamen al Consell Consultiu sota el paraigua d'aquests tres partits que al·lega que la disposició transitòria primera no s'ajusta a la legalitat i que al·lega també que l'article 13.1.f no s'ajusta a la legalitat. Curiosament ens trobem la mateixa disposició transitòria escrita en la llei que ara se sotmet a inici de procés, per entendre'ns, *curiosament*. I respecte a l'article 13.1.f, que era un article que amb relació a això que tant el preocupa a vostè i que a nosal-

tres també ens preocupa, que era: «Condicionar els imports de les sancions econòmiques del món del turisme a l'activitat pròpia de l'agència»..., vostès ho porten al Consultiu tot esperant allò que es pugui dictaminar fora de la legalitat.

I curiosament, el dictamen del Consultiu de l'època que vostès van reclamar, el 22 de juliol del 2003, acaba amb una conclusió aclaparadora, senzillament diu: «El Projecte de llei de l'Agència Catalunya de Turisme i les esmenes reservades per defensar en el Ple són constitucionals.» I qui ho va portar al Consultiu van ser vostès tres, el tripartit de l'oposició d'aleshores.

És clar, ho dic perquè això em sona, perquè fa un ple, un ple enrere, hi ha una diputada de Convergència i Unió que es diu Meritxell Borràs, que a més a més és candidata a l'Ajuntament de l'Hospitalet, a la qual es va acusar de filibusterisme polític, perquè amb relació a una llei, que era la Llei del Consell de Relacions Laborals, vostès deien que si ho havien portat al Consell Consultiu, que si no... Escoltin, aquella llei no va prosperar, perquè vostès van acabar la legislatura abans d'hora i van haver de convocar eleccions. Tan senzill com això.

Home, i seria bo –seria bo– que, si algú resulta que no pot acabar una legislatura, no acusi un altre de filibusterisme, quan resulta que el 2003, quatre anys més tard!, ara, quatre anys més tard!, senyor conseller..., retrocedim al 2003, quatre anys, quatre anys han passat!

I si volen ens hi podem entretenir una mica, perquè ho vaig fer jo d'entrada..., i disculpi, que no hi té res a veure ara, eh?, el que li diré. Això de «filibusterisme» és una paraula que al carrer ningú la fa servir. I jo, francament, vaig entrar el 2003 com a diputat i no sabia què volia dir molt bé, molt bé «filibusterisme». Bé, vaig agafar el diccionari, ho vaig mirar i, efectivament, «filibusterisme» vol dir, a la pràctica, el concepte que s'utilitza d'acord amb el diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans, que és, per entendre'ns, aquesta pràctica de dilatar i obstruir una dinàmica parlamentària, eh? Molt bé.

És curiós que en el diccionari d'en Pompeu Fabra, sap què diu, conseller? Sap què vol dir «filibuster»? Són els pirates; és la definició dels pirates del segle XVII que infestaven el mar de les Antilles. I és molt curiós, perquè, de «filibuster» –i vostè en deu ser un–, és molt curiós, encara en diu una cosa més, diu que són aquells que treballen per l'emancipació de les colònies espanyoles. Vostè deu ser un filibuster, no? O potser ho era, no?, de filibuster, el senyor Huguet, el conseller Huguet? Potser; no ho sé –no ho sé. D'acord amb la definició del Pompeu Fabra, potser ho és una mica.

Ho dic, perquè tota aquesta acusació que es va fer a la senyora Borràs no ve a tomb, no ve gens a tomb.

I vostè s'ha oblidat d'explicar-nos, estrictament, què ha passat durant aquests quatre anys de dilació. Si hi ha pressa, hi ha pressa.

Bé, en tot cas, amb relació a la llei, perquè és el que avui ens té aquí, sàpiga que no hem presentat cap esmena a la totalitat, però que vostè sap millor que jo, perquè li ho han fet saber, que s'han encès uns quants llums

vermells amb relació a aquest avantprojecte de llei. Ja li he dit que, per coherència, nosaltres no presentarem, ni hem presentat, esmena a la totalitat i que ens trobarà intentant resoldre, precisament, aquests punts flacs i aquests llums vermells que ara s'han encès.

Quins són? Els recursos econòmics. Escolti, conseller, menys retòrica i més fets, si és possible, perquè tota la llei de l'agència va emparada en la necessitat d'aixecar recursos econòmics. Deixi'm dir-li que, primer de tot, el primer que té una obligació amb relació a dotar econòmicament l'agència és el Govern de Catalunya, i els diners públics al món del turisme no han anat precisament al ritme que han anat els pressupostos de la Generalitat.

Li ho explico, senzillament. Increment del pressupost global de la Generalitat del 2003 al 2006: ha crescut, conseller, un 59 per cent. Sap quant ha crescut el del turisme? Divuit punts menys –divuit punts menys– que el global de la Generalitat, divuit punts menys; del 2003 al 2006, els mateixos quatre anys per què vostè ha passat molt, molt ràpid per sobre.

Curiosament durant aquests anys també sempre el pressupost de Turisme ha voltat..., algú pot considerar que és un miserable 0,1 per cent del total del pressupost de la Generalitat; Turisme ha tingut un 0,1 per cent, fins a l'any..., estic dient fins a l'any 2004. Ah!, i curiosament, 2005 i 2006 el percentatge sobre el total ha anat baixant, ha anat baixant sobre el total, és menys del 0,1

Per tant, si parlem de recursos parlem també de recursos públics i estiguem, com a mínim, a l'alçada del que veníem fent, no?

Una altra cosa que afecta els recursos econòmics, senyor conseller, pagar per tenir cadira. Home!, per pagar per tenir cadira, vostè sap, com a mínim..., i ho diu un òrgan ben neutre i ben objectiu, el Consell de Treball, Econòmic i Social. L'informe del Consell de Treball, Econòmic i Social, en el seu dictamen referent a aquesta llei, diu que, escoltin, a veure, atenció, perquè la sensació que la política turística es pot veure marcada pel fet que alguna empresa amb recursos econòmics compri una plaça..., disculpi l'expressió «compri», perquè la poso entre cometes, però finalment és: «...es compri una plaça i des d'aquí incideix i actua sobre la política turística del país...» Bé, en tot cas, genera unes sensacions i uns freds de peus importants. Això és un llum vermell clarament encès.

Recursos humans. Afecta la llei però no només la llei. Fixi's, l'any 2003 d'alts càrrecs que es dedicaven al món turístic, que s'ocupaven, per entendre's, del turisme..., hi existia un conseller, un secretari general, un director general de Turisme, amb una subdirecció, una sola subdirecció, i el director o directora del Consorci Turisme de Catalunya. Quan s'aprovi aquesta llei tindrem: un conseller, vostè; un secretari general, un secretari sectorial, un director general, tres subdirectors, un director o directora de l'Agència de Turisme de Catalunya, més tots aquells eventuais de lliure designació, que li ho hem reclamat per escrit, que estem esperant la resposta per veure quin volum de gent configura. Això s'ha engruixat una mica, això s'ha engruixat. Recursos humans.

Funcions. Em ceneixo una altra vegada al que diu el Consell de Treball, Econòmic i Social. Escolti, el Consell de Treball, Econòmic i Social diu: «La comercialització...», són ells, és el Consell de Treball, Econòmic i Social qui li fa a vostè una esmena a la totalitat en relació amb l'article 3.1.d i 3.1.e: «La comercialització» –diu el Consell de Treball, Econòmic i Social– «se l'hauran de replantejar», perquè genera massa, massa suspicàcies. I, a més a més, el mateix consell diu que hi ha una terrible confusió entre les funcions dels diferents òrgans.

Un aspecte afegit, i potser el darrer, amb relació als llums vermells encesos, és el municipalisme. El municipalisme, i sobretot allò que són els municipis turístics, allò que el pacte del Tinell havia de resoldre, etcètera, està mal resolt en aquesta llei. Intentarem resoldre-ho, i ens trobarà al costat per intentar-ho fer. Però està mal resolt perquè finalment vostès ho simplifiquen amb allò d'«entitats més representatives de promoció turística de caràcter regional i local». Tant costa dir «els municipis turístics», que són els que més ho pateixen, i vostè ho sap? Tant costa dir això?

Ens podríem allargar molt amb l'informe del CTESC, que és el Consell de Treball, Econòmic i Social, però en tot cas sàpiga que, si hi ha pressa, que jo crec que n'hi ha, fa quatre anys que n'hi ha, si el sector ho reclamava, i ho continua reclamant, jo ara, precisament, i disculpi, i he entès i he escoltat atentament la seva intervenció, no sóc capaç d'explicar-li al sector per què hem hagut d'esperar quatre anys; no en sóc capaç. Si vostè és capaç d'explicar-nos-ho... En tot cas sàpiga que més enllà dels quatre anys ens trobarà, a Convergència i Unió, al costat del sector i al costat d'aquesta iniciativa per intentar-li donar forma definitivament.

Gràcies, senyor president i senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Correspon ara intervenir, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, a la il·lustre diputada senyora Dolors López.

La Sra. López Ortega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ningú pot discutir avui la importància del sector turístic en el conjunt de l'economia catalana; un 11 per cent del producte interior brut i més de quatre-centes mil persones ocupades donen a aquest sector un lloc de privilegi entre els sectors econòmics, i s'ha de cuidar i promoció per tal d'impulsar-lo i garantir-ne l'evolució cap a nivells encara més importants.

La presa de consciència dels professionals i també del conjunt de la població de la importància i de la riquesa econòmica que genera i pot generar la dinàmica turística al nostre país ha donat com a resultat la posada en funcionament d'iniciatives públiques i privades que ens han portat a la situació actual. El nostre país, Catalunya, ocupa el primer lloc en el rànquing de destinacions escol·lides pels turistes estrangers, davant de totes les altres

comunitats autònomes, incloses les Illes Balears i les Canàries, que són destins turístics de referència.

Però aquests nivells de maduresa assolits pel mercat turístic català correrien el risc de veure's estroncats sense la posada en funcionament de noves iniciatives, noves dinàmiques i, sobretot, sense l'impuls i els recursos necessaris per millorar i ampliar tant l'oferta turística com la seua promoció.

Tenim al nostre país els elements no sols necessaris sinó d'un nivell excel·lent, tant en quantitat com en qualitat, per consolidar Catalunya com a referent turístic internacional. Tenim tot el necessari per poder articular una oferta turística diferenciada, pròpia i atractiva; una oferta turística integral, on els elements naturals, patrimonials, culturals i tradicionals s'han de potenciar amb la promoció adequada, amb les inversions necessàries i amb la cooperació i coordinació de les administracions públiques i privades.

És evident que l'esforç de les administracions públiques ha de ser decidit i ferm, però també sembla evident que aquest esforç s'ha d'acompanyar i coordinar amb la implicació dels sectors privats, tants dels afectats directament, com restauradors, hotelers, empreses de transport, entre altres, com pels sectors que participen de l'efecte arrossegador de la dinàmica econòmica generada pel turisme. És a dir, s'ha de treballar dins d'un marc de col·laboració i cooperació entre el públic i el privat, amb la seguretat que tots els sectors puguin participar dels nous planejaments i actuacions. Així ho planteja el mateix sector a través de les cambres de comerç i diferents àmbits sectorials al Congrés del Turisme de Catalunya, de Girona, que va tenir lloc el 2004.

Estem parlant, així, d'una organització que pugui garantir una àmplia representativitat del sector econòmic, però també dels sectors socials i culturals, que juntament amb les diferents administracions, la Generalitat, les diputacions, els ajuntaments, els patronats de turisme, puguin treballar a la recerca i a l'execució de les millors iniciatives que ens han de portar a assolir els objectius marcats, que són: incrementar la productivitat i l'eficiència en la promoció turística del país, garantint l'aplicació dels criteris de qualitat; consolidar la marca Catalunya al capdavant de les ofertes turístiques a nivell internacional i convertir-nos en referent del turisme de qualitat i innovador; garantir l'equilibri i la transversalitat en les ofertes, facilitant la mobilitat del turisme al llarg i ample del país, i coordinar la promoció de les diferents marques territorials, perquè, alhora que es posa en valor les particularitats d'identitat pròpia de cada una d'elles, puguin també formar part del conjunt identitari català, com a valor afegit. Este és el cas de la recent creada marca turística Terres de l'Ebre, que permet portar a terme iniciatives d'acord amb les particularitats específiques d'aquest territori. Fins fa poc no hi havia una política turística pròpia a les Terres de l'Ebre.

Per tot això és important incrementar els recursos humans i econòmics i portar a terme millores tecnològiques que donin el nivell de qualitat desitjat i que permetin una promoció dels productes turístics catalans a tots els nivells.

El camí que tenim al davant és engrescador, però perquè puguem avançar és necessari un ens autònom, àgil i alhora participatiu. L'Agència Catalana de Turisme ha de ser aquest ens i la seva posada en funcionament ha de permetre unificar criteris i esforços que són necessaris per assolir els objectius marcats.

El Grup Parlamentari dels Socialistes donem el nostre suport a la nova llei i desitgem que amb la seua aplicació prompte puguem veure resultats positius per al turisme de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor diputat Alfons Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé. Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, en primer lloc dir que des del nostre grup parlamentari tenim molt clar que si en algun departament hem tingut problemes, i concretament en la secció de turisme, és en aquest, en el departament de turisme, concretament.

Aquests quatre anys de dilació que fa un moment el senyor Oriol Pujol comentava que hi ha hagut a l'hora de portar aquesta llei que avui estem debatent de l'Agència Catalana del Turisme, de portar-la aquí al Parlament, ha sigut per un motiu.

Quan es va agafar aquest departament, concretament en la part de turisme, i això ho ha dit moltes vegades i ho ha explicat el senyor conseller, pel que fa als apartats de comerç i consum la cosa estava prou ben ordenada, ara bé, en turisme començàvem amb menys de zero. En primer lloc, vam tenir de netejar –recordeu que hi va haver processos judicials oberts–; en segon lloc, vam haver d'ordenar; en tercer lloc, vam haver de planificar, i, finalment, i es va fer molt bé, executar accions concretes de cara a dinamitzar el sector turístic del nostre país. Això que quedí clar.

Va costar molts esforços, encapçalats en aquest cas pel conseller Huguet i la resta del personal del departament, per poder tirar endavant un departament on aquest sector representa, com s'ha dit, i molt bé, un percentatge prou important del producte interior brut de Catalunya. No hi havia un model turístic en aquest país, diguem-ho ben clar, no hi era –no hi era–, hi insisteixo. Pel que fa al comerç, s'ha de dir, al sector del comerç sí que hi era; en turisme, doncs, no, es va haver de començar no zero, de menys zero, hi insisteixo.

És en aquest sentit que es va començar a treballar, en aquest sentit, i sí, el procés, diguem-ne de la creació de l'Agència Catalana de Turisme va ser un part, no diria dolorós, però sí laboriós, producte del que he explicat fins ara.

Finalment, esperem i confiem que ben properament es pugui tirar endavant aquesta agència, que, com molt bé s'ha dit, és un organisme que ha sigut reivindicat pels

diferents congressos de turisme que s'han dut a terme aquests darrers anys; entre altres pels diferents grups parlamentaris: els programes electorals dels diferents partits polítics de les passades eleccions al Parlament, doncs, tots feien esment de la necessitat de la creació d'aquesta agència. I bé..., i el fet que no s'hagi presentat cap esmena a la totalitat fa plantejar, doncs, en aquest sentit un debat tranquil de cara a la necessitat d'aquesta agència; agència que, com molt bé ha explicat el conseller, té com a ajut principal la promoció de Catalunya com a destinació de referència internacional, basada en la seva qualitat i en la seva rendibilitat social i econòmica.

Des del nostre grup parlamentari defensem un model de promoció basat en tres pilars: un model d'especialització de producte orientat a la demanda, segmentació del producte; un model d'ordenació territorial amb marques turístiques sota el paraigua de la marca Catalunya –entenem que la marca Catalunya s'ha de posicionar a la resta del món, i és en aquest sentit que ja s'està elaborant un mapa nacional de l'oferta i productes turístics, i, en segon lloc, la creació de les grans rutes nacionals que –i molt– s'hi va treballar en la passada legislatura. És importantíssim, doncs, que el nostre país, a més a més, sigui conegut a la resta del món, i com molt bé ha dit fa un moment, el conseller, és un cas claríssim que s'ha de associar en aquest cas «país» a «negoci». Això és productiu també.

I un tercer aspecte model, que entenem des d'Esquerra Republicana que es necessari, és implementar un criteri de coresponsabilitat pública i privada. És en aquest sentit que es proposa la creació d'aquesta Agència Catalana de Turisme, perquè cal buscar l'eficiència i l'eficàcia per posicionar Catalunya com una destinació de primer ordre.

També, doncs, pel que fa a aquest projecte de llei, es regula la dissolució de l'actual Consorci de Catalunya en el mateix moment que es construeixi l'agència. Des del nostre grup parlamentari creiem que la promoció ha de ser un tema de dos, públic i privat; al públic entenem que li toca ordenar el territori i posar en valor el patrimoni del tipus..., perquè acabi sent un producte i reclam turístic, i al privat li toca fer empreses solvents, eficients i amb bona qualitat d'informació.

Tot plegat fa que el punt de trobada sigui bàsicament en l'àmbit de promoció, que és del que estem parlant avui, que ha de ser compartit. I eficient per part del sector públic i privat. Es en aquest sentit també, doncs, que el sector majoritàriament –sempre pot haver-hi alguna excepció, m'atreveiria a dir molt minoritària– va en aquest sentit de tirar endavant aquesta Agència Catalana de Turisme.

El sector del turisme en el nostre país es troba amb un entorn molt competitiu. És un sector, m'atreveiria a dir, madur, i entenem nosaltres que ha d'estar fonamentat en tres eixos, que són els de la sostenibilitat, la identitat –importantíssim aquest últim– i la qualitat.

Catalunya ha de donar un decidit impuls a la seva promoció. Ho ha de fer no només amb el recolzament dels sectors directament, diria jo, afectats pel turisme, sinó d'aquells sectors indirectes que per primera vegada es-

taran representats en els diferents organismes de l'Agència Catalana de Turisme.

Insistir en el fet que ha sigut un projecte de llei laboriós, on, doncs, un dels objectius principals ha sigut també buscar el màxim consens dins del sector, i això, potser, un opina..., és el que ha provocat cert retard a l'hora de portar aquesta llei al Parlament de Catalunya. Per nosaltres és importantíssim, era importantíssim que des del Govern es busqués el consens entre els diferents sectors del turisme, que representen una part molt important de la nostra economia i que ens duen a buscar, a trobar, un equilibri territorial en el nostre país.

Dir també que aquest departament es va trobar amb una llei de turisme aprovada pel nostre Parlament en l'antepenúltima legislatura, una llei de turisme que entenem, doncs, que tenia moltes mancances, des del nostre punt de vista, i –important també– que va ser aprovada amb una falta de consens prou destacable.

Pel que fa al pressupost que s'ha destinat aquests darrers anys a la secció de turisme, dir, doncs, que hi ha hagut un increment, senyor Oriol Pujol, del 40 per cent respecte al 2003. Bé, amb això està tot dit. I nosaltres entenem, des del nostre grup parlamentari, que apliquem amb fets concrets, amb accions polítiques concretes de cara a defensar el sector turístic, el sector.

És en aquest sentit, doncs, que nosaltres celebrem que finalment es pugui portar aquest projecte de llei aquí al Parlament de Catalunya. És un pas endavant com ha sigut també en el passat detectar amb coneixement les diferents realitats del nostre país pel que fa al turisme, i és en aquest sentit que es va crear ara fa un temps l'Observatori de Catalunya a l'Institut de Recerca Turística, dos aspectes el del coneixement de la realitat turística del nostre país a destacar, i, bé, en l'anterior legislatura es va tirar endavant per part del Govern.

I acabo dient, doncs, que celebrem, senyor conseller, que es porti aquesta Agència Catalana aquí al Parlament, i bé, per part del nostre grup parlamentari, com no podia ser d'altra manera, ens tindrà al seu costat pel que calgui en aspectes relacionats amb el món del turisme.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, de la seva intervenció a mi m'ha vingut immediatament una frase element, no?, que ha sigut preguntar-me si la història de la humanitat realment comença amb el tripartit o realment hi ha vida abans del tripartit. Perquè, és clar, vostè no s'ha referit en absolut a res del que havia passat abans del tripartit; ho han fet, el senyor Quera i el senyor Pujol. I jo també m'hi volia referir, és inevitable, perquè la Llei de turisme a què s'ha fet referència ara, aprovada amb tant poc consens –de fet va ser aprovada amb els vots de Convergència i

Unió i el Partit Popular—, precisament contempla en una disposició addicional, fruit d'una esmena del Partit Popular, la creació de l'agència que avui es porta a debat. I aquell és l'origen de què avui debatem la llei de l'Agència Catalana de Turisme: la Llei de l'any 2002; no del febrer del 2003, que és quan el Govern de Convergència i Unió presenta un projecte de llei d'agència catalana de turisme, sinó el maig del 2002, que és quan el Partit Popular exigeix la creació de l'Agència Catalunya Turisme en el debat de la Llei del turisme.

Per tant, aquest és l'origen que nosaltres volem tenir present a l'hora de parlar de l'Agència Catalana de Turisme. Per què? Doncs perquè això per si sol ja justifica que el nostre grup no presenti esmena a la totalitat. Coherència amb el nostre plantejament del maig del 2002 en donar suport a la Llei de turisme, però també coherència amb els plantejaments futurs que hem anat fent des d'aquesta mateixa estrada reiteradament. Fa menys d'un any un altre diputat del nostre grup, el senyor Llobet, en una interpellació que li feia vostè i en una moció subsegüent li demanava també la presentació de la Llei de l'Agència Catalana de Turisme. No em referiré al debat i a la tramitació que hi va haver en la darrera legislatura del Govern de Convergència i Unió, frustrada, per cert, amb la sol·licitud de dictamen al Consell Consultiu com ja s'ha esmentat. Passaré per alt també la reivindicació del sector, les conclusions i les propostes del Congrés de Turisme de Catalunya i altres qüestions que ja s'han esmentat.

De totes maneres, la llei..., tot i que amb els plantejaments generals hi estem d'acord, hi han particularitats que ens plantegen dubtes i que ens plantegen discrepàncies. S'ha parlat moltes vegades de la transversalitat del turisme, de la transversalitat del sector, que dóna també origen a una atomització molt important de les entitats representatives del sector turístic, i això necessàriament comporta dificultat a l'hora d'intentar constituir un organisme publicoprivat, mixt, que agrupi les dues entitats, les entitats públiques i les entitats privades. Ho fan amb el projecte de llei amb un consell general de caire assessor, de debat, participatiu, i amb un consell de direcció, que en principi sembla que és l'eina executiva de l'Agència Catalana de Turisme, en el qual hi ha participació pública, i la participació privada també, però passant per caixa. I això sí, sota quines condicions? Ja les dirà el Govern via decret. Son dos organismes, els dos mixtes, però sembla que l'important, ho repeteixo, és el consell de direcció, que és aquell que s'ha de passar per caixa. Però en realitat després, i amb una disposició de cap al final de la llei, apareix un nou organisme, que és el consell executiu, que realment és el que tallarà el bacallà, del qual no en coneixem quina serà la seva composició i per tant es remet una vegada més al decret per detallar-ne la composició.

En definitiva, la lectura que un acaba fent dels organismes de l'Agència és: «Si vostè vol participar en l'Agència, pagui, però en definitiva aquí qui prendrà les decisions serem nosaltres, l'Administració pública.» I això es materialitza tant així, que, en el moment d'establir les normes de funcionament del consell de direcció, diu: «Escollin, els vots seran idèntics en la part pública i en la part privada, més el vot de qualitat del president.

És a dir, si els privats volen participar, que participin, que paguin, però nosaltres ja decidirem com utilitzem aquest diners en la promoció del turisme de Catalunya segons els nostres interessos.» Aquesta és la realitat, i la realitat és que el detall de la composició i el funcionament del consell assessor, del consell de direcció i del comitè executiu queda remès a un decret i per tant queda sense la seguretat jurídica de què formi part del cos de la llei, i això ens preocupa.

Realment el cofinançament de la promoció del turisme té avantatges, que és la implicació econòmica del sector. Però també té inconvenients, i és que segurament només hi tindran accés uns determinats sectors, els que puguin pagar aquesta quota. O també es corre el risc que la promoció sigui de part i que per tant no sigui conjunta del turisme de Catalunya. Al nostre entendre, hi han masses elements indefinits que queden a criteri del Govern.

Breument tres elements més; un per a la reflexió. D'acord que cal posicionar la marca Catalunya, però, compte, perquè tenim marques consolidades que no poden quedar ni han de quedar diluïdes sota el paraigua de la marca Catalunya. Hi ha marques consolidades en el mercat turístic mundial, com poden ser: Costa Daurada, Costa Brava, Barcelona, Pirineus, etcètera. Per tant, compte!, d'acord amb posicionar la marca Catalunya, no com a signe d'*identitat*, sinó segurament com a signe de *diversitat* de l'oferta turística catalana.

Un altre element: No queda reflectit en el text de la llei com participen, els organismes públics territorials, dedicats també a la promoció del turisme, en l'Agència Catalana de Turisme ni el paper que han de jugar.

I finalment discrepem..., s'ha esmentat..., perquè s'ha esmentat també el dictamen del Consell de Treball Econòmic i Social, però ho volem dir d'una forma més clara: no creiem oportú que l'Agència Catalana de Turisme hagi de tenir entre les seves funcions la gestió o explotació d'establiments turístics. Perquè tampoc no és un dels objectius que fixa la mateixa llei, que faci aquestes funcions. L'Agència Catalana de Turisme ha de ser una eina de promoció del turisme i no de gestió o explotació d'establiments turístics.

Per tant, nosaltres presentarem esmenes que aniran en el sentit d'aquests aspectes que nosaltres hem esmentat i jo crec que avui en aquest moment convé dir, amb la veu alta i clara, que tot allò que hem dit respecte a l'Agència Catalana de Turisme, respecte de tots els temes, que tot allò que hem dit, que tot allò que hem fet i tot allò que farem ho fem i ho farem en defensa dels interessos dels ciutadans de Catalunya. Que ningú en tingui cap mena de dubte.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

La Sra. Massana i Mas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, el sector turístic a Catalunya, ja s'ha comentat amb escreix, és un dels sectors més importants pel que fa a aportació al producte interior brut, i en ocupació, tant directament vinculada al sector com també a altres sectors que se'n fan ressò. Així, doncs, mereix situar-lo en la importància que li correspon. I per tant ens alegrem –i diré la paraula– que el Govern s'hagi apressat, perquè de fet comencem de nou i ens apressem, doncs, a portar un projecte de llei important per a aquest sector. I més si tenim en compte que certs estudis valoren que, si no s'actua aportant els instruments adequats per fer-hi front, podem patir un cert estancament en el sector en el futur. Aquests perills entre altres són un entorn cada vegada més competitiu, i tot i que la nostra marca està consolidada i som un dels països..., doncs, una marca turística amb molta recepció de clients, doncs, pensem també que aquesta competència, que ja no és només la dels estats europeus com França o Itàlia, sinó també del Magrib, del Carib i altres destinacions, és important fer-li front.

Entenem doncs que la necessitat d'avançar en aquests noves fórmules i propostes per reforçar el model..., han d'incorporar els actors del sector i comptar amb el teixit empresarial i social. I això serà determinant per a aquesta promoció. De fet en l'acord pel pla estratègic ja hi havia sobre aquest aspecte..., «recomanava», i ho dic literal, «configurar una administració turística reformada en la qual el sector es pugui sentir identificat i representat tot garantint l'adequat finançament i la implicació de tots els sectors, econòmics i socials. Així doncs...» –això... anem a aprovar una agència– «...considerem que l'objectiu d'aquesta llei és plenament correcte, que és substituir un organisme de promoció...», que era el Consorci de Turisme de Catalunya, que ha quedat antic, excessivament lligat a l'Administració potser, mancat de mecanismes de participació efectiva, tant de les destinacions com del sector, entenent com a sector empresaris, corporacions, administracions territorials, i que també comportava una acumulació excessiva de tics i d'activitats i de formes de gestió que responen poc o poquíssim a les necessitats actuals del mercat. I aquest nou ens, doncs..., creiem que pot ser l'agència la que ha de ser capaç de posar en eficiència i poder tibar de les exigències de promoció que necessitem com a turisme de Catalunya.

Nosaltres valorem, així mateix, i molt positivament, que el reforç que es pretén de model turístic tingui en compte que aquest sigui fonamentat en la sostenibilitat i en la preservació del principal actiu que tenim, que és el territori i el paisatge, i que a més a més es plantegi aquesta activitat com a reequilibradora del territori.

No ho sé..., nosaltres hem observat els objectius; els compartim absolutament perquè, entre altres coses, és on es reforcen els temes de sostenibilitat. Hem vist també les funcions, les compartim; potser pot haver-hi, sí, com deia el senyor Millo..., potser s'haurà d'anar, en el transcurs de l'avenç parlamentari, potser a alguns temes de competències amb altres òrgans, que potser, doncs..., hi ha com una intenció, es pot detectar una intenció que l'agència, doncs, a més de la promoció

turística, envaeixi altres competències potser d'altres òrgans competents de la Generalitat, no ho sé... És per al redactat, bàsicament..., això es pot mirar. I després, com a estructura orgànica no tenim cap problema; ens sembla adequada, perquè garanteix una àmplia representativitat del sector, tant a efectes consultius com també, i especialment, en els executius.

Llavors, només vull fer esment d'una qüestió que han dit alguns experts –i evidentment no sóc molt experta–, i també fa referència al fet que Catalunya sigui considerada pròpiament com a destinació..., com a marca, que prefereixen «país turístic», i reserven el terme «destinació» a territoris o clústers més concrets i diversos, i amb una gestió comercial i de producte especialment coordinada. Tanmateix, jo el que interpreto d'això és que és una discussió acadèmica que potser no té gaire sentit transferir-la a la discussió. Però, com que me n'han fet cinc cèntims, ho trasllado a consideració, sense més.

Així doncs, senyor conseller, ens tindrà al seu costat per aprovar aquesta llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Finalment, en nom del Grup Parlamentari Mixt, per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, honorable *conseller*, señoras diputadas y diputados, desde Ciudadanos - Partido de la Ciudadanía apoyaremos la tramitación del Proyecto de ley sobre la Agencia Catalana de Turismo. Cataluña es una comunidad autónoma que ha hecho del turismo uno de los ejes fundamentales de su economía. Millones de turistas procedentes del resto de España y del extranjero vienen a nuestra comunidad autónoma en búsqueda de playas, de gastronomía, cultura... En consecuencia, el turismo es una de las claves, efectivamente, de nuestra economía.

La Agencia Catalana de Turismo viene a sustituir el actual Consorci Turisme de Catalunya. En cuanto que viene a establecer un marco más dinámico, más planificador, lo consideramos positivo. En todo caso, además contribuirá, la nueva agencia, a desmarcarse de la sombra del oscuro precedente que supuso en su día el escándalo ligado al caso «turisme», en cuanto solamente por cuestión de imagen ya merece el cambio.

Dicho lo anterior, entendemos, por lo tanto, que desde el punto de vista de la gestión, y atendiendo al objetivo general, es acertado el proyecto, la promoción de Cataluña como destino turístico de referencia internacional. Lo que no acabamos de entender es la limitación: ¿por que solo de referencia internacional? Quizá sería conveniente ampliar la medida, y también abarcar..., como destino turístico de referencia para el resto de España, y sería conveniente que así se incluyera entre las finalidades del proyecto. Es más, más de 5 millones de españoles no residentes en Cataluña nos visitan anualmente, y más de 15 millones de extranjeros también están presentes con nosotros.

Consideramos positivo el modelo de gestión mixta que se fija en la ley. En este sentido, nos parece adecuada la incorporación del sector privado al modelo de agencia en la promoción turística. De hecho, tenemos como antecedente un modelo cercano, el modelo de la empresa Turisme de Barcelona, un modelo en que están integrados hoteleros y empresarios turísticos, la Diputación de Barcelona y el Ayuntamiento, un modelo que está resultando positivo y que nos ha de servir como ejemplo.

Ahora bien, hay un aspecto que nos merece cierta reserva en el proyecto: es que no se concreta adecuadamente, a nuestro juicio, cómo se van a canalizar los recursos que aporta el sector privado en esta forma de colaboración conjunta en la agencia. Quizá sería conveniente establecer un mayor detalle a la hora de fijar esta forma de aportación de recursos. Únicamente queda un enigmático artículo 3, en el que se dispone que la Agencia Catalana de Turismo puede desarrollar sus actividades a través de los convenios, sociedades, fundaciones u otras fórmulas de colaboración con entidades públicas y privadas.

Permítanme la broma: no tienen remedio. No tienen remedio porque, evidentemente, la identidad está presente en todos y en cada uno de los proyectos de ley que he tenido ocasión de ver en el poco tiempo que llevo de diputado; en esta –no faltaría más– también. El artículo 2 hace referencia a él de una manera destacada, y hoy mismo se ha hecho referencia por parte del honorable *conseller*, también al referirnos a la economía, lo que ha definido «la economía de la identidad». Cataluña, dice el artículo 2 que «s'ha de posicionar i desenvolupar la marca Catalunya com a referent de destí turístic de qualitat amb identitat pròpia». ¿Qué quiere decir en el proyecto eso de la identidad propia?

Entendemos que en este caso se ha de priorizar la rentabilidad económica y social en un proyecto que lleva como marca Cataluña y que tiene como finalidad la promoción turística, más que la reivindicación identitaria. Por eso, los antecedentes de su *conselleria*, la verdad que no nos sirven de estímulo. Hemos tenido ocasión de comprobar algún folleto informativo en el que se ha hecho referencia de una manera muy destacada a Cataluña, un país de Europa, ¿no?, on la finalitat de remarcar el elemente identitari. Me estoy refiriendo a la publicación «Catalunya, un país de qualitat». Y los excesos, a veces, de identidad llevan incluso a, también, excesos imaginativos, como en alguna ocasión hemos tenido ocasión de comprobar cuando se ha hablado, refiriéndose al arte rupestre y los poblados ibéricos de Ullastret o de la Tàrraco romana..., un título como «Quan Catalunya encara no era Catalunya» –¡tómame esa! Evidentemente, es quizá..., el exceso de la pasión identitaria lleva a veces a caer en ciertos delirios que no son convenientes.

En definitiva, a parte del cansancio que nos a algunos este elemento identitario, sí, y al hilo de lo de que se ha hablado antes, de la coordinación con otras marcas locales, y que está previsto en el..., y que nosotros aplaudimos, también invitaríamos a que se fuera en la promoción turística de Cataluña de la marca España; no se olvide esta marca a la hora de hacer una promoción. Y no lo reivindico como elemento identitario en este

caso, sino que lo estoy reivindicando exclusivamente precisamente para priorizar la rentabilidad económica y social a la que antes me refería.

De hecho, he de reconocerles, y hablando de identidad, que me ha preocupado bastante escuchar la posible elaboración del mapa nacional de la oferta de productos turísticos. Espero que con eso no nos estemos refiriendo a la limitación de productos *catalans* y no tengamos que observar o registrar si se comprueba o no se comprueba la presencia de toros o guirnalda en las ramblas de Cataluña. Dejemos, efectivamente, que cada uno establezca los *souvenirs* o regalos a los que se... Digo que no sé si es así, pero si fuera así no nos gustaría.

Entrando en la estructura del departamento, sí consideramos que es una estructura excesiva. Se nos habla de *consell general, consell de direcció, presidència y direcció*. Ha hecho referencia antes, el ilustre diputado señor Pujol, al exceso de estructura, y es que, si no teníamos bastante, encima se nos acompaña con una disposición adicional quinta, en que se prevé «un nou òrgan, amb la denominació de Comitè Executiu, amb una composició més restringida». Es decir, tenemos excesivos órganos en esta estructura que no se acomodan bien con los criterios de eficacia, racionalidad y buen uso de los recursos públicos, a nuestro juicio. Es lógico un consejo general, pero ya no tiene sentido que hayan dos órganos colegiados más, o sea, el *consell* y la *direcció*, y el *comitè executiu*; sinceramente, nos parece excesivo. Si estamos hablando, tal como consta en la exposición de motivos, de crear un instrumento ágil, flexible, eficiente y moderno, con esta estructura precisamente la agilidad no se está favoreciendo.

También nos preocupa el modelo de contratación de personal que se establece en la agencia, sencillamente por su parquedad. Si bien se establece que, efectivamente, será el personal laboral el que ha de nutrir la estructura, los recursos humanos de este departamento, creemos que no quedan garantizados de una manera fija los principios de mérito y capacidad. Si bien se hacía de una forma genérica..., pero los antecedentes que ha habido en este modelo de contratación no son buen augurio. Tendríamos..., y abogaríamos por un mayor control de la Administración en lo que es la contratación de personal, precisamente garantizando el principio de seguridad. Demasiados contratos con sueldos excesivamente elevados, contrataciones estrictamente políticas, a nuestro juicio, hacen conveniente ser especialmente cautelosos en este apartado.

Entrando en otros aspectos de la ley que no nos acaban tampoco de gustar, hemos de referirnos, precisamente, al Dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social, en el que se hicieron algunas observaciones que nosotros hacemos propias. En definitiva, se ha referido aquí en este acto, esta tarde, al Observatori de Turisme..., no acabamos de entender por qué no se incorporan las funciones que tiene el Observatori de Turisme a la Agència Catalana de Turisme.

Tampoco consideramos demasiado fijo, o demasiado bien regulado, el tema del control presupuestario. Sabemos que no, o suponemos que no, pero, evidentemente, y vistos los antecedentes, consideramos conveniente

que la creació de la agència no sea única y exclusivamente una forma de eludir el control ordinario del presupuesto...

El vicepresident primer

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Y acabo ya, señoría... Perdón, y acabo, señor presidente –la derivación profesional a veces me lleva a hablar de «señoría» cuando tengo que decir «presidente»; disculpe. Únicamente..., y ya acabo diciendo que nos preocupa la parquedad de la ley. A veces se deja demasiado para el desarrollo reglamentario. cuando una mayor precisión también nos garantizaría una mayor seguridad.

Muchas gracias, señor presidente; muchas gracias, señores...

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat del projecte, continua, per tant, en la seva tramitació.

Projecte de llei de regulació del servei públic d'atenció de trucades d'urgència i de creació de l'entitat de dret públic Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00007/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de regulació del servei públic d'atenció de trucades d'urgència i de creació de l'entitat de dret públic Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 Catalunya.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Passo a presentar el Projecte de llei de regulació del servei públic d'atenció de trucades d'urgència i de creació de l'entitat de dret públic Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència del 112 a Catalunya. Aquest és un projecte de llei que va decaure en l'anterior legislatura i que avui presentem o reprenem amb el nou Estatut en vigor. Com ja saben, l'Estatut defineix competències exclusives en matèria de protecció civil a la Generalitat i li atorga també competències en salvament marítim i en matèria de seguretat nuclear. En aquest sentit, l'aprovació d'una llei que reguli l'atenció de trucades d'urgències i d'emergències i que creï el Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgències 112 a Catalunya esdevé una qüestió molt important en el desenvolupament de les noves competències de la Generalitat.

I és per això que el programa polític del Govern d'entesa també contempla l'aprovació d'aquesta llei i la crea-

ció d'un nou centre unificat d'emergències de Catalunya. Vull dir, per tant, que no es tracta només de donar rang de llei a quelcom que ja existeix, sinó que es tracta d'avançar en la voluntat d'implementació d'un verdader sistema de protecció civil; voluntat a la qual també respon la creació de la Direcció General de Protecció Civil en el si del Departament. El 112 i el nou Centre d'Emergències de Catalunya són peces essencials en el sistema de protecció civil per garantir, davant d'una urgència, una resposta proporcionada a partir del coneixement en temps real dels recursos disponibles, de la coordinació d'aquests i del seguiment de l'emergència i la seva avaluació final.

La creació del número europeu únic de trucades d'urgència és una aposta de les institucions europees de fa temps; ja va ser una decisió del Consell de les Comunitats Europees de l'any 97 que va establir la creació del 112 i va determinar l'obligatorietat que aquest número s'introduís en les respectives xarxes telefòniques dels estats membres de la Unió Europea.

La normativa espanyola s'hi va adaptar, mitjançant el Reial decret 903/97, i a Catalunya la Llei 4/2003, d'ordenació del sistema de seguretat pública, es referia a la necessitat de l'existència d'aquest servei d'atenció telefònica a les persones en situació de demanda de serveis urgents.

Finalment, el 27 de desembre passat el Govern català va aprovar aquest projecte de llei que avui ens ocupa, de regulació del servei públic d'atenció de trucades d'urgència i de creació de l'entitat de dret públic Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112.

Així, doncs, aquest projecte de llei, aquesta llei ha de permetre realitzar un salt qualitatiu en la implantació efectiva del número únic i gratuït 112, amb la creació d'un organisme que, a més dels departaments de la Generalitat implicats, hi participaran les principals institucions i tots els cossos operatius de seguretat i d'emergències.

La llei, per tant, permetrà fer migrar els diferents números d'emergències que hi ha en l'actualitat –el 092, el 061, el 085, el 088, el 062, el 091– a un únic número: el 112. Actualment, ja es pot accedir als Bombers de Barcelona a través del 112; el desembre d'enguany, del 2007, s'hi integrarà el Cos de Mossos d'Esquadra, i al llarg del 2008, la resta de cossos operatius de seguretat i emergències.

El servei públic d'atenció de trucades d'urgència 112 és, per tant, es conformarà, per tant, com un sistema integrat pel que fa a la unitat de l'entrada del 112, a la coordinació de l'actuació, a l'eficàcia dels col·lectius implicats, a les xarxes de comunicació, als recursos implicats i als resultats davant de la ciutadania.

Si m'ho permeten, crec que podem dir que estem davant d'una finestra única per als ciutadans i ciutadanes davant de qualsevol tipus d'emergència. És a dir, la missió principal del 112 és donar una resposta ràpida, senzilla, eficaç i coordinada a les peticions urgents d'assistència de qualsevol ciutadà o ciutadana en matèria d'urgències sanitàries, d'extinció d'incendis i salvaments, de seguretat ciutadana, de protecció civil, amb independència,

hi insisteixo, amb independència, de l'Administració o entitat competent per a la prestació d'aquesta assistència.

Les característiques principals d'aquest servei són, doncs, cobertura a tot el territori de Catalunya; accés universal gratuït i permanent; atenció telefònica en diferents idiomes, català i castellà, oficials a Catalunya, i com a mínim, en dos dels idiomes oficials dels estats de la Unió Europea; servei de localització física de la trucada, i sistema de gravació de veu i dades automàtiques, amb un tractament respectuós de les dades de caràcter personal.

Aquestes són les característiques, amb les següents funcions: recepció i atenció de les trucades; identificació, tractament i avaluació de trucades segons la urgència i tipus d'incident; transmissió dels requeriments d'assistència als serveis competents; seguiment de la resposta d'urgència, i coneixement de l'estat dels recursos en temps real.

Tot això és el que es farà des del Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgència 112 a Catalunya. La llei preveu la creació d'aquest centre amb un doble objectiu: d'una banda, prestar un servei públic, universal i permanent, i d'altra banda, oferir un servei modern, amb elevada flexibilitat organitzativa, dotat de tecnologia i sistemes de gestió avançats. No es tracta, doncs, d'un simple centre receptor de trucades. Es tracta, en definitiva, d'un veritable centre de coordinació operativa d'urgències i d'emergències.

El centre es constituirà com una entitat amb autonomia de gestió pròpia i estarà adscrit al departament competent en matèria de seguretat pública. Per garantir que el servei doni una resposta ràpida, coordinada i eficaç, la Generalitat establirà convenis de col·laboració amb les administracions públiques, entitats i empreses privades amb competència o capacitat per prestar les assistències requerides.

Amb relació a l'estructura orgànica del centre, cal destacar la transversalitat del seu consell rector, amb la presència important del Departament de Salut, dels departaments competents en matèria d'indústria, d'obres públiques, de medi ambient i de la societat de la informació, i també amb una forta presència municipal amb tres representants de les entitats municipalistes i un representant de l'Ajuntament de Barcelona.

Aquesta llei també incorpora un títol dedicat a les infraccions i sancions d'una forma proporcionada per l'ús fraudulent, impropï o malintencionat d'aquest servei públic essencial, perquè aquest mal ús pot provocar un trasbals en un servei essencial, perjudicar tercers i perjudicar els mateixos treballadors que han de prestar aquesta atenció.

En conclusió, senyores i senyors diputats, amb aquesta llei es pretén, es garanteix facilitar un únic número d'emergències, el 112, d'acord amb les orientacions de la Unió Europea; oferir aquest servei a tot el territori català; millorar la coordinació de les actuacions i l'eficàcia dels col·lectius implicats, i millorar la gestió de les urgències i de les grans emergències.

En definitiva, quan s'aprovi aquesta llei, disposarem d'un servei que va dirigit a resoldre una urgència als ciutadans i ciutadanes en moments difícils, en moments moltes vegades dramàtics, però està clar que disposarem d'un millor servei i d'una millor atenció per poder-los ajudar.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Ele-na Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, honorable conseller, ens tornem a trobar avui, després de l'últim plenari, de nou amb una llei que ja havia vist aquí la llum, el tràmit parlamentari, en aquest cas, del 112, en què Convergència i Unió no presenta esmena a la totalitat, malgrat que, com vam dir ja l'última vegada que vam parlar d'aquest tema, o sigui, en la legislatura passada, el nostre model varia substancialment del model que ens presenten, perquè pensem que el volum de recursos que s'hi destinen, 40 milions d'euros, donen per anar molt més enllà del que nosaltres en aquell moment qualificàvem de «plataforma de comunicació», o sigui, recepció de trucades, per després passar la trucada al cos corresponent.

Per tant, considerem que tenim..., no presentem l'esmena a la totalitat, perquè estem parlant d'emergències. Aleshores, davant d'una emergència el ciutadà necessita tenir un telèfon únic, i aquest és el 112. I aquest és el motiu pel qual nosaltres no entrem una esmena a la totalitat, que sí que correspondria pel que de fons no compartim.

Les esmenes a la llei vindran igual que venien a la llei anterior, ja que és la mateixa. Esperem que siguin receptius, que ho parlem, que mirem d'aprofitar els recursos que s'hi destinaran, en aquesta llei, i el temps que s'hi destinarà també, per posar en marxa el centre d'atenció integral, i, per tant, que puguem aprofitar el temps i els recursos que són recursos públics.

Jo, de veritat, des de la voluntat de col·laboració que inspira Convergència i Unió, em permeto d'assenyalar-li uns petits detalls que, des del punt de vista del procediment del mateix departament, de la mateixa imatge de la conselleria, millorarien molt i evitarien que es pogués titllar aquesta conselleria i qui la representa de falta de rigor.

En la memòria que se'ns ha presentat hem vist..., és la mateixa, és normal, perquè és el mateix projecte –l'assessoria jurídica li ho diu–..., tenen un conveni que és el que els permet tirar cap endavant el projecte 112 amb una empresa d'emergències mèdiques, que és la SEM-061, que se li fa per conveni una aportació de 85.000 euros, el 50 per cent del cost, que és una primera fase, que en la segona fase és qui s'ha d'encarregar de tirar cap endavant el centre, i aquest conveni els va caducar el 31 de desembre del 2006. Ja que estem en un nou pro-

cediment, aquest conveni hauria d'estar en vigor, ja que està sustentant l'execució pràctica del projecte.

Un altre tema. En la resolució que signa vostè mateix, honorable conseller, diu: «Vistos els informes, s'adequa al nou Estatut», com molt bé ha dit, perquè el nou Estatut ens dóna competències executives en matèria d'emergències i de protecció civil; tenim també competències en el tema de sanitat, de salut pública, i resol vostè mateix, quan decideix torna a endegar el procediment, que es modifiqui l'apartat sisè de l'exposició de motius perquè es contemplin els articles 162 i 163 de l'Estatut, que és qui li dóna aquests títols competencials. Doncs, honorable conseller, no li han fet cas: ens han tornat a remetre el mateix projecte de llei sense modificar el preàmbul, sense modificar el paràgraf sisè. La veritat això es podria..., clar, i això s'ha de millorar, perquè vostè diu que es faci i no el creuen.

El projecte que presenta el 112..., i no són ja paraules de Convergència i Unió, perquè les nostres paraules només poden tenir sentit si estan fonamentades en una realitat, en el model i en la mateixa memòria explica que hi havia dos models de 112: el 112 director o el 112 coordinador. El 112 director implicava integrar tots els cossos, una direcció única i una responsabilitat única, que és el nostre model: quan hi ha una emergència que no sigui només la recepció de la trucada, sinó que la trucada al mateix temps resolgui, que no passi la trucada als diferents departaments i que cada u decideixi. Aquest és el model que vostès ens presenten: ja passarem a cada u i que cada u envii els seus recursos. Aquí no anem gaire lluny. (Pausa.) Sí. Això ho diu el mateix informe que vostès presenten i ho diu també la mateixa llei que ens porten aquí, en el punt 2.2, diu: «Funcions del servei» –absolut–: «El servei d'atenció de trucades d'urgència mitjançant el número telefònic 112 no comprendrà les decisions sobre els recursos ni la prestació material de l'assistència requerida per la ciutadania. Aquesta prestació correspondrà als centres directius, administracions i entitats competents, conforme a les seves pròpies normes d'atribució de competències, d'organització i de funcionament.»

«Doncs, això» –nosaltres els vam dir– «és una plataforma de suport comunicativa.» Van dir: «No!» El representant socialista es va passar tota l'estona dient: «No és un call center, no és un call center...» És un call center. Perquè ho està dient aquí, en el 2.2. Això, ja ho rectificarem en el tràmit parlamentari; si vostès consideren que van més enllà d'un call center, ho hauré d'arreglar, perquè per nosaltres queda molt lluny...

Entenem que aquesta estructura se «solapa» amb la que ja tenen; de l'estructura del departament, on hi havien dues direccions generals se'n van crear tres; d'Emergències en va sortir la Direcció General de Prevenció d'Incendis i la de Protecció Civil, i aquí no queda reflectit tampoc, o sigui estem duplicant: «Aquest centre d'atenció es constitueix» –article 4.3– «en una plataforma base de suport tecnològic i logístic del centre de coordinació operativa de Catalunya.» I després, en el consell de direcció, no hi figura ni el director general de Protecció Civil.

Bé, tot això no considerem que sigui un bon servei. Podem millorar moltíssim aquesta llei. El servei ens consta que està rebent moltes queixes, que no funciona prou bé, que no s'atén amb la diligència que hauria de ser. No sabem si això respon al fet que la responsable del projecte 112, quan el tripartit es va desfer, va deixar el projecte i es va quedar sense direcció política el servei administratiu. És important, a part de la llei, que està bé que es tiri cap endavant una llei, és important que el servei funcioni ja ara –ja ara.

La mateixa responsable del projecte, quan els el va presentar, va assenyalar unes necessitats indispensables perquè pogués tirar cap endavant, i deia, ho resumia en: «Confiança per construir entre tots una estratègia.» Doncs, aquesta confiança s'ha de merèixer i ens ho hem de creure tots.

Hem de fer que el servei ja funcioni avui, el que ja s'està prestant, perquè després puguem pensar que això funcionarà millor. Els convenis que s'han d'anar a buscar amb les altres administracions han de ser convenis únics. I el sistema ha d'estar molt més ben definit abans de posar-lo en marxa. No ho podem deixar a un llarg termini. En aquest moment estan pressuposant per a quatre anys, del 2007 al 2010; fins al 2010 no tindrem el centre en marxa, quan necessitem ja una gestió coordinada, en aquest moment ja, de les emergències que s'estan produint a Catalunya.

Els demanava també, per poder tirar cap endavant el projecte, paciència –i això ho diu ella, no ho dic jo–, paciència per implementar aquest model. Bé, està bé que tinguem paciència, però el que el ciutadà de Catalunya vol no és paciència quan té una emergència, sinó una resposta efectiva.

Comptar amb els recursos econòmics. Ja s'hi compta, perquè 40 milions d'euros són molts milions i són molts diners. No és una llei que ve amb un pa sota el braç, ve amb un pa com una «torta», que es diu normalment, però si aquest pa ens el podem menjar avui, molt bé, però si hem de passar gana a quatre anys, la veritat, és excessivament car.

Implementar una comissió transversal. Només faltaria! És que si no se funciona coordinament, no anirem enlloc. Implementar una oficina de coordinació. Bé. Molts recursos per a una necessitat bàsica del ciutadà que el mateix projecte, el mateix estudi que li ofereix l'empresa que li fa li està dient: «Hi han models més avançats; el millor model és el 112 director...», i això vol dir el model que una persona truca, rep una contesta i rep una solució ràpida al problema, coordinada des d'un únic centre amb un únic responsable, que això és el que no hi ha aquí encara.

Gràcies.

El president

Doncs, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, honorable consellera, membres del departament, senyors i senyores diputats, des del nostre Grup Parlamentari compartim els objectius que persegueix aquesta llei, i per això la valorem positivament. És lògic i no pot ser d'una altra manera, perquè és una d'aquelles lleis que incideixen directament en la millora del servei i l'atenció a les persones en moments complicats, en moments de dificultat. El 112, el servei públic d'atenció de trucades d'urgència, ha de donar una resposta ràpida, senzilla, eficaç i coordinada a les peticions urgents d'assistència de qualsevol ciutadà en matèria d'atenció d'urgències sanitàries, extinció d'incendis i salvaments, seguretat ciutadana i, per la possible necessitat de coordinar els anteriors, protecció civil, amb independència de l'administració pública o entitat competent per a la prestació material de l'assistència requerida, i amb independència del lloc on es trobin la persona o persones afectades.

En aquest sentit, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi considerem que aquesta llei ha de contribuir a millorar aquest servei, perquè ha de garantir l'organització i la coordinació entre tots els agents implicats en l'àmbit de la protecció civil. Organització i coordinació són del tot necessàries i indispensables en aquesta matèria. I recordo que així ho manifestava el conseller a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana en la sessió informativa del dia 25 de gener. En aquell moment, el conseller ens parlava de la transversalitat de la protecció civil, però també de la coordinació i de l'organització. Des del nostre punt de vista, aquests són dos elements fonamentals que trobem en aquest projecte de llei.

Podem repassar els trenta-nou articles que configuren els cinc capítols del projecte, les disposicions addicionals, les disposicions transitòries, però pensem que en definitiva els pilars de la llei són dos. D'una banda, l'organització; es crea el Centre d'Atenció i Gestió de Trucades d'Urgències 112 Catalunya, un organisme en què, a més dels departaments de la Generalitat implicats -Salut, seguretat pública, per exemple-, també hi participaran les principals institucions i operadors que intervenen en les emergències, un únic centre des d'on s'atendran les trucades d'urgència, amb independència de l'administració competent per a la prestació de l'assistència. De l'altra, la coordinació; adoptar una política de relacions administratives fonamentada en la col·laboració i l'intercanvi d'informació per atendre de forma ràpida, senzilla i eficaç les trucades en matèria d'atenció d'urgències sanitàries, extinció d'incendis i salvaments, seguretat ciutadana i protecció civil.

Dit això, també valorem positivament aquest projecte de llei per un altre motiu: aquest projecte forma part de la voluntat del Govern d'impulsar les reformes legislatives i l'adopció de les mesures oportunes que permetin que la Generalitat de Catalunya desenvolupi les competències que li atribueix l'Estatut en matèria de seguretat. En aquest sentit, cal recordar que el nou Estatut fa un reconeixement explícit de la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de protecció civil que no es

recollia en l'anterior Estatut, tal com s'ha dit aquí anteriorment.

Per altra banda, permetin-me que digui que aquesta llei hauria d'haver estat aprovada fa anys. Afortunadament, la voluntat de l'actual Govern, com la voluntat del que el va precedir, és complir les seves obligacions, assumir obligacions que no s'havien complert abans, perquè cal tenir present que aquest projecte de llei deriva d'una obligació governamental que va comportar la directiva europea de l'any 91, que lògicament va unificar per a tot Europa el 112 i que desplegava a nivell de l'Estat espanyol el decret estatal de l'any 97 i que aquí es recollia llavors en l'acord de govern de Catalunya del 97, però que fins la llei del 7 d'abril del 2003, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya, no es començava a establir.

Així doncs, des del nostre grup parlamentari considerem, doncs, que aquest projecte de llei permetrà que Catalunya tingui el servei adequat per donar la resposta adequada als ciutadans i ciutadanes en moments i situacions difícils, i a la vegada permetrà complir l'obligació amb Europa i donar el servei que ens exigeix Europa.

En definitiva, conseller, estem d'acord amb vostè: amb aquesta llei es garanteix facilitar un únic número d'emergències, el 112, oferir el servei a tot el territori de Catalunya, millorar la coordinació de les actuacions, la localització de l'emergència i l'eficàcia dels col·lectius implicats i millorar la gestió de les grans emergències. I, per tant, contribueix positivament a aconseguir una societat més segura.

És per tot això, conseller, que el nostre posicionament és del tot favorable, però també ho és pel compromís d'aquest Govern i del Govern que l'ha precedit per portar a aquesta cambra, i per fer possible el salt qualitatiu que esmentava el conseller, un servei únic d'emergències, el 112, que permeti garantir que els ciutadans i ciutadanes rebin una resposta ràpida, senzilla i eficaç a totes les peticions d'assistència en situacions d'urgència.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, diputats, bé, en el darrer Ple, de fa tot just quinze dies, vàrem defensar un projecte que era el Projecte de llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya, i deuen recordar que explicàvem que era una de les peces clau i necessàries per construir un model de seguretat integral en el nostre país, i allhora dèiem que no tan sols era l'única peça sinó que n'hi havien més, i una altra de les peces importants era la de la coordinació de les emergències, és a dir, la llei que avui ens porta en aquest debat.

El projecte de llei que avui ens ocupa, doncs, forma part d'aquest conjunt normatiu que pretén avançar cap a

aquest nou sistema integral de seguretat. Per tant, anunciar ja d'entrada el suport del nostre grup parlamentari a aquesta llei; llei que té per objecte la regulació en l'àmbit territorial de Catalunya del servei públic d'atenció de trucades d'urgència mitjançant el número telefònic únic 112. Aquest servei tindrà com a missió principal contribuir a donar una resposta ràpida, senzilla, eficaç i coordinada de les peticions urgents d'assistència de qualsevol ciutadà o ciutadana en matèria d'atenció d'urgències sanitàries, d'extinció d'incendis i salvaments i en matèria de seguretat ciutadana, amb independència de l'administració pública o entitat competent per a la prestació material de l'assistència requerida. Així doncs, el 112 és un servei de caràcter transversal que garanteix l'assistència a la ciutadania per qualsevol tipus d'urgència.

A banda de la pluralitat de títols competencials que dona l'Estatut a la Generalitat en matèria de seguretat –i recordem que s'amplien competències pel que fa a salvament marítim, i també a seguretat nuclear–, aquesta llei també respon al mandat de diverses directives europees que estableixen l'obligació dels estats membres d'adoptar les mesures necessàries per garantir que les trucades d'urgència al número únic europeu rebin la resposta necessària i l'atenció apropiada.

En aquest sentit ja es regula al Reial decret 903/1997, de 16 de juny, l'accés a través de xarxes de telecomunicacions del servei d'atenció de trucades d'urgència mitjançant el número telefònic 112, habilitant aquest número amb caràcter estatal i gratuït. I és aquesta mateixa norma la que atribueix de forma expressa la prestació del servei públic a les comunitats autònomes, amb l'obligació d'establir els corresponents centres de recepció de trucades d'urgència i les xarxes de telecomunicacions que poguessin ser necessàries. També la previsió de l'article 30 de la Llei 4/2003, d'ordenació del sistema de seguretat pública de Catalunya, es refereix a la necessària constitució d'aquest centre integrat i permanent d'atenció a les demandes en matèria d'emergències, protecció civil, policia i urgències sanitàries.

Així doncs, en base als antecedents comentats, tenim aquesta nova llei, on s'estableix la implantació definitiva i la regulació del servei públic d'atenció a les trucades d'emergència com a competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, servei que pretén aconseguir com a prestació bàsica una resposta –ja ho hem dit– ràpida, senzilla, eficaç i coordinada a les peticions d'urgència, d'assistència de qualsevol persona, ciutadà que es trobi en el territori català.

Per a la prestació dels serveis ja hem vist que es crea una entitat de dret públic que es denomina Centre d'Atenció i Gestió de les Trucades d'Urgència 112 Catalunya, i aquesta figura és concorde amb la prestació d'un servei públic gratuït, universal i permanent, delimitat per les funcions i les prestacions que se n'esperen, i dotat de l'autonomia necessària per constituir una entitat capaç d'oferir un servei modern, amb elevada flexibilitat organitzativa, dotat de tecnologia i sistemes de gestió avançats.

Bé, gràcies. Res més. I, tal com he avançat a l'inici de la meua intervenció, el recolzament del nostre grup

parlamentari, doncs, en aquest projecte, que possibilita que el nostre país adquireixi un servei públic de qualitat, alhora que garanteix la protecció dels ciutadans de Catalunya amb un millor instrument al seu servei.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya... El senyor Bertomeu? (*Pausa.*) No és el senyor Sirera. Per tant, el senyor Bertomeu té la paraula.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Senyor president, molt breument, de l'escó estant. Honorable consellera, honorables consellers, senyores i senyors diputats, tots som conscients que aquest punt lo portava lo il·lustre diputat Dani Sirera, però per motius personals, que no ha assistit a aquest Ple, lo Grup Parlamentari Popular nos ratifiquem en la nostra posició favorable a aquest projecte, sense perjudici que en tràmits d'esmenes poguéssim aportar les nostres millores al text.

Intentarem aprofundir en lo tràmit d'esmenes en la configuració de l'ens gestor del telèfon, tot tenint present que en comunitats autònomes com és la de Madrid, que en aquest moment està governant el Partit Popular, ja disposem d'un organisme semblant des de fa molts anys, no? Haurem de garantir a la pràctica que el servei se base en gratuïtat, eficàcia, universalitat, fàcil accés als disminuïts i avaluació del servei. I, finalment, cal convertir el sistema 112 en un sistema de servei integral que abasti totes les possibles emergències que puguin suscitar-se en la nostra societat.

Per tant, lo Grup Parlamentari Popular, ho repeteixo, donarem lo nostre recolzament a aquest projecte.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I seguidament és el senyor Jaume Bosch, en nom del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que té la paraula.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Honorable conseller, consellera, càrrecs del Departament d'Interior, breument perquè, com no podia ser d'una altra manera, comparteixo plenament la presentació que ha fet el conseller Saura del projecte. Sí que dues o tres consideracions.

Una, el reconeixement a la tasca del Govern anterior, presidit pel president Maragall, i en aquest cas, al capdavant del departament, la consellera Tura, que van tirar endavant aquest projecte i que ja vam discutir també sense esmenes a la totalitat, i que, per tant, avui reprenem amb la idea, ja, que per fi quedí aprovat.

Una segona idea a destacar és que ens trobem amb un projecte que s'emmarca dins d'una concepció global de la seguretat, lluny de l'antiga concepció de l'ordre públic però també lluny de l'assimilació dels temes de seguretat a l'estricta seguretat ciutadana o actuació

policial. L'obligació de l'Administració pública és fer front al risc, a tot tipus de risc que pot afectar la població de Catalunya, i fer-ho com a servei públic, i per tant prestant una atenció eficaç a la ciutadania en casos d'emergència, amb rapidesa i amb cura de servir el ciutadà, que quan avisa, que quan truca, evidentment, està patint una situació d'angoixa.

Aquesta idea global és la idea moderna de la protecció civil. Per nosaltres la protecció civil no és una part, és el que ha de coordinar el tot, i per tant d'aquí ve la mateixa reestructuració del departament. La protecció civil no és un cos de protecció civil, sinó que la protecció civil ha de posar en marxa tots els efectius de què disposa l'Administració, i fins tot més enllà de l'Administració, davant d'una emergència. En aquest sentit, a partir d'aquesta idea moderna, capaç de donar resposta a qualsevol emergència i mobilitzar els cossos o serveis que pertoqui..., sense situar el ciutadà o la ciutadana en l'obligació de seleccionar ells a quin cos han de trucar o de conèixer un reguitzell de números de telèfon, que finalment fa que en aquells moments d'angoixa es compliqui molt la resposta immediata.

També destacar-ne el caràcter transversal –ja s'ha dit. En concret també la creació del Centre d'Atenció i Gestió de Trucades, l'element clau de la coordinació o la presència dels ajuntaments en el seu Consell Rector.

I també s'ha ressaltat que el nou Estatut ens dona més competències en aquest camp. Es perfilen al nou Estatut correctament les competències exclusives de la Generalitat en matèria de protecció civil i atorga noves competències, si bé que, exclusivament executives però que cal desenvolupar a partir de la seguretat nuclear o el salvament marítim.

Finalment, el conseller Saura va plantejar una oferta d'acord en matèria de seguretat als diversos grups parlamentaris. En el seu moment ja va entrar el Projecte de llei de l'Institut de Seguretat, que era un dels elements d'aquest possible acord. Avui entra a aquest projecte de llei, el 112, que era un altre dels elements d'aquests deu punts possibles d'acord. Jo estic convençut que farem una tasca de fer possible el consens, d'aclarir els dubtes. Un és fàcil d'aclarir, és a dir, la gairebé totalitat dels projectes de llei que ha enviat el Govern són la pura repetició dels que ja hi havia hagut en l'anterior legislatura. Per tant, lògicament, hem de fer una tasca d'adaptació a la nova realitat. No cal dir que nosaltres ho farem amb entusiasme si es tracta d'adaptar-ho al nou Estatut, i estic segur que altres grups també ho faran des d'aquest punt de vista però hem preferit la celeritat d'enviar aquest projecte al Parlament abans d'introduir modificacions a nivell de Govern. Ens sembla una bona opció, i més si recordem, com se li ha dit en alguna intervenció, que aquest tema del 112 s'hauria d'haver fet ja fa molts anys.

Per tant, estem convençuts que l'adaptació a l'Estatut, com també les millores tècniques que es poden introduir hi ha marge per pactar-les i espero i desitjo que, quan portem el text ja estudiat i després d'haver analitzat les esmenes, tinguem el màxim consens possible.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, honorables *consellers*, ilustres diputadas y diputados, señalar que tarde pero por fin llega, la ley de regulación del servicio público de urgencias y de creación de la entidad de derecho público, centro de atención y gestión de llamadas de urgencias 112 de Catalunya. No es de extrañar que con este nombre tan largo, de la ley, haya hecho fortuna el otro nombre, el de «ley 112» o el de «uno-uno-dos», como decía la *consellera* Tura en su anterior representación. Me refiero a la tardanza del proyecto porque muchas de las comunidades autónomas ya cuentan con un servicio público como el que aquí ahora se nos envía por el Gobierno. En concreto, Extremadura, Cantabria, Castilla-La Mancha, Castilla, La Rioja, Navarra, País Vasco, Murcia, Aragón, Madrid, Valencia y Canarias cuentan ya con un proyecto, con una ley similar a la que aquí se trae hoy a debate. Desde luego no es imputable al adelantamiento de las elecciones, como en alguna ocasión se ha referido, sino a la falta de proyección que en este servicio ha habido hasta ahora en Catalunya.

Como se sabe, la ley tiene dos apartados. Por un lado se encargan de regular las funciones del servicio público de urgencia, y es de desear que la regulación de este servicio único dé respuesta y acabe por fin con el peregrinaje al que se ven sometidos muchos ciudadanos cuando quieren contactar con determinados servicios en circunstancias de emergencia. De haber existido este sistema de recepción único de llamadas no habrían padecido el rosario de desviaciones que se producen entre las distintas policías, por ejemplo, la local, la Guardia Civil, la Policía Nacional, a la hora de atender a los denunciantes por vía telefónica.

No reiteraré lo que se ha dicho ya aquí, dado lo avanzado de la hora y atendiendo al cansancio de sus señorías. En todo caso, sí que... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades...

El Sr. Domingo Domingo

..haré algunas apreciaciones que considero que son procedentes a la hora de valorar la ley. En primer lugar, se ha de incidir en la importancia de la coordinación y organización en esta materia, y de ahí que celebremos un *consell rector* tan amplio en el que quizá sería conveniente una mayor presencia de los representantes de la Delegación del Gobierno de Catalunya, a la vista de la importante representación policial que todavía sigue existiendo en esta comunidad autónoma. Igualmente celebramos el carácter público de la empresa que va a gestionar las llamadas. Igualmente que también el personal que vaya a prestar servicio sea fundamentalmente personal al servicio de las distintas administraciones públicas.

La trascendencia de este servicio es importante que garantice su rapidez y por ello entendemos que no queda demasiado fijado en el proyecto de ley –y así tendremos ocasión de efectuar las correspondientes enmiendas técnicas– la formación y dotación de recursos técnicos para el personal que presta servicio en esta entidad.

En este sentido, se ha de tener en cuenta que se han de garantizar las circunstancias de llamadas de personas alteradas, o bien efectuar reservas de línea de emergencias que garanticen siempre una línea disponible para esta comunicación con el centro de emergencias. Y, en definitiva, aun cuando esa sea la voluntad de la ley, será conveniente que se precise con mayor detalle.

También se echa en falta, a nuestro juicio, lo que en otras administraciones extranjeras se denomina como compromiso de respuesta, que en Estados Unidos está regulado, incluso se ha incorporado algún proyecto de ley que no debe superar un minuto el tiempo de *dispatch*, de despacho; es decir, el tiempo que transcurre entre la llamada y la activación del recurso. Efectivamente, consideramos pertinente que este compromiso de respuesta también se incluya dentro de la ley al efecto de precisamente garantizar un mejor servicio de una entidad tan determinante.

No puedo resistir el hecho admirable de que a la hora de fijar las características del servicio se haya previsto que este servicio cubra de forma equitativa y equilibrada todo el territorio de Catalunya y que la atención del servicio se haga en los dos idiomas oficiales de Catalunya, el castellano y el catalán, y en otros dos más, como mínimo. Otros dos más de la Unión Europea. Aquí, abogamos por este modelo de servicio y realmente que cunda el ejemplo.

Igualmente, Ciutadans apoyará la tramitación de la ley y presentará las enmiendas de carácter técnico. Coincidimos en el espíritu de la ley puesto que es voluntad nuestra de garantizar una respuesta sencilla, rápida, eficaz, y sobretodo coordinada, a los ciudadanos cuando se encuentran ante alguna situación de emergencia o de urgencia.

Muchas gracias.

El president

Atès que no s'ha presentat cap esmena a la totalitat, el Projecte continua la seva tramitació.

I passàrem al següent punt de l'ordre del dia, que sí que necessita la presència dels diputats i diputades perquè hi ha votació. *(Pausa.)*

Proposta per a retirar la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat, del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil, presentada davant el Congrés dels Diputats, i la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat a l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994, presentada davant el Congrés dels Diputats (tram. 270-00001/08 i 270-00002/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta per a retirar la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat, del 8 de juny de 1957, sobre el Registre Civil, presentada davant del Congrés dels Diputats, i la Proposició de llei d'addició d'un nou apartat de l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994, presentada davant el Congrés dels Diputats.

De conformitat amb l'acordat a la Junta de Portaveus el proppassat dia 6 de febrer es retiren les proposicions de llei presentades pel Parlament de Catalunya a la Mesa del Congrés dels Diputats. Hi ha algun diputat o diputada que vulgui intervenir?

Proposo que la votació sigui feta per assentiment. Podem fer-ho? *(Pausa.)*

Doncs queden retirades les proposicions de llei damunt dites.

Proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial (tram. 271-00005/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial.

Els noms dels candidats proposats pels grups parlamentaris són: pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert i Català; pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Agnès Pardell Veà, i, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Miquel Àngel Estradé i Palau.

Els proposo també fer-ho per assentiment. Podem fer-ho?

Queden designades i designat, les dues diputades i el diputat esmentats.

Interpellació al Govern sobre la seguretat en els centres penitenciaris (tram. 300-00011/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia –ara sí– ja són les interpellacions, i en aquest cas és al Govern sobre la seguretat en els centres penitenciaris. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'exposa la il·lustre senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, honorables consellers, membres del Govern, il·lustres diputats i diputades, ara fa pocs dies l'honorable consellera de Justícia va comparèixer davant de la comissió parlamentària corresponent i de la seva intervenció podria fer-me ressò d'un desig, d'una voluntat que comparteixo, i és la de prestigiar els cossos, els serveis penitenciaris, les persones que treballen a les presons de Catalunya.

Segurament aquest tema, el tema de la seguretat a les presons, sembla una qüestió força humil, i ho és, perquè normalment la població reclusa, la població penitenciària, està en un lloc de la nostra societat de la qual no en tenim normalment coneixement, però en els últims dies n'hem tingut i jo crec que massa. I el que això ha portat al Grup Parlamentari Popular a presentar aquesta interpellació és la necessitat de posar sobre la taula la seguretat a les presons, que tan important és per a la població reclusa i també per a les persones que hi treballen.

Per tant, aquesta primera idea, la de prestigiar els serveis penitenciaris en el si de les presons a Catalunya em sembla una bona idea. El problema és si això es podrà posar en marxa. I per això em sembla que la intervenció de l'honorable consellera a la comissió va deixar palès que parlava de l'existència d'una hipermassificació a les nostres presons. Va presentar un pla organitzatiu del seu departament, en el qual la part referent als serveis penitenciaris ens parlaven d'un conjunt d'edificis d'infraestructures immobiliàries, de recursos materials posats a disposició d'aquesta població penitenciària, però no ens va parlar de les persones que es farien càrrec d'aquestes presons i que, per tant, durien a terme allò que s'anomenaria «la seguretat dels interns i la seguretat dels mateixos funcionaris».

Ens va dir que al ritme que anàvem ens trobaríem amb un col·lapse penitenciari el 2011. Això vol dir que l'honorable consellera no està d'acord amb la política penal que duen a terme els nostres òrgans judicials, perquè el que no es pot dir al poder judicial és que no condemni les persones que denunciades se'n comprova la seva culpabilitat i la seva responsabilitat penal. Per tant –per tant–, què vol dir que estan hipermassificades? Què vol dir que hi ha massa presos?

Fa algunes setmanes més, més enrere, l'honorable conseller d'Interior ens deia..., finalment reconeixia que mancaven efectius a les nostres forces i cossos de seguretat a Catalunya, que hi mancaven mossos d'esquadra. Aquest reconeixement, que jo crec que l'honora, està amb franca contradicció amb allò que ara en la seva compareixença l'honorable consellera de Justícia ens

feia palès: ens sobren presos. Hauria, va dir, de ser la població penitenciària reduïda a 7.500 i en tenim 9.100; d'aquests 9.100, més de 7.000 són presos amb sentència ferma i uns 2.000 són presos en presó preventiva. Què hem de fer amb aquests presos en presó preventiva? Treure'ls al carrer?

La situació en què es troben els presos a les nostres presons impedeix un objectiu fonamental de la nostra política penitenciària obligat per la Constitució, que és la seva rehabilitació. El primer dels compromisos que ha d'assolir qui té la competència exclusiva en aquesta matèria, i en tenim la competència exclusiva en l'execució de la legislació penitenciària a dins de Catalunya, és aconseguir que l'objectiu de la rehabilitació, de la reinserció de les persones que s'hi troben en situació de reclusió sigui efectiva. I d'aquesta manera és impossible.

Nosaltres vam denunciar, i ho torno a denunciar ara, no solament l'existència d'aquesta hipermassificació, sinó la franca situació d'inseguretat que estan vivint les persones que treballen a les presons. Vint-i-cinc de gener de l'any en curs, a les dotze hores i trenta minuts els sindicats de presons a Brians –Comissions Obreres, UGT i els sindicats especialitzats en funcionaris de presons–, en reunió amb la direcció del centre, van expressar –i ho cito entre cometes per evitar que després es mal interpretin les meves paraules–: «La falta de personal era tal que ponía en serio peligro la vida de los trabajadores, así como la de los internos.» A les sis de la tarda un intern –no diré el seu origen per evitar que se'm titlli del que no sóc– agraïeix un dels únics funcionaris que es trobaven a l'interior del mòdul 2 a Brians. Un dels únics dos. Eren tres. Un estava fora descansant, perquè havia de descansar; dos es trobaven a dintre, un d'aquests era interí. I el que diu el Reglament penitenciari, que depèn exclusivament de la Generalitat, és que havien de ser quatre més un d'especialitzat. Per tant, s'estava incomplint el Reglament penitenciari. No dic que sigui culpa de l'honorable consellera, eh? Però aquesta situació es dona, es va donar.

El cap de setmana del 4 i 5 de febrer del 2007, ens trobem amb una situació semblant però ara a la Model. Sabem perfectament que la Model té problemes, sabem que la Model –va ser ja declarat així pel síndic de greuges en la seva visita l'any 2005 a la presó– és un problema de vergonya, no direm nacional, simplement de vergonya per a Catalunya. Per tant, què va passar? Doncs que tres reclusos del centre van retenir durant quinze minuts tres funcionaris del centre amenaçant-los amb objectes punxants. Això és el que va passar.

Si aquesta és la situació a les presons, això trasllada a la població no reclusa una sensació d'inseguretat. Però el que més clarament posa en entredit és l'autoritat dels governants respecte d'aquesta població i la manca de capacitat de gestionar els centres per part del personal penitenciari, que es veu abocat a la indefensió.

Un parell de preguntes. És cert que la direcció del centre, a Brians, li va denunciar aquesta situació? L'aboco directament a la pregunta respecte del que han estat les declaracions dels sindicats. En quin calaix han arribat

els informes de la direcció del centre, dintre del seu organigrama, dintre del planejament que s'ha fet d'aquesta part de l'Administració de justícia que depèn de la seva gestió? Quantes vegades l'any 2007 es va personar l'advocat de la Generalitat de Catalunya en defensa de la situació o per paliar la situació d'indefensió dels funcionaris de presons en aquest tipus d'agressió? Quantes vegades s'hi va personar l'advocat de la Generalitat, que és el que ha de defensar, d'alguna manera, la situació jurídica i social d'aquest personal penitenciari?

Ha insistit moltes vegades en la planificació dels centres, ha insistit moltes vegades que s'han de fer noves presons. El que s'hauria de tenir molt clar és amb quins diners s'ha de comptar, de quina manera organitzarem aquelles proves que permetin a les persones incorporar-se en aquest gremi, en aquesta professió de manera que entenguin que és prestigiosa i que, per tant, s'hi volen afegir, perquè no es produeixi el que s'ha produït ja, que en l'última convocatòria de places, convocades més de tres-centes, solament dues-centes places van ser cobertes, però no per manca de consideració respecte de la seva capacitat, sinó simplement per manca de vocacions. Això ja li va passar a Interior: es van convocar places de mossos i no s'hi van presentar, no hi va haver aquestes vocacions. Què passa? Què passa en aquells departaments pels quals l'honorable consellera passa?

Comptarà amb el nostre suport i amb la nostra col·laboració en qualsevol mesura que sigui efectiva respecte d'aquest gremi. Està parlant d'edificis, però no ha parlat de persones. Les persones que estan a dins estan patint una greu situació d'inseguretat. És important per a la dignitat professional de les persones que hi treballen i és molt important per a la reinserció de les persones que s'hi troben en situació de privació de llibertat.

Posi fil a l'agulla, perquè tindrà al seu costat, li ho dic de debò, la nostra col·laboració.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia

Gràcies, senyor president. Il·lustres diputades, il·lustres diputats..., diputada senyora Nebrera, li dono resposta a algunes de les qüestions que ha plantejat, amb unes consideracions generals respecte a l'activitat penitenciària que desenvolupa el Govern, i que en nom d'aquest Govern i específicament per la responsabilitat que m'ha estat conferida, doncs, responc a la seva interpellació, i després, al final, li replicaré algunes de les afirmacions que vostè ha fet i que les ha posat en boca meua en el moment de la sessió informativa a la comissió i que no són exactes.

Miri, aquest Govern no amaga ni ha amagat mai, ni ara ni en l'anterior mandat, en què aquesta cartera de Justícia era ocupada per en Josep Maria Vallès, la situació a les presons. És a dir, la millor manera d'afrontar un problema és acceptant-lo i dient-lo obertament. Per tant, si alguna cosa ha fet, ha sigut dir obertament que la si-

tuació a les presons de Catalunya, quant a la densitat de persones per cella, en les galeries, diguem-ne, de presos no perillosos..., no així en les galeries de presos que, per la seva anàlisi, que es fa individualitzadament, i, per tant, que es coneix persona per persona quin ha estat el seu itinerari delictiu, quina ha estat la seva condemna, quin ha estat el seu comportament, i es decideix amb això a quins programes se'ls sotmet, de reeducació, i a quin centre penitenciari se'l destina, i, dins del centre penitenciari, a quin espai de reclusió se'l destina. Però, per tant, la feina que es fa de classificació dels reclusos és molt important per poder aplicar després programes de reeducació i reinserció. Insisteixo que aquest Govern i l'anterior no ho han amagat mai, ho han dit obertament. Per tant, si té aquesta informació no només és pels sindicats, sinó per les afirmacions que hem fet.

Ara bé, també permeti'm que li digui que l'activitat de reeducar i reinserir persones que han delinquit i, per tant, aprofitar el temps en què estan en privació de llibertat per una condemna judicial és una de les tasques socialment més difícils i a vegades menys considerades de totes, però absolutament imprescindibles per al sistema de seguretat d'un país, perquè el que busca és precisament que aquella persona no passi directament de la cella a l'asfalt i, si se'n va directament a l'asfalt, reincideixi en la seva activitat delictiva i torni a generar inseguretat i torni a ser condemnat i torni a entrar a la presó. Per tant, el que busca finalment el nostre sistema penitenciari és la disminució de la reincidència.

Crec que els treballadors que hi ha en els centres penitenciaris avui, no només personal de seguretat penitenciari i juristes, sinó psicòlegs, mestres, educadors, treballadors socials, estan fent una tasca molt desconeguda, però que, pel que jo he pogut conèixer directament en aquests dos mesos i mig de responsabilitat i pel que coneixia amb anterioritat, els convido a tots vostès a conèixer-la, perquè és una tasca molt important i molt interessant.

Per tant, la privació de llibertat no és estar tancat en una cella; la massificació no és estar les vint-i-quatre hores del dia en una cella massificada; les activitats de reeducació i d'incorporació d'hàbits socials en el conjunt de la població penitenciària comencen de bon matí, i tenen a veure amb el manteniment de les instal·lacions, amb conductes d'higiene personal, amb l'alimentació, a donar-los formació i titulació reglada si és que és possible, a dotar-los de formació ocupacional si és que és possible, a incorporar-los a tallers, i finalment, en el període final del compliment de la condemna, si és que és possible i la seva situació, també, de salut, que hi ha problemes de salut en una part important de la població penitenciària, els ho permet, doncs, a incorporar-los a programes d'activitat productiva, d'especificitat laboral, perquè quan surtin tinguin alguna possibilitat de reinserció en el món laboral.

Bé, el que s'està fent en aquest camp no tinc temps d'explicar-ho amb els minuts que em concedeix, però tenint en compte que efectivament la població reclusa, pels centres penitenciaris que hi ha construïts a Catalunya, hauria de ser de 7.300 i és a data d'avui de 9.100 gairebé, doncs, és extraordinària la feina de reeducació i de rehabilitació, és extraordinària. I la feina de disminució, per diferents protocols que s'han aprovat, per

diferents sistemes que s'han incorporat en aquests últims anys, per la creació dels comitès de crisi quan hi ha algun tipus d'incident, per moltes coses..., la situació ens porta, per exemple, si ho situem, que l'any 2002, en què no governava el Govern catalanista i d'esquerreres, hi van haver en aquell moment 754 incidents i van passar per les presons aquell any 11.800 interns; l'any 2006, l'últim any, en van passar per les presons 14.572 i el nombre d'incidentes..., recordi que li he dit 754, ara li dic 540. Per tant, més personal penitenciari, menys incidents. Una política que dóna aquestes xifres –i la tendència sencera és una tendència a la disminució– vol dir que l'esforç que es fa de manera important en la reeducació i en la reinserció és lloable i cal aplaudir-lo.

Però, escolti'm, o jo em vaig explicar molt malament, i espero que el *Diari de Sessions* ho reculli millor, o vostè estava distreta quan jo parlava en la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, perquè jo no li vaig parlar de col·lapse penitenciari l'any 2011, ans al contrari, li vaig dir que l'any 2011 estarien construïts tots els vuit centres penitenciaris nous més els centres oberts que té previst el Pla d'equipaments penitenciaris i que llavors tindriem la densitat volguda i desitjada. Per tant, vostè s'ha equivocat del tot, de ple.

Jo no li vaig parlar que volíem reduir la població penitenciària a 7.500, al contrari, li vaig parlar d'una projecció demogràfica, de la demografia general, de l'anàlisi de les modificacions del Codi penal, de la tendència general d'incrementar la població penitenciària i de la necessària posada en funcionament de tots aquests centres i equipaments. I, per tant, és vostè qui diu que volem expulsar i que volem treure els presos de les presons i que tenim previst reduir-los a 7.500. No, jo no vaig explicar això a la comissió; vostè no estava atenta, repassi's el *Diari*, si us plau.

Pel que fa al tema de si els informes que emeten els directius dels centres penitenciaris els col·loquem en el calaix, miri, m'ha semblat un tòpic, un tòpic extraordinari. Si els poséssim al calaix, si no comptéssim amb la gent dels equips de direcció i si aquests no escoltessin el personal de vigilància penitenciària i tot el personal de suport educatiu, no hauríem fet programes avançats, alguns d'ells destinats als presos que han comès delictes com ara agressions sexuals, violència domèstica, delictes amb contingut violent important, i que són programes considerats els més avançats dels sistemes penitenciaris, no ja de l'Estat espanyol, sinó de bona part de l'Europa occidental. I això li ho vaig estar explicant, sembla que amb no massa èxit.

Diu: «Molt bé, farà presons, però i amb quines persones?» Bé, també li ho vaig dir: «Necessitem dues mil persones durant aquesta legislatura», li ho vaig xifrar, a més a més. I també li vaig explicar que l'Escola de Policia, que es convertirà en institut de seguretat de Catalunya quan aquesta cambra aprovi una llei, que ja va fer tot el seu recorregut i que no es va aprovar, precisament, en l'última sessió que s'havia d'aprovar perquè es va demanar un dictamen del Consell Consultiu, tothom ho recordarà, està formant en aquests moments personal penitenciari en el seu vessant del que és la formació física i l'educació d'autodefensa, perquè tota l'altra formació

es fa en el centre d'estudis que té el Departament de Justícia. D'això també li'n vaig parlar.

El que jo em pregunto, senyora Nebrera, a l'hora de buscar elements per fer-nos aquesta interpellació, on ha llegit totes aquestes coses que vostè diu que jo vaig dir i no vaig dir. Set-cents milions d'euros d'inversió; estan en els plurianuals aprovats per aquest Govern. Els centres penitenciaris s'han començat a construir, hi han acords amb tots els ajuntaments; el document de planejament urbanístic està efectuat, en la major part, o s'està fent o s'ha aprovat ja el projecte arquitectònic. Brians II entrarà en funcionament aquest estiu; el centre penitenciari de joves a Quatre Camins entrarà l'estiu que ve; s'ha començat a construir el centre del Bages; està a punt de construir-se el centre del Penedès...

On està el problema? Existeix el pla de centres... Llaavors, el problema és que sortosament aquest país no té taxa d'atur o la taxa d'atur és allò que es qualifica d'«atur tècnic», i, per tant, quan es fan convocatòries a vegades no es cobreixen totes les persones; ara, quan jo dic: «S'ha de prestigiar la professió d'educador...»

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

«...de reeducador i de personal penitenciari...» –de seguida acabo, president–, li dic també que farem campanyes de captació. A tothom li sembla normal que es facin campanyes de captació per tenir mossos d'esquadra; a ningú li sembla normal..., o fins ara no se n'han fet, campanyes de captació per un element de la seguretat i del sistema social d'aquest país tan important com el personal penitenciari.

Per tant, també en això, serem innovadors i farem coses diferents. No pateixi.

El president

Senyora Nebrera, pot fer la rèplica.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, es veu que això és un joc d'entendre's i no entendre's respecte del que es diu i no es diu. El moviment es demostra caminant, i vostè acaba de dir que necessita dues mil persones en personal de vigilància penitenciària d'aquí al 2011 en què tindrà tots els edificis però no tindrà les persones, perquè al ritme que va, en dues legislatures, més la que ja porten, no ho han aconseguit. Això és el que és la realitat.

És a dir, a mi no m'estava important tant, i és important, que hi hagi presons, que, per tant, les persones estiguin no massificades, sinó qui se'n cuidarà d'aquestes persones, de quina manera s'assolirà la seguretat de les persones que vigilen els que estan en presó. I no em digui que durant tot el temps que estan en presó no estan simplement reclosos. Clar que ho estan; estan fent tot tipus d'activitats, però moltes vegades ho estan. Qui els vigilarà allà on estiguin? Fins i tot amb aquestes mesures alternatives que es proposaven i que em semblen

perfectes. Oh, qui els vigilarà?, qui estarà en contacte amb aquestes persones?, qui farà el seguiment d'aquestes persones?

El problema que té és un problema de vocacions. I li estava dient que aquest problema de vocacions redunda directament sobre la seguretat dels interns, sobre la seguretat de les persones que hi ha dintre de les presons vigilant aquests interns i, en definitiva, sobre la dignitat laboral d'aquestes persones. I això no és que ho digui jo, no estic més que fent de portaveu altaveu de les persones que s'hi preocupen, perquè hi treballen, i perquè ho pensen, i ho pensen des de fa molt de temps. Molt abans que jo entrés en aquest Parlament ja havia participat en jornades de serveis penitenciaris, i ja ens venien des de Madrid, des de l'aparell central de l'Estat, ja ens venien les reivindicacions de prestigiar aquest tipus de cos, de pensar que aquestes persones encara que treballin d'amagat també són persones que treballen al servei de la comunitat i de la seva cohesió.

I d'això estic parlant ara, de res més. No del fet que m'hagi dit que si sobraven o mancaven; el que m'està dient és que el 2011, d'acord amb l'evolució de la població reclusa, tindrem una altra vegada les presons com els passa als cinturons. Els cinturons d'infraestructures, una vegada estan acabats ja s'han col·lapsat; sobretot quan, de tant en tant, hi ha entrebancs en les polítiques d'infraestructures dintre d'un govern. Es donen —es donen— aquestes contradiccions. Hi ha un plegat d'infraestructures immobiliàries i manca de personal per assolir aquests reptes.

Jo no dic que això no sigui possible si es fan campanyes de captació, però no les hem vistes, no sabem quina serà la motivació perquè aquestes persones s'incorporin i facin, per tant, aquesta part de la tasca fosca de l'Estat, fosca perquè és amagada, però tan important, que és la seguretat dins de les presons.

Els edificis omplerts —els edificis omplerts— significarà, per tant, demanda de places. I vostè ha dit: «Dues mil.» Si ja ho ha dit; si hi estem d'acord, si jo ja vaig sentir perfectament el que va dir. No sé el que ha entès que li he dit ara; el que li deia és que li falten persones i no les té, i que no les trobarà amb la política que porten i amb la captació que pensen dur a terme.

Si té els diners per aconseguir prestigiar la professió i té la capacitat de captar aquestes persones, tindrà el meu aplaudiment personal.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Tura...

La consellera de Justícia

Bé, efectivament, des de la primera part d'aquesta interpellació a la segona part de la interpellació, la situació penitenciària a Catalunya, senyora Nebrera, en la seva opinió, ha variat, i ha variat positivament. I jo me n'alegro molt. En la primera part, no teníem presons, havíem d'entrar en col·lapse, el 2011 fracassàvem amb tot el sistema, i ara ja tenim edificis. Hem avançat. Per tant, el reconeixement que el Pla d'equipaments està, és

bo, és el que calia i el farem. Hem avançat de la primera part de la interpellació a la segona part de la interpellació. Gràcies, senyora Nebrera.

La segona part és que, efectivament, captar persones, formar-les, no és gens fàcil. Però no és fàcil en cap de les professions, eh? I en matèria de serveis públics i quan busques la qualitat i l'excel·lència, i aquesta és una cosa que també en el servei penitenciari, o sobretot en el servei penitenciari, s'ha de donar, doncs, no és fàcil. Però és que qui li va dir que s'havia de prestigiar les professions de l'àmbit penitenciari vaig ser jo, en la meua compareixença, cosa que agraeixo..., que vostè hagi agafat la idea i la repeteixi insistentment. Qui ha parlat de dues mil persones en els propers anys he estat jo, i, per tant, ja ens n'ocuparem, de fer totes les convocatòries que calgui per tal de, no de cop, sinó anar-les incorporant a mesura que anem obrint els centres penitenciaris. De res ens serviria en aquests moments seleccionar les persones dels centres penitenciaris que encara no estan construïts.

Per tant, escolti'm, vostè, finalment, m'interpel·la per un greu problema que m'acaba dient que no tenim vocacions. Bé, doni'ns l'oportunitat que, a mida que anem obrint els centres penitenciaris, anem fent els programes de captació, de selecció, de formació i, finalment, d'incorporació als centres penitenciaris perquè puguem, efectivament, fer aquest sistema de reeducació i rehabilitació de la població penitenciària, que jo crec, sincerament, i ho vaig dir, i ara li ho repeteixo literalment, per damunt de totes les actuacions que un govern té encarregades, és la més social de totes.

És a dir, la de la població penitenciària és la més difícil de les activitats, perquè, a més a més, requereix molta explicació cap a la ciutadania per entendre que s'han d'esmerçar recursos a reeducar les persones que han delinquit per tal que tinguin oportunitats de reiniciar una vida normal quan han acabat la condemna i han pagat el seu deute amb la societat, i, a més a més, són persones que a vegades tenen sobreafegits problemes de malalties o d'addicció a algun tipus de substàncies.

Per tant, no estem parlant d'una població gens fàcil, però, en canvi, la feina s'està fent. És l'actuació de caràcter social, segurament la més difícil, que té encarregada el Govern, perquè Catalunya va acceptar, i això ho hem reconegut també públicament i vaig dir-ho l'altre dia, tenir competències en matèria penitenciària, i és l'única comunitat que en té. Les penes privatives de llibertat i les mesures de seguretat han de restar orientades cap a la reeducació i la rehabilitació, perquè en elles mateixes l'únic objectiu de privació de llibertat no és ni socialment, ni ideològicament, ni humanament, ni en matèria de seguretat, de les més adequades.

Per tant, quan estem parlant d'això no estem parlant només de vigilants de presons, ja li ho he dit abans: estem parlant de mestres, d'educadors, de treballadors socials. I li asseguro que hi ha molta gent d'aquests àmbits que sí que vol treballar en els centres penitenciaris i que la tasca que està fent és una tasca que cal lloar-la i explicar-la públicament.

Per tant, no ens digui, abans que succeeixi, que no trobarem el personal; no ens digui que hem de prestigiar

aquestes professions, perquè ho estem intentant fer des de fa temps alhora que diem: «Si hem arribat a aquesta situació és per manca de previsió en el passat.» Però quan jo li he donat l'única dada de les moltes dades d'evolució que he portat, perquè em sembla que tampoc cal sobrecarregar-la, li dic: «Amb més presos menys incidents.»

Vostè m'ha mencionat el de Brians i el de la Model, i evidentment que els lamentem, i els lamentem, però escolti'm, l'actuació dels professionals va ser impecable, la serenitat i professionalitat amb què van resoldre aquests incidents va ser perfecta. La meua felicitació, que l'han rebuda pels canals que correspon, avui la vull fer pública en aquest Parlament i extensiva, per part de tot el Govern i si pot ser per part de tota la cambra. Però de dos incidents aïllats, que finalment són molts menys dels que es produïen en el passat en el conjunt de presons, havent-hi més presos, no en traquem conclusions equivocades.

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

Vol dir que si hi ha més presos i menys incidents, els programes que es realitzen en l'interior dels centres penitenciaris i els professionals que els realitzen són bons.

Per tant, com a mínim, positivem això.

Gràcies.

El president

El novè punt de l'ordre del dia...

Interpellació al Govern sobre el canvi climàtic (tram. 300-00012/08)

...és la interpellació al Govern sobre el canvi climàtic. Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi Noya

Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, la setmana passada es presentaven les dades del Panell Intergovernamental sobre el Canvi Climàtic, i les dades eren preocupants; ens indicaven canvis significatius en la distribució de pluges i de temperatures, increments de l'ordre de cinc a set graus a finals del segle XXI a l'àrea del Mediterrani, i uns costos econòmics equivalents, superiors, al que van ser els grans conflictes bèl·lics de començament del segle XX.

És curiós el que ha passat amb el canvi climàtic. El canvi climàtic ha passat, en molt poc temps, de ser gairebé una entelèquia, una idea esbojarrada, una cosa que deien uns ecologistes fanàtics que no tenien cap mena de credibilitat, a ser un problema reconegut pràcticament per tothom i un element nuclear transversal pre-

sent en les agendes polítiques, econòmiques i socials de tots els governs del món. I fins i tot, si ho volen, ja que des d'aquesta tribuna es parla tant d'identitats, fins i tot identitària. Jo no em sé imaginar aquest país amb un clima similar al de la península Aràbiga, i no em sé imaginar el meu país sense els paisatges que el defineixen: el Pirineu, el Montseny, el Montsant o el delta de l'Ebre.

He dit que el canvi climàtic és un element transversal, inherent a la definició de moltes polítiques públiques. Avui en dia ja no es poden plantejar, ja no resulta creïble, ja no resulta possible, plantejar moltes qüestions sense tenir en compte el canvi climàtic. No es pot parlar de mobilitat, no es pot parlar de mobilitat ni de persones ni de mercaderies, sigui la connexió del Vallès amb el Baix Llobregat, sigui la sortida de les mercaderies amb ample europeu dels ports de Tarragona i Barcelona, sigui la crisi del transport ferroviari de regionals i rodalies..., això té a veure amb canvi climàtic.

O la política energètica. Ja no només es tracta de generar i distribuir, sinó que caldrà tenir ben present, caldrà tenir present sobretot, quina és l'evolució de la nostra intensitat energètica, de la quantitat d'energia necessària per produir una unitat de producte interior brut, i la dels nostres competidors. I això significa parlar, sobretot, d'eficiència i d'estalvi energètic.

I el canvi climàtic també té molt a veure amb el model d'ordenació del territori, en extensió i en concentració. Hi insisteixo, tots aquests debats avui no es poden fer sense tenir en compte aquesta nova variable que és el canvi climàtic.

Però entre les dades que han sortit darrerament n'hi ha una de positiva que convé destacar per evitar caure en aquell fatalisme del «no hi ha res a fer». L'informe del panell i l'informe del grup de científics i tècnics de la convenció marc sobre canvi climàtic deixa ben clar que els beneficis d'accions enèrgiques i ràpides superen àmpliament els costos de la inacció. Permetin-me que els ho repeteixi: els beneficis de les accions enèrgiques i ràpides superen àmpliament els costos de no fer res. La conclusió em sembla que és òbvia: cal actuar de manera ràpida i decidida. I caldrà actuar a nivell intergovernamental, i caldrà també fer accions –sobretot potser aquestes són les que avui ens pertocuen– des del Govern del nostre país, de Catalunya–, i caldrà també fer possible facilitar i estimular l'acció dels ciutadans en els àmbits privats; uns ciutadans que ens van adreçar un missatge inequívoc de complicitat en l'apagada del passat 1 de febrer.

Em consta, ens consta al nostre grup, que aquestes accions s'estan fent, però amb la magnitud que suposa el repte del canvi climàtic, creiem que es justifica la presentació de les mesures empreses i previstes davant del Parlament de Catalunya.

Per aquest motiu ens interessaria que ens fossin exposades quines són les mesures i les línies d'actuació, o si ho volen, amb l'argot d'aquesta casa, el capteniment, del Govern de Catalunya en matèria de prevenció del canvi climàtic.

Moltes gràcies.

El president

Honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, agrair evidentment el to i el contingut de la seva intervenció. Dir que, com vostè diu, hem passat, en el canvi climàtic, en molt poc temps, de ser una cosa que semblava que s'ho havien inventat quatre a ser una cosa que ara aclapara absolutament tothom, ha acaparat tots els titulars després de París, i fins i tot..., a mi em fan por aquests nous conversos, que ens hi trobarem ara, que, de sobte, han passat de negar les evidències a ara, entusiàsticament, agafar la bandera del canvi climàtic.

És evidentment que el canvi climàtic és molt important, que travessa el conjunt de la societat, però també hem de dir clarament que el canvi climàtic no ho és tot; no fos cas ara que hi poséssim bou per bestia grossa. I la situació, per tant, del clima de la terra –val la pena tirar un pèl endarrere– mai ha sigut estàtic; sempre el clima ha estat sotmès a variacions al llarg del temps.

L'efecte d'hivernacle, justament, consisteix en l'absorció i el retorn de la radiació que emet la terra per part, sobretot, del vapor d'aigua i el diòxid de carboni. Això fa que la temperatura mitjana de l'aire superficial del planeta sigui uns quinze graus, una temperatura apta per a la vida.

L'efecte d'hivernacle és, per tant, un fenomen natural de l'atmosfera. Ara bé, per què hi ha el problema actual? Doncs, per dues raons: una, per la quantitat d'aquests gasos naturals a l'efecte d'hivernacle que han augmentat espectacularment, i, segona, perquè s'hi han abocat gasos amb efecte d'hivernacle que no estan presents de forma natural a l'atmosfera.

Aquest canvi pot afectar el clima i posa en perill la composició, la capacitat de recuperació, la productivitat dels ecosistemes actuals, a més del desenvolupament econòmic i social, com molt bé assenyalava vostè, la salut i el benestar de la humanitat.

El problema, per tant, del canvi climàtic és un problema mundial i s'ha d'entendre des d'una perspectiva global. Però això no ens justifica; hem d'intervenir i pal·liar-ne els efectes i intervenir sobre la seva comprensió també des del caràcter local i regional.

Els canvis del clima i particularment els augments de temperatura ja han afectat tota una diversitat de sistemes físics i biològics en moltes parts del món. Els canvis previsible del clima, especialment l'augment dels valors climàtics extrems i el nivell del mar, podrien conseqüències molt adverses sobre els sistemes ecològics, l'aigua, la seguretat alimentària i la salut humana.

La reducció d'emissions depèn de decisions i canvis polítics en àrees diferents, les polítiques de mitigació del canvi climàtic poden ajudar a promoure el desenvolupament sostenible i la seva efectivitat es pot reforçar si s'integren amb polítiques de desenvolupament o en

estratègies més amplies que plantegin objectius socials més ambiciosos.

També cal tenir present la necessitat de fer polítiques actives d'adaptació al canvi climàtic, que, de totes maneres, estem tenint i tindrem encara més acusadament en el futur.

Què s'havia fet abans, darrerament, pel canvi climàtic des de Catalunya? S'havia participat a la cimera climàtica dels líders sobre el canvi climàtic a Mont-real, Canadà; s'havia participat com a membre de la delegació espanyola a la conferència oficial de les parts –a totes dues hi havia representant el meu antecessor Salvador Milà, avui diputat de la cambra–; havíem col·laborat i impulsat accions per sensibilitzar la ciutadania, els mitjans de comunicació i els agents socials i econòmics sobre el malbaratament de l'energia i la importància del canvi climàtic; s'han donat a conèixer estratègies més sostenibles en el camp de la mobilitat, fomentant un ús més racional del transport; hem realitzat campanyes sobre l'eficiència energètica i les renovables; vàrem donar suport a la crida que va fer l'Alliance pour la Planète, federació que agrupa més de setanta entitats i que sabeu que va fer una convocatòria àmpliament seguida en molts països d'Europa i del món.

Evidentment, què hem de fer ara? Fer nostres les conclusions dels experts reunits a París el febrer del 2007. Aquest informe descriu els avenços assolits en el coneixement dels agents que causen el fenomen del canvi climàtic, el canvi climàtic que observem, els processos que hi intervenen i les estimacions futures del canvi que es preveu. L'informe parteix d'anteriors avaluacions i incorpora nous resultats, que provenen de sis anys de recerca de gran quantitat de noves dades i d'anàlisis més sofisticades d'informació. Es diu que garanteixen un 90 per cent de la fiabilitat de tots els seus estudis.

D'aquestes conclusions cal destacar que les concentracions atmosfèriques de diòxid de carboni, metà i òxid nítrics han augmentat notablement des del 1750, inici pràcticament de les activitats de caràcter industrial i fabril, fins ara; un increment global de CO₂, que es deu principalment a l'ús de combustibles fòssils i al canvi dels usos del sòl. Es considera com a molt segur que l'efecte net global mitjà de les activitats humanes ha estat d'escalfament, increment de les temperatures mitjanes atmosfèriques i oceàniques, fusió generalitzada de la neu i el gel, augment del nivell mitjà del mar a tot el planeta.

La informació paleoclimàtica dona suport a la interpretació que l'escalfament del darrer mig segle és atípic si es compara amb els últims 1.300 anys. L'informe actual representa un avenç respecte del tercer informe d'avaluació, ja que diu que molt segurament la causa de l'increment de temperatures a mitjans del segle xx és l'increment de les concentracions de gas amb efecte d'hivernacle i que són d'efecte antropogènic.

Respecte del futur l'informe ens diu: «Les properes dues dècades es preveuen escalfaments aproximats de 0,2 graus per dècada.» Ens diuen també que les emissions continuades de gasos amb efecte d'hivernacle al ritme actual o por sobre d'aquest causarien un escalfament afegit i induirien a molts canvis en el sistema

climàtic del planeta durant el segle XXI que molt segurament tindrien més envergadura que els observats durant el segle XX. Fins i tot en el cas que les concentracions de gasos amb efecte d'hivernacle aconseguíssim estabilitzar-les, l'escalfament antropogènic i l'augment del nivell del mar es continuarien produint durant segles.

Cal recordar en aquest sentit que ja dèiem en el pacte que va donar origen a aquest Govern que calia estendre a tota l'acció del Govern el concepte de sostenibilitat, que calia posicionar Catalunya en aquest procés, que s'havia d'impulsar un pacte per a la modernització ecològica i que havíem de fer possibles polítiques de mitigació i polítiques d'articulació i d'adequació.

Per això, des del moment que es va posar en marxa el nou Govern fins ara, i recollint treballs iniciats, en molts casos, fa molt de temps, hem posat en marxa diferents instruments.

El primer d'aquests és l'Oficina del Canvi Climàtic, l'Oficina Catalana contra el Canvi Climàtic, de desembre de 2006, que té com a missió principal implantar les polítiques de lluita contra el canvi climàtic per tal de mitigar-ne els efectes i buscar fórmules d'adaptació més adients. Ajudarà les empreses i els sectors, tant pel que fa a assignació de drets d'emissió..., com als anomenats sectors d'emissions difuses.

Evidentment, contribuïrem i treballarem per fer que Catalunya sigui un element actiu en el compliment del protocol de Kyoto i a l'escenari post-Kyoto. L'oficina, a la vegada, és una oficina que depèn del Departament de Medi Ambient i Habitatge i que fomentarà, des de la seva activitat, fonamentalment, anàlisis d'estratègies i avaluacions, projectes justament en concertació amb les administracions locals, informació i difusió, i, evidentment, recerca i investigació conjuntament amb les universitats i altres centres específics de recerca.

Conjuntament amb això, ahir mateix el Govern de Catalunya va aprovar la Comissió de Govern Interdepartamental sobre el Canvi Climàtic, comissió interdepartamental que presideix el conseller de Medi Ambient i Habitatge, i de la qual formen part onze departaments que són els que s'hi entenen més directament implicats –pràcticament, és més senzill dir quins són els departaments que no hi són que tots els que hi són–; per tant, hi ha una amplíssima implicació de tot el Govern per

tirar endavant conjuntament aquesta comissió; comissió encarregada justament de coordinar les polítiques del Govern en matèria de lluita contra el canvi climàtic, de fomentar i de donar a conèixer a tota la ciutadania quins són aquests objectius, i també, lògicament, incardinar l'acció des del nostre Govern amb el conjunt, primer, espanyol i, després, europeu.

Amb aquest objectiu es planteja a mitjà termini, abans de l'estiu, la primera convenció catalana sobre el canvi climàtic, una convenció que entenem que ha d'agrupar no solament les accions governamentals, sinó les accions dels agents locals, dels agents econòmics, del món rural, és a dir, del conjunt de les forces econòmiques i socials del nostre país que debatin conjuntament quina és la línia, l'estratègia catalana sobre el canvi climàtic i quines són les properes accions, quin és el pla d'acció de Catalunya, que evidentment hem de compartir, hi hem de participar i hem de fomentar amb altres.

Catalunya està clar que és una peça clau dintre d'un engranatge molt important d'un problema global. Hem d'articular la nostra estratègia i el nostre pla d'acció amb l'estratègia espanyola. Però també volem deixar ben clar el següent. L'estratègia espanyola ha de ser respectuosa en el terreny competencial; ha de ser concreta, el seu pla, més enllà de les bones intencions que coneixem fins ara, i hi ha d'esmerçar-hi recursos, dels quals evidentment nosaltres en reclamarem una part. I, alhora, hem d'assumir i fer l'escenari que dibuixa avui la Comissió Europea, que és un repte molt important que situa que l'any 2020 s'hagi produït una reducció del 20 per cent del consum energètic i l'increment de les energies renovables.

Aquests són els eixos principals de les activitats, les tasques i els objectius que s'ha forjat aquest Govern i els instruments que ha bastit en aquest curt període de temps per fer front a un tema que és cabdal en aquests moments, que és la lluita contra el canvi climàtic.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

I acabat aquest punt de l'ordre del dia, suspenem la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 50,00 euros

Número solt 1,50 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 40,00 euros

Número solt 1,00 euros

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa) 80,00 euros

IVA
inclòs

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament.cat**